

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:33 • 28 Kasım '97 • 100 000 TL.(KDV dahil)

Çete devletinin dokunulmazlık aldatmacası sürüyor!

Hesabi emekciler soracak!

İÇİNDEKİLER

S. Y. Kızıl Bayrak'tan.....	2
Başyazı	3
Düzen Cephesi	4-6
Gençlik Hareketi	7
Sınıf Hareketi	8-10
Kamu Çalışanları Hareketi	11
Sınıf Hareketinin Sorunları	12-13
Ortak komite deneyimi üzerine-2	12-13
Program sorunları üzerine konferanslar:	
Ulusal sorun-7(Orta Sayfa).....	14-17
Kürt Ulusal Sorunu	18-19
Uluslararası Politika	20-23
Devlet Terörü	24
Toplumsal Yaşam	25
EKİM'den	26
Mücadele Postası	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:33 • 28 Kasım 1997
Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)
Sahibi ve Y. İşl. Md.:Bülent H. Oğuz
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad.. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:
SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhıyye/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 363 28 78

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

S. Y. Kızıl Bayrak'tan

Yarınlar bizimdir!

Burjuvazi tarafından son dönemde şişirilen “dokunulmazlıkların sınırlandırılması” balonu sonunda büyük bir gürültüyle patladı. Meclis'te Anayasa değişikliği tasarısının rededilmesi ile birlikte sözkonusu tartışmaların havagazından ibaret olduğu görüldü. Boğazına kadar pisliğe bulanık parlamentonun gerçek niteliğini ortaya seren bu gelişme, bir kez daha “temiz toplum, temiz siyaset”in düzen içerisinde olanaklı olmadığını gözler önüne sermektedir. Kısacası geline aşamada düzen içi kısmi bir temizliği dahi olanaksız kılan bir çürüme ve kokuşmanın tüm bir devlet sathına yayıldığı artık saklanamamaktadır. Çete devletinin Susurluk skandalı karşısındaki tavrını en iyi anlatan gelişme “devlet adına 90 kişiyi öldürdüm” diyen özel timci Ayhan Çarkın ve arkadaşları ile birlikte tutuklu bulunan son Susurluk sanıklarının da serbest bırakılmasıdır.

Gazetemizin bu sayısında, kapak konusu olarak çeşitli yönleriyle ele aldığımız “dokunulmazlıklar kaldırılсын” aldatmacasının yanısıra, son dönemde yoğunlaşan sivil faşist saldırılara da yer ayırıyoruz. Devletin dolaysız desteği ve polislin işbirliğiyle özellikle öğrenci gençliğe yöneltilen saldırıların esas amacı açıktır: Mücadeleyi hedefinden saptırmak ve “sağ-sol” çatışması görüntüsü altında toplumun geniş kesimlerinden yalıtılmak. Açıktır ki, işçi ve emekçilere “zor bir kış” dayatan, azgın IMF politikalarına, “şok saldırı programlarına” uygulama gücü kazandırmak isteyen sermaye

düzeni toplumun tüm ezilen kesimlerinde mayalanan mücadele dinamiklerinin buluşup birleşmesinden, büyüyüp yayılmasından ve herşeyden önce de kendisine yönelmesinden korkmaktadır. Bu nedenle de her eylemi daha filiz halindeyken boğmaya, tepkileri daha kendini ifade edemeden saptırmaya çalışmaktadır.

Sınıf mücadelesinin en sert geçtiği yerlerin başında gelen cezaevlerinin hedef tahtasının başına oturtulması da bundandır. Devrimci tutsaklara dayatılmak istenen hücre tipi cezaevlerine uygulama gücü kazandırmak ve bu insanlık dışı saldırıya meşru bir zemin sağlamak için sermaye devleti çabalarını hızlandırmış bulunuyor. Saldırının genel kapsamı karşısındaki görevlerimizi işleyen bir değerlendirmeye ve devrimci tutsakların başlattıkları eylem sürecine sayfalarımızda yer veriyoruz.

Gazetemizin bir diğer ağırlıklı gündemini ise her zamanki gibi işçi sınıfı hareketindeki gelişmelere ayırdık. Tıbset, Reslan ve Brandi direnişçilerinin, başarısızlıkla sonuçlanmasına rağmen zengin derslerle dolu Ortak Komite-Ortak Direniş deneyimlerini değerlendiren yazı dizimizin ikinci bölümünün yanısıra, 6. ayına ulaşan Albayrak direnişinin geldiği aşamayı ele alıyoruz.

İzmir Ambarlar işçilerinin sendikalarını siyasal istismardan korumak için başlattıkları mücadeleyi konu eden bir diğer yazımız ise “sınıf politikası” yaptığını savunan EMEP reformizminin gerçek yüzüne ve

iflasına ışık tutmaktadır.

Açıktır ki, işçi sınıfı sermayenin azgın saldırıları, devletin terörü, sendika bürokrasinin ihaneti ve reformizmin aldatmacaları ile kuşatılırken sınıf hareketine devrimci müdahale bir kat daha önem kazanıyor. Sınıf devrimcileri olarak bizler bu sorumluluğun bilincinde olarak bu doğrultudaki çabalarımızı her geçen gün bir kat daha artırıyor, tüm enerjimizle devrimci politikaları sınıf hareketi içerisinde hayat kazandırmaya çalışıyoruz. Doğaldır ki devrimci bir işçi sınıfı hareketinden eceli gibi korkan köhnemiş sermaye rejimi de saldırılarını bizim üzerimize yoğunlaştırmaktan geri durmuyor.

En son İzmir Kızıl Bayrak temsilcimiz Ahmet Subaşı KEŞK mitingi sırasında devletin kolluk güçleri tarafından gözaltına alındı. Yoldaşımızın 2 gün keyfi bir tarzda alıkonmasına olarak gösterilen gerekçe ise ilginçti: “Yoklama kaçağı!”. Oysa Ahmet Subaşı bir sene önce polis tarafından bir ev baskını sırasında pencereden atılmıştı. Uzun süre komada kalan yoldaşımız halen ciddi sağlık problemleri ile yüzyüzedir. Sağlık durumu devletin faşist yasaları gereğince dahi askerlik yapmasına engel teşkil etmektedir. Pervasızlıkla kendi yasalarını dahi çiğneyen sermaye devleti bilmelidir ki biz komünistler ilkelerimize sonuna dek bağlıyız! Devrim davası için bırakalım sağlık sorunlarını, en ağır bedelleri, en büyük fedakarlıkları ödemekten asla geri durmayız! Yarınlar bizim, yıkılıp gidecek olan ise siz ve köhnemiş düzeninizdir!

Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için :0079219-2

DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çıktı! Bayi ve Kitapçılarda!

Kürt Ulusal Sorunu-1

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Kürt Ulusal Sorunu-2

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Abone
Formu

Genelkurmay'ın “Basın Turu” Operasyonu

Son günlerin en önemli gelişmelerinden biri, hiç şüphesiz, Genelkurmay'ın düzenlediği “Güneydoğu Anadolu Basın Turu” operasyonudur. Genelkurmay'ın özel bir tercihle davet ettiği 48 gazeteciden 28'i bu davete icabet göstererek geziye katıldı. Burjuva basın olayı sunuşuna bakılırsa, bu gazetecilerin “çoğu Genelkurmay'a eleştirileriyle bilinen”lerden oluşuyordu. Gerçekte ise Kürt sorununa “siyasal çözüm”den yana birkaç neo-liberal yazar dışta tutulursa, geziye katılan “gazeteciler ordusu” mehmetchik kaleşörlerden oluşuyordu. Nitekim durumun tastamam böyle olduğu daha gezinin ilk anlarında açığa çıktı. 28 gazetecinin ezici çoğunluğu Genelkurmay'ın verdiği asker elbiselerini giyerek yola çıktı.

Genelkurmay yetkilileri, gazetecileri 4 gün boyunca savaş karargahlarından “sıcak temas noktalarına” dek gezdirdi. 4 gün boyunca özel görevlilerce brifingler verildi. Özel sohbet ve tartışma toplantıları düzenlendi. Korucu köylerine gidildi ve gazetecilerin korucu köylerindeki insanlarla “rahat konuşmaları” sağlandı. Gezi Genelkurmayın organize ettiği gerçek bir siyasal kampanya olarak örgütlendi. Köşe yazarları ilk günden başlayarak gözlem ve izlenimlerini yazdı. ATV'nin “Siyaset Meydanı” başta olmak üzere televizyonlarda geziye ilişkin birçok program yapıldı, vb.

Genelkurmay'ın amacı ne?

Bu gezinin bir kez daha kanıtladığı ve kirli savaş kurmaylarının da özel bir tarzda vurgulama ihtiyacı duyduğu olgu şudur: Devletin Kürt politikası tümüyle ordunun inisiyatifindedir. Kürt illerinin her türlü idaresi, Kürdistan'daki sosyal ve idari yaşamın tüm alanları ordunun doğrudan yönetimindedir. Bunun ötesindeki her türlü iddia ve söylem bütünüyle bir yalandan ibarettir.

Genelkurmay “Basın Turu” operasyonu, burjuva muhalefet cephesini “durumdan tam haberdar” ederek kendi mevcut politikasına kazanmaya çalışıyor. “Gazeteciler ordusu”na yapılan telkinlerin içinde belirgin bir tarzda öne çıkan mesaj bu yöndedir. Brifinglerde ve gezi boyunca yapılan telkinlerde Genelkurmay'ın söyledikleri şöyle özetlenebilir: Geline yerde “ez ve çöz” imkanı yakalanmış bulunuyor. Bu politika çerçevesinde “silahlı kuvvetler görevini yaptı.” “Terörle mücadelede değil” ama “teröristlerle mücadelede kesin üstünlük sağlandı.” Bu aşamada, “terörün beslendiği sosyal ve ekonomik yönden çarpık yapının en kısa zamanda elimine edilmesi” için bize destek verin. Sorunun “siyasal kimliğe bürünmesinin Türkiye için çok tehlikeli olabileceğini

dikkate alın” ve üzerine o çok konuştuğunuz “siyasal çözüm” söylemini bir yana bırakın. Artık “halkı kazananın başarılı olacağı” bir döneme girildi. Bunu da “ekonomik-sosyal önlemler”le başarabiliriz. Kitlelere “sivil çözüm” olarak bunu sunmalı, bunu propaganda etmelisiniz.

“Gazeteci ordusu” -bir kaç istisna dışında- bu politikanın hizmetine soyunmakta hiç tereddüt göstermedi. Nitekim yazı ve demeçlerinde orduya iç bunalımcı yalakalığın yanısıra, “dağlara kesin mehmetchiğin” hakim olduğu, “teröristler büyük ölçüde etkisiz” kaldığı, “hırçın coğrafyanın her santimetrekaresinin kontrol altına alınmış” bulunduğu türünden özel savaş propagandası argümanları sıklıkla yinelediler.

Operasyonun amacı elbette yalnızca düzen ve devlet cephesinin tüm kuvvetlerini Genelkurmay'ın politikasında tekleştirmekten ibaret değildir. Asıl amaç, ordunun imajını tazelemek ve Genelkurmay'ın yeni döneme ilişkin politikalarını, “yaratılmış zemin üzerinde” sağlanan tanıklıkla burjuva basın üzerinden kamuoyuna duyurmaktır. Söz konusu politikalarda hiç bir yenilik bulunmuyor. Ecevit'in öteden beri sözcülüğünü yaptığı, “Kürt sorunu yok, ekonomik-sosyal sorunlar var” çerçevesine oturan politik değerlendirmeler bugün daha bir kararlılıkla dile getiriliyor.

Bu durum, Türk ordusunun yeni dönem politikalarına ilişkin hayal kuran, Türk devleti ile “onurlu bir barış” yapmayı uman, “siyasal çözüm”ü bir alternatif olarak görenlerin izlediği politikanın temelden yoksunluğuna yeni bir kanıttır yalnızca.

Yıllardır kirli savaşı her türlü iğrenç yöntemi kullanarak yürüten generaller, kirli basının kaleşörleri üzerinden, “insan hakları konusunda duyarlı olduklarını” duyurmayı da ihmal etmediler. Bu aynı generaller “savaş insanı insan yapıyor” diyerek, buna da korucu köleri ve kendi eratıyla ilişkilerini göstererek, gerçekte her türlü insani değere nasıl da yabancılaştıklarını itiraf ettiler.

Generaller, geziyi bir fırsat bilerek komşu devletleri bir kez daha tehdit etmeyi de ihmal etmediler. Tümgeneral E. Özkasnak “TSK büyük tecrübe kazandı. Hiç bir komşumuza bizimle çatışmasını tavsiye etmeyiz”, diyor. Bu tehdit elbette durup dururken yapılmıyor. “İran, Suriye, Yunanistan ve Güney Kıbrıs'ın PKK'yı desteklediği”ni dile getiren generaller, buna karşı hükümetten dış politikada aktif tutum beklediklerini de böylece bir direktif olarak iletmiş oldular.

Genelkurmay ve gazeteciler ordusu'nun gizleyemedikleri

Genelkurmay askeri alanda bir başarı elde ettiğine inanmakla birlikte, sorunun çözümü konusunda çaresizliğini gizleyememektedir. Dahası, ordu büyük korku içindedir. Van'da 21. jandarma sınır tümeninde verilen “terörle mücadelenin neresindeyiz?” konulu brifingde itiraf edilen de budur: “Askerin korkusu: Terör dirilebilir”...

Türk ordusunun açık bir yorgunluk içinde olduğu, gizlenemeyen bir başka gerçektir. Hemen tüm gazetecilerin satır aralarında dile getirdiği, bütün subayların bir bıkkınlık içinde olduğudur. “Zor koşullar” adı altında estetize edilse de bu gizlenemez bir olguya dönüşmüştür.

PKK'nın artık halktan destek görmediği, brifingçi subayların ve mehmetchik gazetecilerin bir öteki iddiasıdır. Buna gösterdikleri tek kanıt ise, “köylerden PKK'ya katılmaların yok denecek kadar az olduğu”dur. Oysa korucu köyleri dışında hemen tüm köylerin boşaltıldığı bilinmektedir. Bu koşullarda PKK'nın köylerden savaşçı bulamamasından daha doğal bir sonuç olamaz. PKK'nın daha çok büyük kentlerden ve Avrupa'dan güç topladığı ise kirli savaş kurmaylarının inkar edemediği bir başka olgudur.

Sömürgeci sermaye devletinin karşı karşıya bulunduğu bir öteki açmaz da, bizzat dayandığı yerel güçler içindeki gelişmelerdir. Aşiret bağlarının güçlü olduğu, feodal bağımlılığın sürdüğü ve bu nedenle toprak ağalarının köylüler üzerinde hakimiyet ilişkilerini sürdürdüğü korucu köyleri devleti sıkıntıya sokacak sorunlar üretmektedir. Tarımsal üretimin felç olduğu bu yerleşim birimlerinde tek geçim kaynağı korucu maaşıdır. Oysa 26 milyonluk korucu maaşı kalabalık ailelere sahip korucu köylülerin geçimine yetmemektedir. Devlet, korucu köylerinde yaşayan emekçilere birşey vermediği gibi, yaşamlarını da cehenneme çevirmiştir. Devletin yıllardır kirli savaşın aleti olarak kullandığı bu kesimler, büyük kentlerde iş tutmaya gitmemektedirler. “PKK korkusu” nedeniyle buna cesaret edemedikleridir. “İş yok, aş yok, açız” sözleri, gazetecilerle karşılaşan tüm köylülerin dile getirdiği yakınmalardır. Üstelik devlet artık onları azarlamakta, bir işe yaramadıklarını her fırsatta yüzlerine vurarak aşağılamaktadır. Korucubaşlarının “PKK'yla kan davalıyız” diyerek, devletin ise terör korkusuyla denetim altında tuttuğu bu kesimler, öni açıldığında devletin başına patlayacak bir başka bomba durumundadır. Devlet yetkilileri de bu durumun farkındadır.

“Zor koşullar” ve “terörle mücadele” formülü, generallerin Kürt halkının

eğitimsizliğine buldukları çözüm oluyor. Ana dillerinde eğitim hakkını elde etmek için yıllardır mücadele eden ve bu uğurda ağır bedeller ödeyen Kürt emekçileri, “hızlandırılmış eğitim” projesiyle ırkçı-şoven asimilasyoncu eğitime zorunlu kılınmak isteniyor. Gerçek şu ki; Kürt halkı bizzat mücadele içinde tarihinin en büyük eğitiminden geçiyor. Ulusal özgürlük için ayağa kalkan bu halk artık hiç de cahil değildir. Bu halk cehaleti yarıp çıkmıştır. Gerçek bir ulusal aydınlanma süreci yaşamaktadır. Cehalete mahkum edilen bir kesim elbette vardır. Bu, kendi başına kaldığında yaşamını sürdüremeyecek duruma getirilen, koruculuk sistemiyle yıllardır kirli savaşa alet edilerek, ulusal benliğine yabancılaştırma yetmezmiş gibi, bir de her türlü insani etkinliğe uzak tutulan Kürt kesimidir. Bu kesim gerçekten zavallı duruma getirilmiş, yaşamın acımasızlığı karşısında biçare duruma düşürülmüş ve sömürgecilerin insafına mahkum edilmiştir.

MGK'nın “Siyaset Belgesi”inde sözü edilen ve kamusal yaşamın dışında olmak koşuluyla atılması düşünülen “kültürel adımlar”ın mahiyetinin ne olacağının ipuçlarını ise gazeteci Y. Doğan'ın şu satırları vermektedir: “Radyo yok, zaman zaman bizim televizyonlardan bazıları şöyle bir görünüyör bir gidiyor, ama ‘bol bol MED TV’ çıkıyor.” Korucu köylerinin ezici bir çoğunlukla Türkçe bilmediği ya da iyi anlayamadığı gerçeği gözetildiğinde, devletin “kültürel haklar” saldırısıyla, Kürtçe yayın yapan kirli savaş aracı bir televizyon kurdurmayı hedeflediği anlaşıyor.

Kürt halkı bugüne büyük fedakarlıklarla ve ağır bedeller ödeyerek geldi. Bunu devrimci gelişme yolunda gösterdiği kararlılık sayesinde başardı. Sorunu gündeme koymayı başardı, ama çözüme gitmekte zorlanıyor. Bu anlaşılır bir durumdur. Sürecin bugüne kadarki seyri Kürt sorununun Kürdistan coğrafyasında, bu coğrafyanın sınırlı iç dinamikleri ile çözülmeyeceğini bütün açıklığıyla gösterdi. Kürt sorunu Türkiye'nin genel sınıf ilişkileri ve mücadelesi içinde kendine gerçek bir çözüm bulabilir. Sorunun köklü ve kalıcı çözümü proletarya önderliğine ve her iki ulustan emekçilerin mücadele birliğine dayalı bir devrimle olanaklıdır. Bu, Kürt emekçilerinin ulusal davalarını sınıfsal davalarıyla birleştirmeleri gerektiği anlamına gelir. Bunun başarıldığı bir noktada, devrimin önünde yepyeni ufuklar açılacaktır ve Kürt sorunu da bu zemin üzerinde kendi devrimci çözümünü bulacaktır. Generallerin son operasyonu başka bir yol olmadığını bir kez daha kanıtlamıştır.

Susurluk'u "çözmeye" soyunanlara bir dokun bin ah işit!

MGK-TÜSİAD hükümetinin başbakanı Mesut Yılmaz muhalefetteyken "Susurluk'u 15 günde çözeriz!" diyordu. İktidar koltuğuna kurulduğunda ise: "Susurluk'u çözmesem başbakanlık bana haram olsun!" diye bol keseden atıyordu. Ne var ki hükümetinin yüzüncü gününe gelindiğinde dahi ortada anlamlı bir adım görülüyordu. Aksine, Susurluk davasından yargılanan çeteciler bir bir tahliye ediliyor, devletin elinde bekletilen dosyalar ardı arkasına kapanıyordu. Bu arada Mesut Yılmaz da bir üslup değişikliğine gereksinim duyuyordu. "Susurluk işi zor!" diyordu başbakan ve ekliyordu: "Karmaşıklık şundan: Bu işi bazen devlet için gerçekleştirmişler, bazen de buna menfaat karıştırmışlar!"

"Dokunulmazlıklar nedeniyle Susurluk'ta mesafe alamıyoruz" diye yakınan başbakan, böylece açık bir tarzda çete başlarının devlette ve mecliste yuvalandığını itiraf ediyordu. Ele güne karşı apaçık olan bu olguyu saklayacak değildi ya. Tersine, o, tüm diğer düzen sözcüleri gibi "görüntüyü kurtarmakla" görevliydi.

Dokunulmazlıkların sınırlandırılmasına ilişkin yasa tasarısı da bu çerçevede gündeme getirildi. Kamuoyunda, nihayet devletteki çeteleşmenin üzerine yürüneceği, hiç olmazsa Susurluk'a dolaysız adı karışan milletvekillerini koruyan dokunulmazlık zırhının delineceğine dönük geniş bir beklenti yaratıldı. Tüm dikkat ve umutlar buraya odaklanmaya çalışıldı. Öylesine ki, oylama büyük bir fiyasko ile sonuçlanıncaya kadar kimse sözkonusu yasa değişikliğinin "çete suçlarını" kapsamadığını sözkonusu dahi etmedi.

Ne var ki hırsızlık, yolsuzluk, ahlaksızlık, talan ve rüşvet bakımından en sabıkalı kurumların başında gelen meclis, gözboyamaya dönük çok sınırlı bir yasal düzenlemeye bile onay vermedi. Kitlelere, Susurluk'un düzen içerisinde çözüleceğine ilişkin pompalanan umutlar bir kez daha boşa çıktı.

Şimdi, sermaye düzeni, RP dahil tüm düzen partilerinin üzerinde uzlaşacağı yeni bir yasa teklifi üzerinde çalıştığı izlenimi yaratarak umutları tazelemeye çalışıyor. Bir yandan dokunulmazlıkları sınırlandıran yasanın meclisten çıkmayışının suçu esasta RP'nin üzerine atılırken, diğer yandan RP'nin başından bu yana öne sürdüğü "siyasi kaygılar" meşrulaştırılıyor. Reddedilen yasa tasarısının başlıca pürüzleri olarak: dokunulmazlıkların "hükümetin, ordunun, devletin vb. manevi şahsiyetine hakaret" gibi gerekçelerle kaldırılabilirliği, örneğin seçim otobüsünde konuşma yapan bir milletvekilinin söyledikleri nedeniyle kolayından tutuklanabileceği öne sürülüyor. Bu kaygının koca bir ikiyüzlülüktür ibaret olduğunu görmek için, DEP'li milletvekillerinin meclisten benzer gerekçelerle ama tam bir itifak içerisinde kovulduğunu hatırlamak bile yeterlidir. Öylesine ki, bugün milletvekilleri yemini sırasında Kürtçe

"Yaşasın halkların kardeşliği!" diyen Leyla Zana'nın yalnızca dokunulmazlığı kaldırılmamıştır. Susurluk davasında yargılanan çeteler bir bir salıverilirken o, zamanında tutuklanan diğer DEP'li milletvekilleri ile birlikte halen cezaevinde tutulmaktadır.

Tüm bunlar ortada iken, Mesut Yılmaz pekala, dokunulmazlıkların sınırlandırılmasına ilişkin yeni bir oylama ile -kabul edilsin, edilmesin- Susurluk konusundaki kararlılığına bir inandırıcılık kazandıramayacağını biliyor. "Susurluk'un çözülmesi için 15 gün yeter" diyerek işe başlayan hükümetinin aylar-mevsimler geçtikten sonra "bize üç ay zaman tanıyın" demesi boşuna değil. Geline aşamada başbakan Mesut Yılmaz giderek daha açık bir tarzda gerçekte Susurluk karşısında birşey yap(a)mayacağını itiraf ediyor. Niyetsizliğini gizlemek için ise "dış güçlere" sığınıyor. Araştırmaları sonucunda Susurluk skandalında İngiliz istihbaratından Mossad'a oradan da CIA'ya kadar çeşitli emperyalist istihbarat kurumlarının parmağının olduğunu saptadıklarını açıklayan devlet sözcüleri, "bu iş bizi aşıyor" demeye getiriyor.

Oysa bu işin onları aştığı zaten aşıkâr. Sözkonusu olan boydan boya çeteleşmiş bir devlet, iligine kadar çürümüş bir düzen gerçekliğidir.

Emperyalizme göbekten bağlı bu düzen ekonomisini ancak radikal kemer sıkma politikaları ile ayakta tutabiliyor. Emekçi kitlelere sözkonusu saldırı politikalarını dayatmak için ise sınırsız bir zor ve zulme ihtiyaç duyuyor. Bu ülkenin gerçek yönetici kurumları tekeli sermaye ve genelkurmaydır. Hükümetler dolaysız olarak MGK tarafından kumanda edilirken, parlamento generaller diktasının incir yaprağı işlevini görüyor. Geçtiğimiz günlerde yerinde bir tanımlama ile "gizli anayasa" adı altında basına sızdırılan "siyaset belgesi" bu devletin ve onun meclisinin kime bağlı ve tümüyle tabi çalıştığını apaçık gözler önüne seriyor.

Kısacası bugün hükümet programlarının gerçek mimarının, uşaklık yaptığı emperyalist güçlerle sıkı bir işbirliği içerisinde olan tekeli sermaye ve genelkurmay olduğunu herkes biliyor. Onlar, uygulandığı tüm ülkeleri felakete sürükleyen IMF reçetelerini kayıtsız şartsız kabul ettikleri, emperyalist finans kuruluşlarının en akıllamaz dayatmalarına boyun eğdikleri gibi, iktisadi saldırılarla elele giden topyekün savaş politikalarını da emperyalist mihrakların aktif desteği ile ve onların dolaysız denetimi altında uygulamaktadırlar. Haftabaşı Dünya Bankası yetkililerini, IMF bürokratlarını

ülkemize davet ettikleri gibi, CIA, Mossad vb. gibi emperyalist istihbarat kurumlarına da ülkenin kapılarını sonuna dek açmaktadırlar. Karşı-devrim stratejilerini, kirli savaş yöntemlerini onlar tarafından öğrenmektedirler, onlardan satın aldıkları silahlarla siyasi cinayetlerini işlemektedirler, kontr-gerrilla elemanlarını, işkencecilerini onların uzmanları tarafından eğitmektedirler vb. vb.

Tüm bunlar elbetteki Mesut Yılmaz gibi kukla başbakanları, MGK-TÜSİAD'ın sözü dışına çıkamayan hükümetleri, genelkurmayla tam bir tabiyet içerisinde çalışan meclisleri ve onun vekillerini, dahası sermaye sınıfına ve emperyalizme göbekten bağlı devleti aşmaktadır. Herşeyden önce onları tümüyle kapsadığı için aşmaktadır

Kısacası Susurluk'un odağında egemen sermaye sınıfının gerçekliği yer almaktadır. Ve yine Susurluk bu sömürücü ve sömürgeci sınıf iktidarının ayakta tutulmasında çıkarı olan tüm kurumları ve bireyleri kapsamaktadır.

Bu apaçık gerçeğin dışındaki herşey palavra, gözboyama ve ikiyüzlülüktür ibarettir. Susurluk'un hesabının sorulmasının tek bir yolu vardır, o da toplumda bu pislige bulanmamış yegane kesim olan işçi ve emekçi yığınların birleşip düzene karşı devrim bayrağını kaldırmasıdır!

Bu saldırı işçi ve emekçilere "dokunacak"!

Geçtiğimiz hafta içerisinde yapılan dokunulmazlıkların sınırlandırılması ile ilgili yasa taslağı görüşmeleri, hiç de sürpriz olmayan bir sonuçla noktalandı. Yasanın çıkması için gerekli oy çoğunluğu sağlanamadı. Böylelikle son bir haftadır gürültüsü yapılan dokunulmazlıkların sınırlandırılacağı söylemlerinin burjuvazinin her zamanki ayak oyunlarından biri olduğu bir kez daha ortaya çıktı. RP dışındaki tüm düzen partilerinin oylama öncesi teklifin kabul edilmesi için çalışacakları doğrultusundaki vaatlerine rağmen böyle bir sonucun ortaya çıkmaması bu gerçeğin ayrıca teyidi olmuştur. Kısacası sermaye bir kez daha üzüm yemek değil, bağcıyı dövmek niyetindedir.

Bugünkü dokunulmazlık tartışmaları oyalaması ile asıl hedeflenenin işçi ve emekçi kitleler oduğu açıktır. Ezilen emekçi kitleler, sermayenin yeni dönemdeki saldırıları karşısında hazırlıksız yakalanmak istenmektedir.

MGK-TÜSİAD hükümeti bir yandan "popülist politikalar" uygulamayacağını ilan ederken, diğer yandan geniş kesimlerin desteğini ve güvenini tümünden yitirmek de istemiyor. Bunun için "dokunulmazlıkların sınırlandırılması" gibi manevralarla bir beklenti havası yaratılmaya, gündem bu sahte tartışmalarla belirlenmeye çalışılıyor. Açık ki, işçi ve emekçi sınıflar bir kez daha "Susurluk'un düzen içi çözümü" aldatmacaları ile oyalanırken yoğun bir saldırı dalgasının hedefi olacaklar. Bunu Mesut Yılmaz "Bu kiş zor geçecek" sözleriyle açıkça itiraf ediyor. Ekonomi bürokratları hemen hergün IMF'nin kapısını aşındırıyor. IMF'ye samimi olduklarını kanıtlamak için en azgın kemer sıkma politikalarını, 1 yıllık şok programları uygulayacaklarına dair teminat veriyorlar. Yani "istediğinizi harfiyen yapacağız" diyorlar. İşte sahte dokunulmazlık yaygaralarının asıl nedeni yeni dönemde hayata geçirilecek bu saldırılardır. Bir kez daha, işçi ve emekçilerden gelecek tepkilerin önüne geçmek, saldırıların yaratacağı hoşnutsuzluğu bloke edip düzen kanallarına akıtmak temel amaç durumundadır. Kitleler demokrasi havariliğiyle kendi sorunlarından uzaklaştırılacak, böylelikle de burjuvazi atını istediği gibi oynatmaya devam edecek.

Sendikacı hainler bu yeni saldırı kampanyasında da

herzamanki gibi önemli bir yer tutuyorlar. Budak ve Meral yaptıkları açıklamalarda "kitleleri gerekirse sokağa dökeriz" tehditlerinde bulundular birkaç gün önce. Daha geçen hafta yaptıkları açıklamalarda bu hainler SSK'nın özelleştirilmesi, mezarda emeklilik gibi saldırılara karşı sokağa çıkacaklarını söylüyorlardı. Şimdi ise tüm bunları bir kenara bırakıp, dokunulmazlıkların kaldırılması sorunu üzerinden keskin açıklamalar yapıyorlar. Geçen yıl oynadıkları uğursuz rolü, bu sefer de icra edecekler. Burjuvazinin ikiyüzlü demokrasi manevralarına soldan kan taşıyıp işçileri sersemletmeyi deneyecekler. İşçi sınıfını düzenin kolları arasına sokmak için, ateşli demokrat kesilecekler ve işçi kitlelerini de "demokrasi savaşı"na davet edecekler.

Ancak düzenin demokrasi manevralarıyla başarı elde etme şansı bu sefer pek de kolay gözüküyor. Aradan geçen bir yıllık süreç içerisinde burjuvazinin tek marifeti Susurluk'un üstünü örtmek oldu. Böylelikle de kitlelerin çetelerden hesap sorulacağı beklentisi hemen hemen sona erdi. Yargılanan son çete üyelerinin de tahliyesiyle birlikte ise devlete olan güven daha da zayıfladı. Yaşanan süreç Susurluk'un devletin ta kendisi olduğu gerçeği önemli oranda açıklığa kavuşturdu ve çeteleşmiş devlet olgusu kitlelerin bilincine yerleşti. Tam da bu nedenle gündeme getirilen demokrasi oyunlarının işe yaraması zayıf bir olasılıktır. Sendika bürokratlarının tüm uşakça tutumları bile bu gerçeği değiştirebilme şansından büyük oranda yoksundur.

Geline süreçte işçi ve emekçi katmanların yüzü asıl olarak kendi sorunlarına dönmüştür. Dahası son dönemin bir takım verileri, sınıf hareketinin alttan alta mayalandığı gerçeğine işaret ediyor. Tabanda gittikçe artan bir kaynaşma sözkonusu. Tüm bunlar ise sınıf hareketine müdahale için önemli avantajlar sunuyor. Tabi ki bir kez daha değerlendirmesini bilene. Komünistler yeni dönemde ortaya çıkacak gelişmelere bugünden hazırlıklı olmalıdırlar. Bugünden sürecin önümüze çıkaracağı görevleri gözeterek hareket etmeli, üzerimize düşen sorumlulukları büyük bir titizlikle yerine getirmeliyiz.

İkiyüzlülüğün aritmetiği...

Son günlerde siyaset sahnesi, milletvekillerinin dokunulmazlıklarını sınırlandırmayı öngören yasa tasarısının, meclis oylamasının ilk turunda reddedilmesi fiyaskosu ile çalkalanıyor. Ortada büyük bir rezaletin olduğu açıktır. Herşeyden önce RP dışında parlamentoda temsil edilen tüm düzen partilerinin üzerinde güya anlaştığı, altına imza attığı ve tam kadro destekleyeceklerini açıkladıkları bir anayasa değişikliği teklifi söz konusudur. Basit bir matematik hesabı dahi bu teklifin TBMM'den geçirilememesinin arkasında kaba bir ikiyüzlülüğün yattığını ortaya koyuyor. Dokunulmazlıkların sınırlandırılmasına destek vereceklerini açıklayan 6 partinin (DYP, ANAP, DSP, CHP, DTP, BBP) toplam milletvekili sayısı 265'tir. Bu sayıya sadece tasarıdan yana "açıkça" tavır koyan bağımsız milletvekilleri eklendiğinde dahi en az 380 gibi bir rakama ulaşmaktadır. Buna rağmen oylamada kabul oyu 300'de kalmıştır.

Ortaya çıkan bu koskoca çelişki "gizli oy" uygulamasına sığınarak örtülmeye çalışılıyor. Parti grup başkanları fütursuzca "bizim firemiz yok" diye açıklama yapıyor. Milletvekilleri utanmazca yakasına beyaz kurdela takıyor. Ağar, Çiller gibi çete başları kameralara göstere göstere beyaz oy atmanın ferahlığını yaşarken, herşey parti kararlarını çiğneyen, sözünün eri olmayan 80 kadar "münferit" milletvekili ile izah ediliyor.

Oysa bu aynı meclisin, genelkurmayın çaldığı tek bir düdüğü ile nasıl hazırola geçtiğini, kendi çıkarları söz konusu olduğunda nasıl da tek yumruk olabildiğini görmek için, DEP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarını firesiz ve sancısız bir tarzda kaldırdığını anımsatmak yeterlidir.

Fakat bu kez söz konusu olan parlamentodaki düşünce ve ifade özgürlüğüne sınırlandırma getirmek değildi. Bu kez söz konusu olan göstermelik de olsa meclisin kirlenmesine set çekmekti. Buna ise "yüce" meclis yanaşmamıştır.

İlk oylamada gereken desteği sağlayamayan yasa değişikliği için umut olarak ikinci tur gösteriliyor. Partiler bu kez RP'yi de yanlarına alarak, herkesin üzerinde uzlaşabileceği bir yasa tasarısı için canla başla çalıştıklarını propaganda ediyor. Böylece bir müddet daha, Susurluk skandalının ardından gündeme gelen dokunulmazlıkların kaldırılması veya sınırlandırılmasına ilişkin kamuoyu beklentisi canlı tutulmaya çalışılıyor.

Oysa Anayasa'nın 83. maddesinin değiştirilmesini öngören yasa tasarısı meclisten çıksa da

çıkmasa da Susurluk skandalının çözümünde hiç bir işlevi olmayacağı daha bugünden açıktır. Yasa değişikliğinin çete suçlarına veya başlarına dokunmayacağını düzen sözcüleri dahi itiraf etmek zorunda kalıyor. DYP'li TBMM Grup Başkanvekili Turan Güven açıkça şöyle diyor: "Anayasanın 313 maddesinde ifadesini bulan çete suçu nedeniyle dokunulmazlığın kalkması için suçüstü durumu aranıyor. Susurluk'a adı karışan kişiler suçüstü yakalanmadığı için dokunulmazlıkları da kalkmayacak."

Dokunulmazlıkların sınırlandırılması üzerinde süren tartışmaların bir gözboyamadan ibaret olduğunu gösteren bir diğer olgu; Ağar, Bucak ve Çiller gibi çete başlarının yargı önüne çıkarılması için verilen fezlekelerin TBMM'den geçmesi için 276 oyun yeterli olmasına rağmen, mecliste bekletilmeleridir.

Açıktır ki, Susurluk skandalının çözümü doğrultusunda herhangi bir adım atmaktan bugüne kadar ısrarla geri duranların bugün de parmağını dahi kıpırdatmaya niyetleri yok. 19 Kasım Çarşamba günü Anayasa değişikliği tasarısının reddedilmesi, meclisin, bırakın Susurluk'a dolaysız karışmış çete başlarına dokunmayı, 100'ün üzerinde dosyaya konu olmuş hırsızlık, tecavüz, cinayet, yolsuzluk gibi yüz kızartıcı suçlara karışanların kılına dahi dokunmak niyetinde olmadığını ortaya koyuyor.

Tüm bunların niyetten de öte, iligine dek kire ve suça bulanmış sistemin işleyişi ile dolaysız bağlantılı olduğunu ise anayasa değişikliği teklifinin reddedilmesinin hemen ardından Susurluk davasından yargılanan son çete üyelerinin de serbest bırakılması gözler önüne seriyor.

Sormak gerekir: "Devlet için 95 kişi öldürdüm" diye emniyette itirafı bulunan özel timci Ayhan Çarkın gibi eli kanlı katillerin tahliye edildiği bir yerde, dokunulmazlıklar kaldırılrsa ne olur, kaldırılmasa ne olur?

Elbetteki, tüm burjuva demokrasilerinde kağıt üzerinde yer alan "kanunlar önünde herkes eşittir" temel hukuk ilkesinin uygulanmasını istemek, özelden suça ve pislige bulaşmış tüm milletvekillerinin dokunulmazlıkların kaldırılmasını savunmak, genelde kirli işlere zırh niteliği taşıyan dokunulmazlıklarının sınırlandırılmasını talep etmek meşrudur. Ancak kendi başına yetersizdir.

Susurluk'un çözülmesi ancak sinekleri üreten bataklığın kurutulması ile mümkündür. Susurluk'a karşı mücadele okları bizzat çete devletine, asalaklar meclisine, kontr-gerilla ordusuna çevrilmek zorundadır!

İtibarını yitiren devlet ve şeffaflaşan meclis... Mücadelenin oklarını sermaye iktidarına yöneltelim!

Sermaye medyası milletvekillerinin dokunulmazlıklarının sınırlandırılmasına ilişkin yapılan meclis oturumundan "red" kararı çıkması üzerine veryansın ediyor. Güneri Civaoglu: "*Parlamentonun itibarına gölge düşmektedir!*" derken, Altan Öymen: "*Meclis'in itibarı korunmalıdır*" diye haykırıyor. "*Anayasa değişikliğinin son oylamada kabul edileceğine inanıyorum!*" diyerek umut aşılamaya çalışan Taha Akyol, buna rağmen uyarıyı da elden bırakmıyor: "*Aksini düşünmek bile dehşet vericidir. Kendi yolsuzluğunu örten bir meclis görüntüsü ortaya çıkar; demokrasinin itibarına bundan büyük zarar düşünülemez. Anayasa değişikliği bir biçimde başarılamazsa, bu meclis korkunç bir itibar kaybına uğrar.*"

Kısacası burjuva medya bir kez daha sermaye iktidarının ortak kaygısını dile getiriyor: Meclisin itibarını korumak! Susurluk'un ardından "temiz toplum-temiz siyaset" söylemi çerçevesinde gündeme gelen dokunulmazlıkların sınırlandırılması girişimleri de bu aynı amaca hizmet ediyor.

Türkiye'de parlamento öteden beri hırsızlık, yolsuzluk, rüşvet ve talan bakımından sabıkalı olmuştur. Milletvekillerinin karıştığı suçlar, bulaştığı pislikler sık sık ayyuka çıkmış ancak her seferinde "münferit olaylar" olarak geçiştirilerek üstü örtülmüştür. Ne var ki Susurluk'taki kazada mercedesin içinden bizzat bir milletvekilinin çıkması; Ağar, Çiller, Bucak gibi isimlerin tüm Susurluk dosyalarında kırmızı bir şerit gibi geçmesi; Susurluk'tan bu yana gündemde olan çetelerin sayısız milletvekilli ve parti ile sayısız bağlantısının ortaya çıkması bu kurumun imajını kitleler nezdinde önemli ölçüde parçalamıştır. Halkın hür iradesiyle seçtiği, milletin iradesini temsil eden ve onun çıkarları doğrultusunda çalışan parlamento fikri inandırıcılığını büyük oranda yitirdi.

Susurluk'tan sonra tüm kitle eylemlerinde yükseltelen "Çeteler mecliste, öğrenciler/emekçiler hapiste!" gibi şiarlar gerçekte burjuva demokratik sistemin temel kurumları sayılan parlamento ve hukukun ne denli yıprandığını ortaya koymaktadır. Mecliste cinayet, hırsızlık ve cinsel saldırı gibi adi suçlardan organize mafya ve kontr-gerilla işlerine kadar akla gelebilecek en içgrec suçların yuvalandığı; işkencecilerin, eli kanlı katillerin, mafya babası ve çete reislerinin parlamentoda cirit atması geline aşamada tüm toplum tarafından görülebilir bir olgu haline gelmiştir. Siyaset sahnesindeki çürümeye ve kokuşmaya o noktaya vardı ki, halk nezdinde milletvekilinin "ahlaksız", "hırsız", "rüşvetçi" olmak eşdeğer sayılmaya

başlandı.

Dün parlamento kontr-gerilla cumhuriyetinin içyüzünü saklayan asma yaprağı işlevini görüyordu. Bugün ise sermaye, bizzat parlamentoyu kontr-gerillacıların, çetecilerin karargahına çevirmiştir. Hiç bir bağımsız iradesi kalmayan, esas işlevi genelkurmayla noterlik olan parlamentonun kararlarına yön veren, oylarına dayandığı halk kesimleri değil, perdenin arkasında ipleri ellerinde tutan MGK ve ordudur. Meclis, 1 Mayıs'ların, Maraş, Çorum ve Sivas'ların katillerini, kardeş Kürt halkını ırkçı bir soykırımdan geçiren kafatasçıları, kirli savaş kurmaylarını, işkencecileri, hırsızları bir araya toplayan bir asalaklar yuvası haline gelmiştir.

Tüm bunların geniş kesimlerden artık saklanamaması, Susurluk'un parlamentonun üzerindeki kutsal örtüyü aralamasıyla mümkün olmuştur. Meclis giderek şeffaflaştıkça, ordunun dolaysız yönetiminde ayakta tutulmaya çalışılan sermayenin çürümüş sınıf egemenliği de daha açık bir tarzda görülmeye başlandı.

Ne var ki meclisin itibarının her yanından döküldüğü bir evrede devreye sokulan dokunulmazlıkların sınırlandırılması tartışmaları yalnızca görüntüyü kurtarma çabasından ibaret değildir. Yaratılan beklentilerin kolayından boşa çıkarılması dahi bunu göstermektedir. Meclis artık kontr-gerilla cumhuriyetinin asma yaprağı olarak işlev göremediği bir aşamada, kitlelerin öfke ve tepkilerini üzerine çeken, böylece çürümenin asıl kaynağı ve üreticisi düzene yönelmesini engelleyen bir payanda işlevini üstlenmektedir. Parlamento, iligine dek kokuşmuş sömürü sisteminin meşruluk kazandırmaya artık yeterli olamadığı yerde ise devreye giren doğrudan doğruya ordu olmaktadır.

Bugün de oynanan oyun bundan pek de farklı değildir. Elbirliği ile çete devletinin üzerine örtmeye çalışan düzen sözcülerinin, Susurluk skandalını yalnızca ordunun pervasız müdahalelerine meşruluk kazandırmak söz konusu olduğunda bir teşhir malzemesine dönüştürmeleri de bunu kanıtlamaktadır.

İşçi ve emekçiler meclise çeteleri dolandırarak, onlarla işbirliği içerisinde olan ve yönetenin bizzat çete devleti, kontr-gerilla ordusu, özel savaş kurmayları olduğunu görmelidir. Bizzat devletin, ordunun, meclisin çete, mafya, terör ve kontr-gerilla faaliyetleriyle ayakta tutmaya çalıştığı çürümüş sermaye iktidarı mücadelenin odağına konulmalıdır. "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" İşte Susurluk'a karşı yöneltilecek eylem şiarı bu olmalıdır!

“Dokunulmazlık” aldatmacası sürüyor... Sineklerin bataklığı kuruttuğu nerede görülmüş?

Patlak verdiği sırada sermaye devletini büyük bir sıkışma ile yüzyüze bırakan Susurluk skandalından bu yana generallerin siyasal yaşama giderek daha açık bir tarzda müdahale ettiğine şahit olmaktayız. Ardı arkası kesilmeyen MGK toplantıları ve brifinglerini son günlerde gazeteciler için düzenlenen Kürdistan’a genel kurmay gezisi ve “gizli anayasa” niteliğindeki siyaset belgesi izledi. İçinden geçtiğimiz dönemde ordunun perde arkasından çıkıp giderek burjuva siyaset sahnesinin odağına oturması kuşkusuz ki nedensiz değil.

Devletin derinden yıprandığı, burjuvazi içerisinde çatlakların meydana geldiği, ekonomik krizin siyasal buhranlarla birleştiği evrelerde sermaye iktidarı her zamankinden çok güçlü bir iradeye ihtiyaç duyar. Ordu ise burjuvazinin en örgütlü, en disiplinli kurumu, diğer bir deyimle çelik çekirdeğidir.

Sermaye devleti, ekonomik krizin ağır faturasını işçi ve emekçilere yıkmak için fırsat kolladığı bir evrede Susurluk kazasına büyük ölçüde hazırlıksız yakalanmıştır. En yıpranmış olduğu bir anda, bir yandan geniş emekçi katmanlardan yükselen tepkileri saptırmak, diğer yandan saldırı programına uygulama gücü kazandırmak sorunuyla yüzyüze gelmiştir.

Oysa Susurluk’ta ortaya çıkan gerçekler yalnızca “kutsal devlet” imajını kitleler nezdinde büyük oranda parçalamakla kalmamış, onun meşruluğunu da her yönüyle tartışmalı kılmıştır. Buna bir de devlet içerisinde ayyuka çıkan çete savaşları eklenince, ordunun dizginleri daha sıkı ele alması adeta bir zaruriyet halini almıştır.

Susurluk’un ipleri ordunun elinde!

Ordunun, laiklik mücadelesini görüntünün odağına alarak, siyasal yaşama giderek daha açıktan hükmetmesinin başlıca nedeni Susurluk’un yarattığı sonuçlar olmuştur. Ne var ki, Susurluk aynı zamanda devletin, parlamentonun, yargının, medyanın kısacası tüm düzen kurumlarının generaller tarafından komuta edilmesini meşrulaştıran bir vesile olarak da kullanılmıştır. Genelkurmayın basına sızdırdığı siyaset belgesinin bırakalım herhangi bir tepkiye konu olması, anayasa düzeyine çıkarılıp tüm burjuva devlet kurumları tarafından elbirliği ile alkışlanması bunu çarpıcı bir tarzda gözler önüne sermiştir. Kuşkusuz ki, burjuva demokratik kurumların generallere böylesine kişiliksiz bir tabiyeti ancak düzenin köhnemişliği ve çürümüşlüğü ile açıklanabilir. Burjuvazi bu kurumlara

herşeyden önce kendi düzenini meşru kılmak, ezilen sınıfları sistem içerisinde tutmak için ihtiyaç duymaktadır. “Milliyetin hür iradesi ile seçilen ve onun çıkarlarını temsil eden” parlamento, “bağımsız” yargı ve “özgür” medya, sömürü ve zulüm üzerinde ayakta duran katıksız sermaye iktidarının gerçek karakterini örten göstermelik kurumlar olarak iş görmektedirler. Ne var ki bu görevlerini yerine getirmek için geniş kitleler nezdinde asgari bir inandırıcılığa sahip olmaları gerekmektedir.

Düzenin asma yaprakları ayıpları örtüyor!

Gelinen aşamada sermaye iktidarının göstermelik demokratik kurumların inandırıcılığını koruyacak gücü dahi sergileyememesi Susurluk’un gerçek niteliğine de ışık tutmaktadır. Söz konusu olan gerçekten devlet içerisine sızmış bir takım çeteler, parlamento’ya kadar yükselme başarısı gösteren bir avuç kişiliği bozuk milletvekili ve satılmış bir kaç bürokrat olsaydı burjuvazi pirincin taşını ayıklamaktan bir an bile geri durmayacaktı. Tüm suçu seçilmiş kurbanlık koyunlar üzerine yıkmaktan, onları adaletin önüne teslim ederek elbirliği ile mahkum etmekten kolay ne vardır? Böylece devlet yalnızca kamuoyunun vicdanını rahatlatmakla da kalmayacak, kendisini de temize çıkarmış olacaktı. Ancak Susurluk sonrası gelişmeler hiç de böyle gelişmedi. Burjuva sözcülerinin “devleti çetelerden

temizleyeceğiz”, “temiz siyaseti getireceğiz!”, “bağımsız hukuk çetelerin üstesinden geleceğiz!”, “yüce meclis dokunulmazlıkları kaldıracak!” vb. gibi söylemlerine rağmen gerçekleşen aksi oldu.

Sadece geçtiğimiz günlerdeki olaylar

dahi bunu apaçık gözler önüne sermektedir. Önce, büyük bir kamuoyu beklentisi yaratılarak gündeme getirilen dokunulmazlıkları sınırlandırmayı öngören yasa tasarısının meclis oylaması büyük bir fiyasko ile sonuçlandı. Ardından Susurluk davasından yargılanan son sanıklar da salıverildi. Dahası “Susurluk’u 15 günde çözeriz!” sözleriyle sükse yaparak başbakan koltuğuna getirilen Mesut Yılmaz dahi “Susurluk’u çözemeyeceğiz gailba!” diyerek gerçekleri açıktan dillendirmeye başladı. Böylece bir kez daha yargıdan medyaya, parlamentodan hükümete güya Susurluk pislighinin karşısına çıkarılan tüm kurumları büyük bir suskunluk kapladı. Bir kez daha devletteki çeteleşmenin dolaysız bir parçası olan bu kurumların Susurluk karşısında parmağını kıpırdatacak gücü olmadıkları, kıpırdamayacak kadar çürümüş ve kokuşmuş oldukları gözler önüne serildi. Şimdilerde

ortalıkta duyulan tek güçlü ses ise: “bağımsız yargıya gölge düşüyor!”, “meclis itibar kaybediyor!” dir.

Tüm bu yaygaraların sermayenin kaygılarına ışık tuttuğu bir gerçektir. Ancak öte yandan generallerin siyasal yaşama dolaysız müdahalelerine

meşruluk kazandırmak dışında bir işlevi de yoktur.

Açıktır ki, Susurluk davasından yargılanan son çetelerin de salıverilmesi; meclisin dokunulmazlıklara göstermelik bir sınırlama getiren Anayasa değişikliğini ilk oylamada reddetmesi hukuk devletinin güvencesi ilan edilen “bağımsız” yargının ve demokratik sistemin temeli sayılan parlamentonun iflasını belgelemektedir. Bu kurumlar gelinen aşamada sermaye düzeninin ayıplarını örten asma yaprağı işlevini dahi yerine getiremeyecek denli pislige batmışlardır. Temizlenemiyorlar çünkü durmaksızın sinek üreten bir bataklığın maskeleri durumundadırlar. Temizlenemiyorlar çünkü pislighin asıl kaynağı olan sermaye düzenine ve onun arkasındaki burjuva sınıf egemenliğine dayanıyorlar!

Burjuvazinin, dokunulmazlıkların sınırlandırılmasına ilişkin ilk oylamanın fiyasko ile sonuçlanmasının ardından hala daha dokunulmazlık oyununa sarılması, RP dahil tüm partilerin üzerinde anlaşacağı yeni bir tasarı hazırlamaya koyulması büyük bir aldatmacadan, ikiyüzlülüğten ve riyakarlıktan ibarettir. Tasarının ikinci kez reddedilmesi olasılığı bir yana, meclisten geçtiği koşullarda dahi değişen hiçbir şey olmayacağı gün gibi açıktır. Susurluk sanıklarının ellerini kollarını sallaya sallaya aramızda dolaşmaları, kirli ve kanlı görevlerini ifa etmek üzere yeniden işbaşı yapmaları bile bunu ortaya koymaktadır.

Pisliği devrim temizleyecek! Temiz toplum savaşı işçilerle gelecek!

Susurluk pislighini temizlemenin tek bir yolu vardır. Çürümüş sistemi, çeteleşmiş devleti, kontr-gerillacı ordusu, kokuşmuş partileri ve düşkünleşmiş milletvekilleriyle düzen cephesinin karşısına devrim cephesi olarak çıkmak. Pislighin odağındaki devleti ve onun hizmet ettiği sınıf iktidarını yıkmak. İşçi sınıfının bağımsız çıkarlarının politik ve örgütlü gücü olan ihtilalci sınıf partisi öncülüğünde iktidarı ele geçirmek. Bir avuç asalağın egemenliğine son vererek işçi-emekçi sovyetleri yönetime getirmek.

Zira ancak insanın insan üzerindeki sömürüsü ortadan kalktığında, zorun ve zorbalığın saltanatı yıkıldığında, ancak eşitlik ve özgürlük üzerine yükselen sosyalist sistem kurulduğunda temiz toplumun serpilip gelişeceği zemin de yaratılmış olacaktır. Toplumun ve siyasetin pisliklerinden arınması ancak insanlığın kurtuluşu ile birlikte mümkün hale gelecektir!

Tek Yol Devrim, Kurtuluş Sosyalizm!

Çetelerin ipleri sermayenin elinde!

MGK, Özel Harp Dairesi, Özel Tim, MIT, JİTEM, Koruculuk, Batı Çalışma Grubu ve diğer kontr-gerilla yuvaları dağıtılsın!

◆
DGM’ler kapatılsın!

◆
Dokunulmazlıklar kaldırılsın!

◆
Olağanüstü Hal uygulaması kaldırılsın!

◆
Sınırsız söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü!

◆
Devlet terörüne, yargısız infaza, gözaltında kaybetmeye son!

◆
Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!

◆
Hücre tipi cezaevi uygulamasına hayır! Tabutluklar yıkılsın!

◆
Kirli savaşa son! Kardeş Kürt halkına kendi kaderini tayin hakkı!

◆
IMF paketlerine hayır! Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

◆
Kapitalist sömürüye, emperyalist köleliğe, faşist zulme son!

◆
Kahrolsun Kapitalist Barbarlık! Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

İzmir Ambarlar'da EMEP'in ayakoyunları

Ambarlar işçisi sendikasına sahip çıkacaktır!

İzmir Ambarlar'da TÜMTİS bünyesinde yaşanan gelişmeler, EMEP reformizminin geldiği son aşamayı göstermesi bakımından oldukça anlamlıdır. Bilindiği gibi, Ambarlar'da TÜMTİS sendikası 1984'ten bu yana örgütlü bulunuyor. Ambar işçileri, 12 Eylül faşizminin karanlık yıllarında, diş diş bir mücadele ile sendikal haklarını kazandı. Bugüne kadar da, her türlü baskıya rağmen kararlı bir mücadele yükselterek sendikalarını ve kazanımlarını korudular. Polis baskısına, sivil faşist saldırılara, patronların ayakoyunlarına uğradılar. Ancak militan ve birleşik mücadeleleri ile her dönem işçi hareketi içinde ön planda oldular. Şimdi ise, bedeller ödeyerek yarattıkları ve korudukları sendikaları içinde, bürokrasiye ve yeni türden ağalığa karşı bir mücadele sürecine giriyorlar.

TÜMTİS'te, gerek genel merkez düzeyinde gerekse şubeler bazında, EMEP'in hakimiyeti bilinen diğer bir gerçek. Bu reformist çevrenin TÜMTİS üzerinde kurmayı başardığı siyasal hegemonya olumsuz sonuçlarını bugün kaçınılmaz bir biçimde üretmektedir.

Yaşanan gelişmeler incelendiğinde, reformistlerin sendika ağalığı anlayışı ve uygulamalarında geleneksel örneklerden hiç de geri kalmadıkları görülmektedir. EMEP'li TÜMTİS yönetimi, tabandaki devrimci-ilerici işçilere karşı şiddet kullanmaktan tutun da, muhalif işçileri sendikadan tasfiye etmeye kadar bir dizi gelişmenin altına imzalarını attılar. İşçilerin oyları ile seçilen devrimci bir işyeri temsilcisinin temsilciliği ayakoyunları ile düşürüldü. Yapılan seçim iptal edilerek atama yoluyla yönetime yakın bir temsilci belirlendi. Tüm bunlara tüy dikecek bir tarzda, muhalif bir işçiyi sitede tamamen etkisiz kılmak adına; çalıştığı işyerinden atılması için gidip işverene baskı bile uyguladılar.

Ancak EMEP'li TÜMTİS yönetiminin bu ayakoyunları Ambarlar işçisi tarafından boş çıkartılıyor. İşçiler EMEP'li yönetimin entrikalarına karşı çıkıyor ve devrimci-ilerici arkadaşlarını sahipleniyorlar. TÜMTİS'i vareden güçün kendi militan mücadeleleri olduğunu bilen Ambarlar işçisi, reformist yönetime karşı sendikalarını korumakta kararlılar.

EMEP, tüm siyasal varlığını üzerine inşa ettiği bir mevziden yükselen bu mücadelenin rahatsızlığı içerisinde. İşçi hareketi içindeki varlıklarının temel dayanağı, "parti"

politikasının yıllarca tek somut mevzisi TÜMTİS'in tabanından yükselen bu muhalif sesler, aslında EMEP'in geldiği yeni aşamayı gösteriyor. TDKP'nin tümünden tasfiyesi ile sırtındaki tüm ağırlıklardan kurtulan yeni reformistler, EMEP ile boylu boyunca sermayenin icazetine sığınmışlardı. Bugün ise, geçmişte çok övündükleri ve üzerinden kendilerini varettileri TÜMTİS'in içindeki militan mücadele dinamiklerini ehlileştirmeye çalışıyorlar. Bu dinamiklerin EMEP'in liberal-reformist kimliği ile taban tabana zıt olduğu, dahası süreç içerisinde EMEP'i sırtından silkip atacağı açıktır. Bu durumda ise, EMEP'in geçmişten bugüne ardına sığındığı önemli bir mevzinin boşa çıkacağı, dahası EMEP'in gerçek yüzünün açık delilleri ile sınıf kitleleri önünde teşhir olacağı açıktır.

Ambarlar'da yaşanan gelişmelerin içerisinde EMEP'in 1 Kasım mitinginin özel bir yer tutması rastlantı değildir. Ambarlar işçisini EMEP'in reformist politikaları etrafında harekete geçirmeye çalışan TÜMTİS yönetimi, bu mitingde baltayı taşa vurmuştur. Ambarlar işçisi, yıllardır TÜMTİS'i EMEP'in bir alt örgütlülüğü gibi kullanan yönetimin tüm ayakoyunlarına rağmen, bu mitinge katılmayarak ilk önemli mesajını vermiştir. Görünen o ki, şimdilik en azından İzmir Ambarlar üzerinden, EMEP'in TÜMTİS içindeki siyasal hegemonyası ciddi biçimde sarsılmaktadır. EMEP gericiliğine karşı başlayan bu çıkışın, tüm TÜMTİS bünyesine yayılması ise hiç şaşırtıcı olmayacaktır.

EMEP, TÜMTİS içindeki etkinliğini koruyabilmek için bugün en adi ayakoyunlarına başvurmaktadır. Liberal-reformist sendikacı kimliğinin nasıl tipik bir sendika bürokratına dönüşebildiğinin kanıtıdır yaşananlar. Devlet ve düzenle hesapları kalmayanlar, kendi statükolarını korumak için, geçmişte eleştirdikleri tüm rezillikleri bugün bizzat hayata geçirmektedirler.

EMEP'e uygun bir TÜMTİS; bürokratik uygulamalarla yaratılmak istenen budur. İşçi hareketinin militan bir mevzisi tasfiye edilmeye çalışılmaktadır. Buna gereken yanıt ise, TÜMTİS'in tabanındaki işçiler verecektir. Ambarlar işçisi zinciri kırmaya dönük ilk adımları atmıştır. Görev, Ambarlar işçisine sendikalarına sahip çıkma mücadelesinde omuz vermektir.

İzmir Ambarlar'daki gelişmeler üzerine notlar

* İzmir Ambarlar'da yaşanan gelişmelerin kamuoyu önünde patlak vermesi, devrimci bir işyeri temsilcisinin ve çevresindeki birkaç işçinin EMEP'li yöneticiler tarafından dövülmesi ile başlıyor. Sözde işyeri temsilcileri ile yapılacak bir toplantı çağrısına giden devrimci işçiler, burada EMEP'li tayfa ile karşılaşıyorlar. Sopa ve zincirlerle saldırıya uğruyorlar.

* Ancak ne huzursuzluğun kaynağı, ne de ilk patlak veren olay bu. TÜMTİS yönetiminin geçmişten bu yana tabandaki devrimci unsurlara karşı bir rahatsızlığı var. Tabandaki bu unsurlar Ambarlar işçisinin nabzını elinde tutan işçiler ve EMEP'in TÜMTİS üzerinden yürüttüğü propagandayı olumlamıyorlar, bundan rahatsızlık duyuyorlar. Bunu geçmişten bu yana açık bir tartışma konusu haline getirmişler.

EMEP'in Ambarlar'daki hükümranlılığına karşı, tabanda önemli bir etkinliği olan devrimci işçiler tarafından geliştirilen bu muhalefet belli sonuçlar da üretiyor. Örneğin TÜMTİS, EMEP'in 1 Kasım mitingini tüm partilerin ortak mitingi olarak lanse ederek, Ambar işçisini katmaya çalışıyor. Ancak tabandaki devrimci işçiler, TÜMTİS yönetiminin bu oyununu teşhir ediyorlar. Mitingin sadece EMEP mitingi olduğunu ortaya koyuyorlar ve TÜMTİS yönetiminin sendikanın adını EMEP'in dar grup çıkarları doğrultusunda kullanmasını teşhir ediyorlar. Bu teşhirin ardından bir de EMEP'in miting afişleri ortaya çıkınca, Ambar işçileri mitinge katılmıyorlar. Genelde 300'e yakın işçinin yürüdüğü Ambarlar kortejine, işçi katılıyor. EMEP'li yönetimin asıl

korktuğu da bu tür gelişmelerin artması. Bunun sendikadaki egemenliklerinin de sonu olacağını iyi biliyorlar.

* TÜMTİS'in EMEP'li yönetimi, tabandaki devrimci muhalefeti kesmek için sarı sendikacıları aratmayacak ayakoyunları çeviriyor. Muhalefetin başını çeken üç işçi için disiplin soruşturması başlatmaktan, üyelikten çıkarmaya dek varıyor, bu ayakoyunları.

Bunların arasında en önemlilerinden biri işyeri temsilciliği seçimleri. Bu seçimlerde muhalif işçilerden Veysel isimli bir işçi, işyeri temsilcisi seçiliyor. TÜMTİS yönetimi bu durum karşısında "Veysel disiplin kurulunda ve üyeliği askıya alındı" diyor ve pervasız bir şekilde seçimleri iptal ederek, atama yoluyla kendi adamını temsilci yapıyor.

* İkinci önemli olay ise bir başka devrimci işçi üzerinden geliyor. Gereksiz ve usulsüz bir tarzda sendika üyeliğinden çıkardıkları bu işçiyi, Ambarlar'dan da atabilmek için, çalıştığı işyerinin patronu ile görüşüyorlar. Patrona bu işçiyi atmasını, yoksa başının belaya gireceğini vb. söylüyorlar.

* Üç muhalif işçi hakkında sendika üyeliğinden geçici ihraç kararının alınması ise ayrı bir çirkinlik. Normalde bu karar 70 temsilcinin onayı ile alınabileceken, sadece 7 EMEP'linin oyu ile hayata geçirilmeye çalışılıyor.

* Muhalef işçiler EMEP'li yönetimin bu ayakoyunlarına karşı tabanda çalışma yürütüyorlar. Başlangıçta, süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerini gözeterek bu tartışmaların kamuoyuna yansımaları istemeyen işçiler, geline aşamada daha açık bir mücadele içine girdiler. Şimdi bir imza kampanyası yürütüyorlar. İmza kampanyası sendikadan atılan ve Ambarlar'dan da atılmaya çalışan işçileri

sahiplenen, sendikanın tutumunu teşhir eden bir içeriğe sahip. Ambarlar'da çalışan 360 civarındaki işçiden 220 kadari imza atmış durumda. Bu sayının 280'e çıkması bekleniyor.

* İşçilerin çoğunda EMEP'li yönetime karşı açık bir öfke var. Sıradan bir işçinin sendika üzerine söyledikleri bu açıdan çok veciz: "Devlet bir çete, bunlar ayrı bir çete"!

* EMEP'li tayfa şimdi Ambarlar'da açık bir terör estiriyor. 4-5 kişilik gruplarla site içinde dolaşarak, imza kampanyasını engellemeye çalışıyorlar. İşçilere "imza atmayın, atan varsa da geri çeksin" diye baskı uyguluyorlar. Ancak bu tehditlere rağmen imzalar toplanmaya devam ediyor.

* Gelişmeler İzmir sol kamuoyunda belli bir duyarlılık yaratmış durumda. Bunda bizim ve Alinteri çevresinin özel bir katkısı da var. Kızıl Bayrak, Alinteri, Atılım (DMP), Devrimci Mücadele'den oluşan İzmir Güçbirliği Platformu, yanı sıra ÖDP, HADEP ve İHD gibi çevreler olaylar karşısında tavır alıyorlar. Bu güçler geçtiğimiz günlerde konu ile ilgili EMEP'le görüşmek istediler. Ancak EMEP, "Sendikayla konuşun. Bizim gelişmelerle ilgimiz yok" diyerek görüşmeye gelmedi. Bunun üzerine ismini sıraladığımız kurumlar, EMEP tutumunu değiştirmezse eğer, ortak bir deklarasyonla EMEP'i teşhir etme kararı aldılar.

*Gelişmeler ile ilgili TÜMTİS İzmir Şube Sekreteri Hasan Yayık ile de görüştük. Hasan Yayık gelişmeleri; sendikaya muhalif bir kaç kişinin yarattığı sorun olarak değerlendiriyor. Muhalif olan 3 kişinin, 1 senedir sendika tarafından eleştirildiğini, sendikanın onları tavırlarını değiştirmesi konusunda uyardığını söylüyor. Genel kurula kadar bu kişilerin üyeliğinin askıya alındığını ancak, genel kurula katılma haklarının olduğunu, burada aklanırlarsa seçme-seçilme haklarının geri verileceğini ekliyor.

Bu üç işçinin sendika tüzüğünü ihlal ettiği, bu yüzden disiplin kuruluna verildiğini söyleyen Hasan Yayık'a göre, işçiler hakkındaki suçlamalar şunlar: Kamuoyuna TÜMTİS'i küçümseyen tutum sergilemek, sendikanın mücadelesini karalamak, işçiler arasında kutuplaşma yaratmak, sendikanın aldığı kararları tanımamak, hizip çalışması yürütmek, vb.

Bir işçinin atılması için işverenle girdikleri pazarlığı sorduğumuzda ise; "Biz, üyeliği feshedilen işçileri sitede çalıştırmıyoruz. Burada işçileri biz (sendika) alıyoruz, biz çıkartırız." cevabını veriyor. Halil'in (devrimci bir işçi) başkan seçilemediği için çılgınlık yaptığını, dergi çevrelerine giderek kendilerini meşrulaştırmaya çalıştığını ve amacının TÜMTİS'e saldırmak olduğunu, sendikanın verdiği mücadeleyi hiçe saydığını söylüyor.

Muhalif işçilerin dövülmesi olayını sorduğumuzda ise, böyle bir şeyin olmadığını, Ambar işçisinin, bu muhalif işçilerden rahatsız olduğunu, yaşanan gelişmelerin bu rahatsızlığın bir ifadesi olduğunu vb. şeyler söylüyor.

* Ambar işçilerinin gelişmelere ilişkin olarak kaleme aldıkları ve kamuoyuna sundukları ayrıntılı bir açıklamaları var. Yakında yeni bir açıklama yapmaya hazırlanıyorlar.

İzmir Ambarlar işçisi sendikasını siyasi istismardan kurtaracak "Sendika bizim mücadelemizle geldi. Ve bu yönetime teslim etmeyeceğiz."

Bir süre önce, İzmir Ambarlar'da örgütlü bulunan TÜMTİS'te yaşanan sorunlara ilişkin Ambar işçileri ile yaptığımız iki röportajı aşağıda yayınlıyoruz.

KB: Tümtis'te yaşanan sorunları anlatır mısınız?

1. İşçi: Aslında sorunun tüm kaynağı, Tümtis'in EMEP'in bir şubesi gibi görülmesinden ve o şekilde kullanılmasında düğümleniyor. Mitinglerde, protestolarda Tümtis'i EMEP kortejinde göstererek, EMEP'in reklamını yapmaktadırlar. Sendikamızın EMEP'in adına kullanılması, verdiğimiz sınıf mücadelesinde önümüze sürekli bir engel olarak çıktı. Bu dar grupçu anlayışı her fırsatta teşhir ve tecrit etmeye çalıştık. EMEP'in siyasi hegemonyasına direnen arkadaşlar hain ilan edilip işten atılmakla tehdit edildi. Genel Merkez ve İzmir Şube'nin dedikodu, tehdit ve sindirme yöntemlerine rağmen, işçi önderleri taban çalışmasıyla işçileri, tek yumruk halinde tutarak, kararlı tavırlarını sergileyerek kısa sürede sözleşmenin bitmesini sağladılar. Yönetimin baskı ve tehditlerine rağmen işçiler, Veysel arkadaşı temsilci seçtiler. Ancak disiplin kuruluna verildi diye temsilciliği kabul edilmedi. Temsilcilik başta olmak üzere bütün sendikal faaliyette, özellikle muhalif ambarlar da tüzüğe sığındılar. Oysa önceki dönemde temsilciler tüzüğe rağmen oylamayla seçiliyordu. Şimdi ise yönetim taban bulamadığı için atamaları tercih ediyor. Sıradan gerekçeler göstererek bir yazı hazırlattılar. Disiplin kuruluna imzalattılar. Halil Dinç'in patronuna giderek, Halil Dinç'i işten atmasını söylediler.

KB: Sizce bunun nedeni ne?

1. İşçi: Bence bunun nedeni EMEP'in kadro ve işçi bağlantılarında yaşadığı çözülme. Bugün EMEP kendi iç çatışmalarının yanı sıra, iş yerlerinde de tecrit oluyor.

KB: Ben olaylı toplantıya değinmek istiyorum. Orada Halil Dinç ve arkadaşlarına saldırılmıştı. Tam olarak ne oldu? Anlatabilir misiniz?

1. İşçi: Eylül ayı içinde Sabri Topçu, İstanbul Şube Sekreteri Ramazan Ballı, Ankara Şube Sekreteri

Kurulu Üyesi Zeki, toplam 15 kişilik bir grupla İzmir'e geldiler. Sözümona sorunların tartışılacağı bir toplantı kararı aldılar. Özellikle pazar günü Ambarlar Sitesi'nde Şen İzmir Ambarı toplantı yeri olarak seçilmişti. Üyelere geç çağrı yapılarak tümünün katılması engellendi. Toplantıya 100-110 kişi katıldı. Toplantı başladıktan 5-10 dakika sonra belirlenen muhalefet önderleri Halil Dinç, Ayhan Özden, Veysel Ergun'a 6-7 kişilik EMEP'li grup ve yandaşları saldırdı. Sopa, zincir ve şişelerin kullanıldığı saldırıda Halil Dinç'e saldıranlar arasında İstanbul Şube Sekreteri Ramazan Ballı'da vardı. Yapılan bu saldırı tepki aldı. 80 kişi toplantıyı terketti. Sabri Topçu, Yurdal Şenol ve siyasi yandaşları bir yandan yasa ve tüzüğe sığınırken (işlerine yaradığı oranda), öte yandan yaklaşan genel kurullarda sorun olacak muhalifleri (yasalara aldırmaksızın) tasfiye etmeye çalışıyor.

O toplantıdan sonra Halil Dinç'in üyelikten çıkarıldığı açıklamasını yaptılar. Halil Dinç'in patronu yazılı bir çıkarma kararı istediğinde patronu tehdit etmeye başladılar. (İşyerini kapatırma, işi durdurma, ambarı yoketme gibi) Aynı tehditleri işyeri temsilciliğine de yaptılar. Siyasi dar grup anlayışını sürdüren Genel Merkez ve İzmir Şube'nin baskısına (Halil'i işten attırma, işyerini kapatırma vb.) İzmir ambar işçisi boyun eğmedi. Mesela ben Halil Dinç'in işten atılmaması için imza toplamaya yardım ettiğimden, işyerime gelerek ayağımı denk almamı söylediler.

KB: Ortaya çıkan bu durum karşısında ne yapıyorsunuz?

2. İşçi: Bu saldırıları protesto edip, teşhir ettik. Halil Dinç'in işten atılmaması için imza kampanyası düzenliyoruz. 420-440 kişilik bu

sitede yaklaşık 290 imza topladık. Sistemli bir çalışma da yürütmedik. Şu anda işçilerin %70'i bizi destekliyor.

KB: Peki bu olumsuz havadan işverenler yararlanmaya çalışıyor mu?

2. İşçi: Hayır. Şu anda beklemeyi daha uygun görüyorlar. Ama sonuçta burjuva çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yapacaklar.

KB: Siz bu gelişmeler karşısında ne yapmayı düşünüyorsunuz?

1. İşçi: Önümüzde bir Olağan Genel Kurul var. Muhalif bir liste çıkaracağız. Şimdi yapacağımız taban çalışmasını hızlandırıp, tasfiye edilmeye çalışılan muhalif önderlerin tasfiyesine engel olmayı düşünüyoruz. Bakalım genel kurulda ne olacak.

Halil Dinç'in iş arkadaşlarıyla yapılan röportaj

KB: Halil Dinç'in işten atılmasıyla ilgili ne düşünüyorsunuz?

1. İşçi: Şimdi şöyle bir durum var. Halil Dinç sendikadan ve işten atılmak isteniyor. Bu çok yanlış. Buna karar verecek olan üyelerdir. Daha sonra işverenden Halil'i işten atmasını istediler. İşveren yazılı belge istedi.

KB: Yasal gerekçeleri var mı?

1. İşçi: Bu tamamen siyasi kaygılarının ürünü. İşverenle işbirliği yapmıştır. Sınıfa ihanet etmiştir. O zaman üyelikten atarsın bu normaldir. Ama Halil arkadaşımız sınıf mücadelesinde ön saflarda yer alan bir insan. Onun karşı çıktığı sendika yönetimi. Bundan dolayı Halil'i destekliyoruz. Bana ve diğer arkadaşlara karşı hatası yok. Böyle bir insanın işten atılmasına göz yumamam. Sonuna kadar hep birlikteyiz. Ama şöyle bir durum var. Bilinçsiz işçilere Halil'in anti propagandası yapılıyor.

2. İşçi: Buraya (Ambarlar Sitesi'ne) saldırmaları boşuna değil. Çünkü burada güçleri yok. Bu genel kurulda onlar için sorun olacak. Buradaki muhalefeti yok etmeye çalışıyorlar.

KB: Tavrınız ne olacak?

2. İşçi: Tavrımız net. Sendika ağaları gibi davranan yönetimi genel kurulda alaşağı etmek. Sendika bizim mücadelemizle geldi. Ve bu yönetime teslim etmeyeceğiz.

Albayrak Direnişi

6. Ayında İnatla Sürüyor!

* “Örgütlülüğümüzden korkuyorlar... Sendikamızdan ayrılıyor desek, hemen gel işe gir diyecekler. Ama bizim 169 gündür ne için direndiğimizi unutuyorlar.”

* “Diğer sendikalar ve DİSK de bu direnişe sahip çıkmıyor ki. Rıdvan Budak isterse sorunumuzu çözmek için çok şey yapabilir.”

* “Adam sermayeyle kucak kacağa kardeşim, niye senin sorununu çözsün.”

* “Tabi bizim örgütlülüğümüzü direnerek kazanmamızı bunların hiç birisi istemiyor. Direnişi bölmek için ellerinden gelen herşeyi yapıyorlar. Her türlü oyunu oynuyorlar.”

* “Elbette her türlü alçaklığa ve ayak oyunlarına başvuracaklar. Çünkü bu direniş başarıya ulaşırsa, aynı sefalet koşullarında çalışan işçiler için örnek olacak ve onlara umut verecektir. Bunun arkasından başka direnişler gelecek. Sermayeyi zora sokacaktır. Onun için Albayrak patronu, belediyesi ve sermaye sınıfı direnişe karşı birlikte hareket ediyorlar. Bu nedenle işçiler de sermayeye karşı birlik olmak zorundalar.”

DİSK/Nakliyat-İş sendikasında örgütlendikleri ve insanlık dışı yaşam koşulları dayatmasına karşı çıktıkları için 9 Haziran'da işten atılan işçiler, gelineen noktada düşüncelerini yukarıdaki diyaloglarda olduğu gibi ifade ediyorlar. Bu ifade edişte; karşılarında sermayeyi temsili muhatabı olarak gördükleri Kartal Belediye Başkanı'na ve düzenin kolluk güçlerine alabildiğine öfke var. Direnişe hiçbir şekilde destek vermeyen sendika ağaları da bu öfkeden nasibini alıyor.

Son dönemde ortaya çıkan mevzi direnişlere baktığımızda sendikalaşma direnişlerin odağına oturuyor. Albayrak, Tıbset, Reslan, Brandi işçileri temelde sendikal haklarını elde etmek için direniyorlar. Bunun başlıca iki nedeni var. Birincisi; sermaye düzeninin, burjuva yasalarında bir hak olarak tanınmasına rağmen, sendikalaşma karşısındaki tahammülsüz ve ceberrut tutumu. İkincisi ise; varolan toplam sendikal pratikle, işçi sınıfının öz örgütlülüklerinden birisi olan gerçek sendikal örgütlülük arasındaki açının büyüklüğü.

Sermaye sınıfı genelde sendikalaşmaya karşı sert önlemler alırken, bunun önünü kesemediği yerde ise direkt kendi kontrolünde bir sendikayı tercih ediyor. Hatta uzlaşmacı sendikayı işyerine bizzat kendisi sokuyor. Çünkü; bu uzlaşmacı sendika üzerinden işçileri daha kolay kontrol altında tutabiliyor. Sermayenin en çok korktuğu şey ise işçilerin kendi özgücüne dayanarak hareket etmesidir. Sınıfın bu bağımsız mücadele hattı, ekonomik talepler ve sendika hakkı üzerinden bile olsa sermaye için ürkütücüdür. Ekonomik ya da sendikal talepler hattının siyasallaştığı zaman neler olacağını burjuvazi çok iyi bilmektedir. Sermayenin Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) pratiği bu anlamda çok önemlidir. Bu pratik sermayenin yerel düzeyde sendika bürokratları üzerindeki egemenliğini genel düzeye ulaştırmasını gösteriyor.

İkinci önemli nokta ise birkaç devrimci sendikayı hariç tutarsak, sendikaların genel olarak sınıfın öz örgütleri olmaktan uzaklığıdır. Bugün birçok yerde devam eden mevzi direnişlerin en büyük sıkıntısı bunun üzerinden yaşıyor. Albayrak direnişinde Nakliyat-İş direnişi başarıya ulaştırmak için yoğun bir çaba gösterirken, konfederasyonu DİSK sahiplenmiyor. Bu durum Reslan için de geçerli. Brandi ve Amasya İplik'e DİSK/Tekstil-İş ilgi bile göstermedi. Sendikal örgütlülüğünü elde etmek için direnen işçilere ilgisizlik o sendikanın sınıf için varlık sebebini de ortadan kaldırıyor aslında. Asıl amacı sermayeye hizmet etmek olan sendika ağa ve bürokratları, Albayrak, Reslan, Tıbset ve Brandi'nin tarihe sendikal haklarını direnerek kazananlar diye geçmesini istemiyor. Bu çok açıktır. Kendi uzlaşmacı çizgilerinde bir örgütlülük gerçekleştiğinde abartıp, militan direnişlere ise uzak durmanın temel mantığı budur. Çünkü; aylarca her türlü maddi soruna, polis-jandarma baskısına karşı konularak sendikasına kavuşan işçiler, o sendikanın kof bir örgütlülüğe sahip olduğunu ve kendisine her türlü baskıyı uygulamış sermaye sınıfıyla kucak kucağa olduğunu görünce sendikal yapıyı ve o bürokratları sorgulayacaktır. Böyle bir sürece ancak mücadeleci bir sınıf sendikası hazır olabilir. Gerçekte sınıfın çıkarlarını korumayan sendika ise ya direnişlerde pasif kalacak ya da ayak direyecektir. Hatta “işçiler kendi özgücüne güvenerek iş yapsın, özgücünü geliştirsin ve sendikalarına gerçek içeriğiyle sahiplensin” hattında bir mücadele yürüttükleri için komünistleri sendika düşmanı ilan edebilmektedirler.

Öncü, sınıf bilinçli işçilerin sendikal haklarını kazanmak için kıran kırana bir mücadele yürütüp, haklarını kazandıklarında işleri bitmiyor. Sendikalarını gerçek içeriğiyle sahiplenip tüm işçilere de aynı içerikle sahiplendirilmeli ve örgütlülüğü mümkün olduğunca yaymayı hedeflemelidir. Sendikal örgütlülüğü bir üst örgütlülüğe sıçratmak öncü işçilerin süreklileştirilmiş ufkuna olmalıdır. Sendikalı olmak işçi sınıfı üzerindeki sömürünün boyutunu çok değiştirmez, fakat bu sömürüye daha örgütlü karşı koyma gücünü kazandırır.

Albayrak işçisi sendikalı olarak işe geri dönmeyi başaracaktır. Sermayenin direnişi bölme çabalarına en sert yanıtı vererek bunu başaracaktır. Başarmak zorundadır. Çünkü; geride yaklaşık 6 ayın birikimi ve mücadele onuru vardır. Fakat bu başarılmazsa bile Albayrak işçilerine 6 aylık mücadelenin onuru çok şey kazandıracaktır. Kaldı ki, 169 gündür süren bir direniş geliştireceği yeni yöntemlerle daha çok direnme ve kazanma dinamiğini içinde barındırır. Önemli olan dışarıdan gelecek ayak oyunlarını boşa çıkartmak ve kararlı olmaktır. Bugün Albayrak patronu ve belediye görüşmeye oturmayı kabul ettiyse, bu 6 aylık inatın bir sonucudur. Daha fazla inat Albayraklıların bir belediyebe diz çöktürecektir.

Tıbset direnişçilerini bu kez de yıldırıamadılar...

Sermaye saldırılarının iyice pervasızlaştığı bir sırada, sendikal örgütlülüğü sağlamaya çalışan Tıbset işçisinin işten atılmaları, tehditlere ve cezalara karşı başlatmış oldukları direnişin 102. gününde bir basın açıklaması yapıldı. Saat 11.00'de Petrol-İş Rumeli şubesinde toplanan işçiler otobüslerle fabrika önüne hareket etti. Fabrika önüne gelindiğinde Tıbset işçisi yine alışık olduğu manzarayla karşı karşıyaydı. Elinde makinalı silahlarla 35 kişilik jandarma fabrika önünde tekli sıra oluşturmuştu. İşçiler otobüslerden indiğinde astsubay tehditler savurmaya başlamıştı bile.

Oysa bilmeliydi ki, Tıbset işçileri 7 kez gözaltı yaşamalarına rağmen kararlılığından ve coşkusundan bir şey yitirmemiştir. Yapılan basın açıklamasında da yasaların kimin yasaları olduğu, devletin kolluk güçlerinin kimi koruduğu ve Tıbset işçisinin maruz kaldığı haksız uygulamalar teşhir edildi.

Açıklama sırasında sınıf dayanışmasına yapılan vurgulara rağmen, sınıfın birlikte hareket etme anlayışını ete kemiğe büründüren ortak komite deneyiminin görmezlikten gelinmesi ve direnişteki Brandi, Albayrak, Reslan işçilerinin yokluğu büyük bir eksiklikti. İşçiler sık sık “Tıbset bizimidir bizim kalacak!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Çeteleri yargıla, işçilere özgürlük!”, “Tıbset işçisi yalnız değildir!” sloganları attı. Basın açıklamasına KİGER, Kristal-İş Genel Merkezi, Basın-İş Genel Sekreteri, Genel-İş 1 ve 2 Nolu Şube, Petrol-İş Anadolu Şubesi, Petrol-İş Genel Merkez, Yol-İş 2 Nolu Şube, Tüm Bel-Sen de destek verdi. Eylem coşkulu bir şekilde ve olaysız sona erdi.

DİSK Tekstil'in duyarsızlığı ve Brandi işçilerinin kararlılığı

Brandi Tekstil işçileri yaklaşık 45 günden beri direnişler. Çadırlarının emniyet güçleri tarafından yıkılmasıyla açıkta kalan işçiler, her türlü zorluğa rağmen direnmekte kararlılar. Direngenliklerini örgütlü güçlerinden alan Brandi Tekstil işçileri, bugüne kadar yanlarında yer almayan DİSK-Tekstil'e adım attırmayı da başardılar.

Brandi patronuna karşı, sendikalı olarak işe girme mücadelesi veren direnişçiler, bir taraftan da sendikalarıyla uğraşmaktalar. Direnişin başından beri işçileri yalnız bırakan, “benden habersiz direnişe geçtiler” diyerek, bunu hiçbir iş yapmanın bahanesi olarak öne süren DİSK-Tekstil, işçilerin baskısı sonucu direnişe ilgilenme lütfunda bulunabildi.

İşçilerin sendikalarından istediği, ulaşım sorununu çözmek için servis ve bir öğün yemektir. Hayli geniş bir örgütlü tabanı olan DİSK-Tekstil buna ancak 45. günlerde yanaşabilmiş, işçilerin servis talebini çözmüştür.

Maddi destek bir yana, DİSK'in bünyesinde örgütlü işçilerin bu direnişe destek vermesi yönünde hiçbir girişimi olmamıştır. Brandi işçileri sendikalarının bu duyarsızlığına, işyeri patronunun sataşmalarına, sermaye sınıfının ve onun devletin bekçiliğini yapan emniyet güçlerinin dayatmalarına rağmen “hakkımızı alana kadar direnişe devam edeceğiz” demekteler.

Sermaye bize bir sınıf olarak, topyekün saldırıyor. Öyleyse biz işçiler de hangi iş kolunda olursak olalım birleşmeli ve karşı saldırı için harekete geçmeliyiz. Bunun ilk adımı sınıf dayanışması bayrağını yükseltmekten, Brandi'deki ve tüm diğer direniş yerlerindeki sınıf kardeşlerimizi yalnız bırakmamaktan geçmektedir.

**Yaşasın Sınıf Dayanışması!
İşçilerin Birliği, Sermayeyi Yenecek!**

Yüksekbaş'ta Toplu Kıyım

Adana-Ceyhan karayolu üzerine kurulu bulunan Yüksekbaş Tekstil'de (eski adı Sümerbank) işverenin devlete borç takip icra cezası alması sonrasında, işletmenin kapısına kilit vuruldu. Bunun üzerine 1 Kasım'dan itibaren tüm işçiler ücretsiz süresiz izne çıkarıldı. Şu an 750 işçi işini kaybetmiş bulunuyor. İşveren ise makinalarını da satarak çoktan Avrupa'ya kapıştı. İşçilerin durumu.

Sümerbank, '96 yılının Mart ayında Yüksekbaş Holdinge satılıp özelleştirildi. Bu süreçte gerçek bir kıyım yaşandı. İşyerinde ne kadar işçi varsa, hepsi kapı dışarı edildi. Sendika, sigorta vb. tüm sosyal haklar bu aynı dönemde gaspedildi. Ücretleri asgari ücretin altına düştü. Yani tam bir sömürü cehennemi yaratıldı. Bu saldırılara karşı işçilerin tek yaptığı şey susup izlemek oldu. Dahası özelleştirme konusunda ciddi bir kafa bulanıklığı yaşanmıştı. Özelleştirmenin basit bir mülkiyet değişimi olduğu kanısındaydı işçilerin büyük bir çoğunluğu. Bu da baştan itibaren emekçi zeminini oluşturdu. Şu an ise işçiler ne yapacağını

bilememenin şaşkınlığını yaşıyor. Birkaç haftadır kendilerine muhatap arıyorlar. Fabrika önüne gidip geri geliyorlar. Geçmişte işyerinde örgütlü bulunan fakat özelleştirme sonrasında sendikal örgütlülüğün tırpanlanması üzerine sendikal yetki hakkını kaybeden Teksif ise her zamanki umursamaz tutumunu sürdürüyor. Geçmişte fabrikada örgütlü olduğu halde işçileri en küçük bir yardımda bile bulunmayan, özelleştirme karşısında kılını daha kıpırdatmayan sendikanın bugün örgütsüz Yüksekbaş işçilerine sahip çıkmasını beklemek ise hayal olur.

İşçilerin artık bekleme tutuma son verip, haklarını almak için harekete geçmeleri gerekiyor. Bunun için ise herşeyden önce kendi öz güçlerine güvenmeli ve bizzat özelleştirmelerin ve tensikatların kaynağı sermaye düzenini hedeflemelidirler.

Zafer Direnen Emekçinin Olacak!

Kızıl Bayrak / ADANA

KESK Eylem Takvimi İşliyor (mu?) ...

Uzunca bir sessizlikten sonra kamu emekçilerinin taleplerini yeniden yükseltmeye karar veren KESK bir eylem takvimi çıkardı ve takvim ağır aksak işliyor. Asıl olarak yerel eylemliklere dayanan takvim ilk kitlesel mitingi 22 Kasım'da gerçekleştirilen İzmir mitingi oldu. Ardından Ankara ve İstanbul mitingleri gelecek.

Takvimin bugüne kadarki eylemliliklerine göz attığımızda, hareketin iki üç yıl önceki potansiyelinin yakınına bile uğramadığı rahatlıkla gözlemlenebilmekte.

Peki, kamu emekçi hareketinde bu geri çekilmenin, KESK'in böyle "kitlesiz" kalmasının gerçek nedenleri acaba nedir? Tam da harekette "kitle sendikacılığı" akımının hakim olduğu bir süreçte üstelik. Ve tabi, bugünkü eylemlerde katılımın düşüklüğüyle, önderliğin ve eylem takviminin bağlantısı nedir?

Bu ve benzer sorulara verilecek olan yanıtlar, hareketin yeniden güçlendirilip yükseltilmesi için gerekli ipuçlarını da oluşturacaktır. Bu nedenle, son eylemlerden başlayarak, hareketin temel sorunlarını adım adım tartışmak ve çözüm yollarını araştırmak gerekiyor.

KESK'in eylem takvimini çıkarma süreci biliniyor. Tabanın eylem talebi başkanlar kurulunda götürülmüştü KESK'in önüne. Durgunluğun hareketi çürüttüğünü taban görüyor, ama kendilerini görüşmeler-uzlaşmalar heyecanına kaptırmış yeni dönem bürokratları göremiyordu. Böylece KESK, tabanın bu talebine sözde "tamam" dedi. Fakat gerek taleplerin ortaya konulup savunulmasına gerekse eylem takviminin bu talepleri kazanmaya hedefli düzenlenmesinde bir inisiyatif, bir başarı sergilemedi. Kitlenin yeniden toparlanıp mücadeleye sevk edilmesi, birlik ve mücadele ruhunun yeniden örgütlenmesi için, yani eylemlerin organizasyonu için de yeterli

çaba gösterilmediği ortada. Hatta İzmir mitingindeki desteğin reddi anlamına gelen gerici kararda olduğu gibi kitlenin şeklini kırarak tutumlar da cabası.

Oysa sendika, yani örgüt, kitlenin taleplerini derleyip toparlayan, sınıfsal/genel çıkarlarla uyumlu biçimde formüleleştirerek, sistemli biçimde kitlenin önüne koyan, ve bu taleplerin elde edilmesine uygun araç ve mücadele yöntemlerini kitlesi ile birlikte belirleyen ve bu çerçevede "eylem takvim"leri çıkaran bir yapı olmalıdır. Ancak böyle olduğu, böyle yapılabildiği takdirde gerçek işlevini yerine getirebilir. KESK'e hakim anlayışların bulunduğu sendikal anlayış ise Amerikan tipi sendikacılığın yeni döneme bir uyarlamasından başka bir şey değildir. DİSK bürokratizminin başlattığı bu sürecin, bu anlayışın formülasyonu "sınıf ve kitle" sendikacılığıdır. Ama bu formülasyonda kullanılan sözcüklerin tamamen bir aldatmaca olduğu açıktır. Sınıf ideolojisinden (sosyalist), sınıf kavgasından fersah fersah kaçarak, kitleyi saf dışı bırakarak, sınıf ve kitleden söz etmek tam bir sahtekarlıktır. Ama sınıf içinde düzen savunuculuğu da başka türlü yapılamıyor. DİSK ve KESK bürokratları, Türk-İş ve Hak-İş'ten kopmuş emekçi kitlelerin, farklı (ilerici) söylemlerle düzene bağlanmasında başka bir işlev üstlenmek istemiyorlar.

Kamu emekçi hareketinin çok kısa bir zamanda bu bürokrasiyi üretebilmiş olması, biraz da alanın özgül yapısından kaynaklanmaktadır. Alt kademe devlet memurları, '90'lı yıllara yaklaştığında her ne kadar, sendikal hak talebiyle ayağa kalktırlarsa da ve bu çerçevede bir emekçi bilinci ortaya koydularsa da, cumhuriyeti '70 yılı boyunca devletle özdeş görmenin/göstermenin verdiği bürokratik bir zihniyet ve küçük burjuva ideolojisinin hakimiyeti kısa sürede atılabilir bir etki olmadığını

göstermektedir. Sorun doğrudan doğruya üretimin (hizmet üretimi) özgünlüğünden kaynaklanmıyor. Çünkü gene hizmet ürettiği halde işçi kadrosunda çalıştırılan, örneğin ulaşım sektörü, iletişim sektörü vb. işçilerinde (bu sektörler Türkiye'de yakın zamana dek devlet tekelinde olduğu halde) bu bakış açısı görülüyor. Çünkü onlara bir asıra yakın bir zaman boyunca "siz devletsiniz" denmedi. Onlar da kendilerini devletle özdeşleştirmediler. Yani kamu emekçi hareketindeki hızlı bürokratikleşmeyi yaratan zaafaların ziyade bir bilinç saptırması diyebileceğimiz ideolojik zaafalar yatıyor. Sırf bu nedenle bile, kamu emekçi hareketinde, sendikalarında ideolojik eğitimin önemi yakıcı biçimde görülmek zorunda.

'80 darbesinin ardından, maddi yaşam koşullarındaki ciddi bozulmaya paralel olarak gelişen (kendiliğinden) bilinç, kamu emekçi sendikalarını yaratmıştı. Ve '94'lerde doruğa ulaşan mücadeleyi. Bu, kendiliğinden gelişme, bilinçli ve planlı bir eğitime tabi tutulup bir adım ileriye taşınmadığı oranda da hareket, her kendiliğinden hareketin düştüğü açmaz, tıkanmaya mahkum oldu.

Sınıf devrimcilerinin görevi, kamu emekçi hareketi de içine almak üzere, sınıf hareketini bu kendiliğindencilikten kurtararak politik bir hareket haline getirmektir. Sendikal bürokrasiyi aşacak olan kitlenin bilinçli ve örgütlü eylemliliğidir. Bu genel doğrular KESK eylem takvimi açısından, eylemlerin en geniş örgütlenmesini ve takvimin sürdürülmesi için yukarıya basınç yapılmasını koyuyor sınıf devrimcilerinin önüne. Alanın özgül talepleriyle sınıfın genel, enternasyonal taleplerini de birleştiren şiarların gene tabandan yükseltilmesi de aynı derecede önem taşıyor.

KESK İZMİR MİTINGİ

KESK eylem takviminde, 22 Kasım İzmir mitingi yer alıyordu. İzmir'li kamu çalışanları bu günü olabildiğince coşkulu biçimde geçirmek için hazırlanmışlardı. Daha miting saati olan 13.00'ten önce Cumhuriyet alanında toplanmaya başlayan İzmir'li kamu çalışanları, pankart, döviz ve sloganlarla "Uyanın!" diyorlardı İzmir'lilere.

Eylemdeki önemli eksikliklerden birisi nokta miting olarak düzenlenmesi idi. Kent içinde her yürüyüş kuşkusuz daha etkili kıları eylemi. İkinci bir zaaf, ciddi bir sorun yaşamadan çözüldü. Bu, KESK'in siyasi çevrelere yönelik bir yasağı kararıydı. KESK'e bağlı sendikalar dışında pankart açılmamasına karar verilmişti sözde. Elbette bu anlaşılabilir gerici tutuma prim verilmedi. Zaten KESK'in üye tabanında da tepkiye yol açan bir kararın uygulama şansı da yoktu.

Bu kararın hayata geçirilmesinin, özellikle KESK açısından ne kadar isabetli olduğu, miting başlamasına yakın daha net ortaya çıkacaktır. Çünkü Cumhuriyet meydanını dolduranların en az yarısını siyasi çevrelerin katılımı oluşturuyordu. Reformist partiler, dergi çevreleri, her zamanki gibi kendi dünyalarında yaşamaya bu mitingde de devam ettiler. Mitinge katılmak yerine aralarında slogan yarışı yapmayı tercih etmekte kendini gösteriyordu bu esas olarak. Ne var ki, bu tutum KESK'in gerici tavrını hoş gösteremez. Esasta da, KESK'e veya mitinge değil, o siyasal çevreye bir zarardan söz etmek mümkündür. Kitleden kopukluğun, marjinalliğin kendi tavırlarıyla kabullenilmesi, onaylanması anlamına gelir.

Biz, Kızıl Bayrak İzmir bürosu olarak çevremizle birlikte katıldığımız mitinge, bu konuya alabildiğince özen gösterdik. Slogan yarışına katılmadık. Kamu emekçi hareketi ve genel olarak sınıf hareketinin sorun ve talepleri ile ilgili sloganları öne çıkarmaya çalıştık. Fakat bu tutumumuzun farkedilmesine uygun bir konumlanışı gerçekleştirilememiştik. Kortejimiz siyasi çevrelerin arasında kalmıştı. Oysa sendikaların yanında bir konumlanışla hem mitingi daha rahat izleme ve katılma, hem de sloganlarımızı duyurma şansı elde edebilirdik.

Mitinge katılım, İzmir'li kamu emekçileri açısından oldukça düşüktü. Tabi ki bu belirleme, hareketin 2-3 yıllık geçmişiyile kıyaslandığında böyledir. Hareketin iyice dibe vurduğu içinde bulunduğumuz süreçte ise miting herşeye karşın tabandaki belli bir canlanmaya işaret etmektedir. Herşey bizzat bu tabandaki dinamığa dayanmayı bilen ve kamu çalışanları içerisindeki mücadele potansiyelini ortaya çıkaracak olan devrimci önderlik müdahalesine bağlıdır.

Gebze Eğitim-Sen'den Protesto Eylemi

24 Kasım günü KESK'in eylem takvimi çerçevesinde ülke genelinde ortaya koyduğu hükümeti protesto eylemi, Gebze'de de eğitim emekçileri tarafından yapılan yürüyüş ve okunan basın açıklaması ile protesto edildi.

Saat 14.00'de Eğitim-Sen'in bulunduğu bina önünde toplanan 200 kişilik kitle "Eğitim-Sen Gebze" şubesi imzalı pankart altında yürüyüş kolu oluşturarak İlçe Milli Eğitim Müdürlüğünün bulunduğu Hükümet Konağı'na kadar olan 1 km.'lik güzergahı yürüdüler.

Yürüyüş boyunca istemlerini dile getiren protesto dövizleri taşıyan kitle "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Söz yetki karar çalışanlara!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Gerici faşist eğitime hayır!" vb. sloganlar da haykırdı.

Eyleme Petrol-İş, Genel-İş Gebze şubeleri ile HADEP, SİP, EMEP, ÖDP gibi siyasi partilerin yanında öğrenciler ve devrimci, demokrat kamuoyu da destek verdi.

Hükümet Konağı bahçesine gelen kitle burada Eğitim-Sen Gebze Şube Başkanı Niyazi Büyüksütçü'nün okuduğu basın açıklaması ile eylemlerini sürdürdüler. Basın açıklamasında hükümetin ekonomik politikalarını eleştiren ve kendi istemlerini ortaya koyan eğitim emekçileri burada da sloganlar eşliğinde tebeşir bırakma eylemleri gerçekleştirdiler. Yoğun polis ablukasında başlayan eylem coşkulu ve disiplinli oluşuyla dikkat çekti. Basın açıklamasının okunmasından sonra eylem sona erdi.

Öğretmenlere polis barikadı

Bu yıl öğretmenler Öğretmenler Günü'nde "Dayatmacı 24 Kasım istemiyoruz!", "% 30 değil toplu sözleşme" dövizleri ile alanlardaydı.

Eğitim-Sen 2 Nolu Şubesi Karşıyaka İlçe Milli Eğitim Müdürlüğünün önünde toplandı ve tebeşir bırakma eylemi yaptı. 250 kişinin bulunduğu kitle daha sonra yürüyüşe geçti. Polisin uyarısına ve engellemesine hiç aldırmayarak yürüyen kitle Konak'taki kitlesel eyleme katıldılar.

İl Milli Eğitim Müdürlüğünde yapılmak istenen 500 kişilik tebeşir bırakma eylemi ise polisin engellemeleriyle karşılaştı. Polis barikadı karısındaki kitle sık sık "Barikat kaldırılın!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Anlaşma yok, direniş var!", "Çetelere kıyak emekçiye barikat!" sloganını attılar. Kitleye coşku hakimdi, uzlaşma istemiyorlardı. Uzun tartışmalardan sonra basın açıklamasını bulundukları yerde yapan Eğitim-Sen kitlenin öfkesini dindiremedi. Öğretmenlerin genel istek ve taleplerini dile getiren basın açıklaması okunduktan sonra temsili olarak tebeşir bırakmaya yöneticiler gitti. Orada devletin iki yüzlü politikası teşhir edildi.

Ortak komite deneyimi üzerine -2

Geçtiğimiz sayıda, ortak direniş komitesi çalışmalarının önündeki ilk ciddi sorunun, ilk dayanışma komitesi toplantısından itibaren başlayan tartışmalar olduğunu vurgulamıştık. Bu tartışmalar; ne işçiler arası yaşanan uyumsuzluklardan kaynaklanıyordu, ne de işçilerle devrimciler arasındaki. Sorun ve tartışmalar, reformist ve devrimci kanatları ile sol hareket içinde şekillendi. Yazımızın ilk bölümünde de belirttiğimiz gibi, sol hareketin gerçekliği karşımızdaydı.

İkamecilğe karşı kendiliğindencilik: Türkiye sol hareketi

İç örgütlülüğü iyi sağlanmış ve oturmuş bir ortak komite çalışması sürerken yaşansa, ya da sürecin içerisinde kendini tekrar tekrar üretmesi belki de işçiler için önemli deneyimler ifade edecek olan bu tartışmalar, bugün işçilerin moral motivasyonunu ve güvenini sarsacak sonuçlar üretmiş bulunmaktadır. İlk çıkarılması gereken derslerden biri de burada yatmaktadır. Sınıf hareketinin görece durgun olduğu, sınıf hareketi ve devrimci hareket arasındaki bağların zayıf kaldığı, dahası karşı devrimci propagandanın şu ya da bu oranda işçi kitleleri üzerinde etkili olduğu (ortak iş yapmaktan çekinme, devrimcilerin meşruiyetini savunamama vb.) bir dönemde; sol içi kısır tartışmaların işçi platformlarına taşınması, süreci kilitleyen bir etmene dönüşmektedir.

Bir Tıbbet işçisi, yapılan son toplantıda durumu kısaca özetlemişti aslında: "Siz kendi aranızdaki tartışmalarla, bizim (işçilerin) kafamızı karıştırdınız. Eğer aranızda sorunlar varsa bunları bu platform dışında çözüp, buraya öyle gelmeliydiniz."

Tıbbet işçisinin bu saflıkta formüle edebildiği bu olgu, Türkiye sol hareket gerçekliği içerisinde yaşam bulamıyor. Bizim daha sürecin başından bu yana yaptığımız bu yönlü vurgular, kısır politik kaygılarla hep boşa çıkarıldı. Kendi politik varlığını, daha doğrusu isminin reklamını, direnişlerin ve işçi hareketinin toplam çıkarlarının üzerinde gören yaklaşımlar, platformun doğal dinamiklerini zedeledi.

Ortak komite çalışmaları üzerinden gelişen tartışmalar, sol hareketin içinde bulunduğu durumun pratikteki yansımaları oluşturuyordu. Siyasal yapılanmaların ideolojik konumlanışları ile pratik duruşları arasındaki kopmaz bağlar, yapılan tartışmalar ve çıkan sonuçlar üzerinden görülebiliyordu.

Tartışmalar iki uç kutup arasında şekillendi. Kutuplardan birini liberal/reformizmin temsilcilerinden ÖDP, diğerini ise devrimci-demokrasinin sınıf vurgusunu sıkça kullanan gruplarından *Alınteri* temsil ediyordu. *Alınteri* çevresinin kendini

işçilerin yerine koyan, devrimci müdahaleyi salt kendi varlığına indirgeyen, ikameci, çarpık "öncülük" kavrayışının karşısına; ÖDP'nin kendiliğindenciligi ve işçi inisiyatifini tanımak adına devrimci müdahalenin ve sorumlulukların unutulmasına dönük teorileri çıkıyordu.

Alınteri: Sınıfa devrimci müdahale üzerine çarpık bir kavrayış

Ortak komite deneyimleri üzerine yazdığımız ilk yazının üzerinden bir kaç gün geçmeden, *Alınteri* gazetesi de aynı konuya değinen kısa bir değerlendirme yayınladı. *Alınteri* gazetesinin uzunca bir süreden sonra çıkan bu ilk sayısında konuya yer vermiş olması bizi sevindirdi. Çünkü biz onların yaptığı gibi, bir takım ucu açık konuşmalardan ya da asılsız iddialardan değil, bulabildiğimiz oranda bizzat yazılı belgelerden yola çıkmayı tercih ediyoruz.

"Ortak komite politikasının sahibi olan K. Bayrak çevresi 'En kötü işçi inisiyatif, en iyi sendika inisiyatifinden iyidir' derken bu inisiyatifin kendisinin zaten sendikalist olduğunu ancak pratikte bu oluşum tüzük, program, biçim tartışmalarıyla boğulunca fark etti. K.B çevresi işçilerin öz deneyiminin, inisiyatifinin gelişmesi kavramlarını nesnel durumdan bağımsız ve kerameti kendindenmiş gibi algılayınca, ortak komitedeki reformist etkiyi hesaba katmadığından kendi eliyle eylemsizliğe saplandı. Çünkü K.B, bu ortak komite oluşumunun '80 sonrası direnişlerin en önemli başarılarından birisi olduğunu ilan edecek kadar aracın kendisini amaç haline getirmekle meşguldü.

Sınıf devrimcilerinin, 'Böyleli oluşumlar tüzükle, programla etki ve gelenek yaratamaz, bugünkü sendikalist çizgiyi pratikte aştıklarında asıl geleneği yaratır' sözünü ortak komitenin dağıtılması olarak algıladılar. Dayanışma komitesini işçilerin aldığı kararlarla sınırlı görürken şimdi ise 'Ya iş yaparız ya da dağılırız' diyorlar."

Yukarıdaki alıntı 17 Kasım tarihli *Alınteri* gazetesinden. "Direnişleri ortaklaşmanın bir aracı, ortak komite-dayanışma komitesi" başlıklı yazıdan aldığımız bu bölüm, *Alınteri*'nin süreç içerisindeki durumunu iyi yansıtıyor.

Önce yönetime dair bir iki şey söyleyelim. Kızıl Bayrak, haftalardır ortak komite çalışmalarını üzerine sayfalarca yayın yaptı. Ancak; *Alınteri*'nin yazısında, savunduğumuz iddia edilen hiçbir söz ya da tartışma bu yazılarda yer almıyor. Üstelik, ortak komite çalışmasının "program-tüzük" tartışmaları ile boğulduğunu; bizim bu gelişme üzerine bazı şeyleri yazdığımızı (!) bu yazıdan

öğreniyoruz.

İşçilerin ilk toplantısında bir "program-tüzük" tartışması vardı. Ancak asıl gündemini "program-tüzük" tartışmaları değil, *Alınteri* gazetesinin "Ortak komite toplantılarına biz de katılalım. Aslında tek komite olmalıdır" tartışması kaplıyordu. "Program-tüzük" tartışması ne işçilerin gündeminde, ne de bizim gündemimizde özel bir yer tuttu. "İşçi inisiyatif-sendika inisiyatif" üzerine edilen laf kalabalığına gelince; eğer *Alınteri* gazetesi, toplantıların birinde komünist bir metal işçisinin, sendika bürokrasisinin teşhirine dönük yaptığı bir çubuk bükmeyi anlayamayacak kadar ufuksuz ise, bizim söylecek fazla şeyimiz kalmıyor.

Evet, toplam süreci sakatlayan tartışmaların başında *Alınteri*'nin, "Ortak direniş komitesinin sadece direniş işçilerden oluşması yanlış. Biz sınıfın öncüsüyüz. Toplantılara biz de katılmamız" ile ifade edilebilecek olan dayatmaları geliyordu. Ancak, her nedense *Alınteri*, yazısında bu fikrini açıkça ifade etmeyi bile tercih etmiyor. Onun yerine, tali tartışmaları ve hayali olguları ön plana alarak kendisini haklı çıkarmaya çalışıyor. Her şey bir yana, eğer *Alınteri* bu yazdıklarına gerçekten inanıyorsa, süreci izlemek ve yorumlamak konusunda, toplantılardaki en büyük destekçisi *Proleter Halkın Birliği*'nden öteye gidemiyor demektir. (PHB'de yüzölçümüne göre gelen direnişlerin kapısına dahi bir kez bile uğramamışken, "İşçilere öncülük etmemiz lazım. Onların yanında olmalıyız." vb. argümanlarla ortak komitede yeralmaları gerektiğini, aynı *Alınteri* gibi savunuyordu)

Alınteri gazetesini, kendi iddialarını gerçekleştirebilmek adına hayali düşünceler ve tartışmalar üretmek yerine, yazılı belgeler üzerinden tartışmaya ve gerçek gündemleri ele almaya davet ederek devam edelim.

Defalarca yazdık. Toplantılarda sözlü olarak savunduk. Ortak komite adımı, sınıf hareketi için önemli bir gelişmeyi ifade eder. Eylemli sınıf dayanışmasının örgütlenmesinde, işçilerin ortak tavır almasının sağlanmasında ileri bir düzeydir. Dahası mevzi direnişler için nesnel bir gelişme. Bu gelişmenin politik bir ulaşmasa da bu girişimin politik bir

önemi ve anlamı vardır. Ancak, bu öneme rağmen eksik ve zaafı olan bir süreç işlemektedir. Direniş işçiler ve devrimciler bu eksik ve zaafı gidermek, ortak komiteyi hakkınca işletmek ve bu adımı zaferlerle taçlandırmak görevi ile karşı karşıyadır.

Gelinen aşamada eksik ve zaafıların giderilemediği, üstelik derinleştiği, ortak direniş ve dayanışma komitelerinin işletilemediği açıktır. Ancak bu, ortak direniş komitesi adınının yanlışlığını ya da önemsizliğini değil, sol hareketin ufuksuzluğunu ve darlığını göstermektedir.

Ortak komitenin dağılışını, neredeyse politik zaferi olarak ilan edecek kadar darlığı saplanan *Alınteri* gazetesine bir kaç sorumuz olacak:

Ortak komite girişiminin, "kendisinin zaten sendikalist olduğunu" biliyordunuz ve "ortak komitedeki reformist etkiyi" hesaba katıyordunuz da, neden somutta üretebildiğiniz tek politika "Ortak komitede ben de olmalıyım. Öncülük görevini ancak komitenin içinde yerine getiririm" oldu? Sınıf hareketinin bugünkü gerçekliğinde, sendikalist bir işçi girişiminin devrimci gruplarla ortak bir komite oluşturmasının, ne derece gerçekçi olduğunu düşünüyorunuz? Dahası, komite üzerindeki "reformist etki"nin (somutta kastedilen ÖDP, SİP ve EMEP olsa gerek), "Biz de komiteye katılacağız" dediğinizde sevinçle "Buyrun, biz kenarda bekleriz." demesini mi bekliyorsunuz?

Devrimci politikanın gücü, ne zamandan beri devrimcilerin fiziki gücü ve varlığı ile eşit kabul ediliyor? Bu bir

yana; ortak komitenin ve işçi direnişlerinin başarısı nasıl oluyor da *Alinteri*'nin birebir komitedeki varlığına bağlı görülebilir? *Alinteri*'nin sınıfa devrimci önderlikten anladığı, işçi sınıfına rağmen ve onun adına kararlar almak ve işçilerden de bunlara uymalarını beklemek mi?

Tüm bu sorulara ne yanıt verilirse verilsin, pratikte yaşananlar net ve açıktır. *Alinteri*'nin bu dayatmaları işçiler tarafından mahkum edilmekle kalmadı, reformistlerce de devrimcilerin alehine malzeme olarak kullanıldı. ÖDP, SİP ve EMEP reformizminin, "Bunlar kendi reklamlarının peşindeler. Direnişleri kullanarak isimlerini duyurmak istiyorlar. O yüzden komiteye katılmak istiyorlar." argümanlarının temel dayanağı, *Alinteri*'nin dayatmaları oldu. Ne yazık ki, reformizmin bu ayak oyunu işçiler arasında da doğal bir destek bulmuş durumdadır. Ekonomik/sendikal taleplerini elde etmek için yola çıkmış olan işçilerin devrimci mücadelenin meşruiyeti konusunda henüz kafalarının karışık olduğu bir evrede, küçük-burjuva öncülük kavrayışının ne üreteceği bir kez daha görülmüş oldu.

Biz işin başından bu yana, oluşacak bağımsız işçi inisiyatifinin öneminden bahsettik. Ancak bağımsızlığı tanımlarken, sendika bürokrasisinden ve reformist etkiden bağımsızlığın altını çizdik. Bu vurguları ön plana çıkarırken direnişlerde varolan devrimci potansiyeli ve devrimci politikaya açıklığı gözettiler. Örneğin Tıbbet direnişinde gericiliği temsil eden ve sendikaya göbekten bağlı işçilerin yanı sıra devrimci politikaya açık, sendikadan ve reformizmden ümidini kesmiş devrimci, öncü işçiler de vardı. Bunlar ortak komite fikri doğrultusunda bizimle birlikte çalışıyorlardı. Reslan direnişinde de, bu düzeyde olmasa dahi ileri tutum alabilen, iknaya açık öncü işçiler vardı. Üstelik Reslan'da gericilik gösteren işçiler olmadığı ölçüde, bu ileri işçiler ortak komitenin sahiplenilmesi ve öne çıkarılması konusunda en anlamlı pratiği sergileyebildiler. Brandi'de ise, (başı tutan SİP reformizmi her ne kadar bunu pratikte boşa çıkardıysa da) daha başından itibaren ortak komite girişimi kabul görmüştü. Dayanışma komitesi önerimiz ise; emekten yana güçlerin geniş bir bileşenle sürece dahil edilmesi amacını taşıyordu ve işçilerin ortak komite çalışmasına bağlı, onun çalışma zeminini rahatlatacak tarzda düşünülmüştü.

Alinteri'nin "kendisinin zaten sendikalist olduğu" cümlesi ile tanımladığı bu ortak işçi komitesi devrimci müdahaleye açıktı. Zaten sınıf devrimcilerinin müdahalesi ile kurulmuştu ve dolaysız etkisi altındaydı. Böyle bir durumda, *Alinteri* çevresi sendika bürokrasisine ve reformizme karşı, onların etkinliğini kırmak için varolan devrimci inisiyatife katılmak ve desteklemek yerine, neden toplantılarda sürekli "Sadece işçilerden oluşan bir direniş komitesi yanlıştır. Komiteye biz de girmeliyiz." tartışmasını açmayı tercih etti? Reformizmle mücadele adına, dayanışma komitesinin toplantılarında ÖDP ve SİP'le girdikleri ve "Biz şirket değiliz. Biz sınıfın öncüsüyüz" demekten öteye gidemeyen keskin tartışmaların dışında hangi politikayı

üretti? Bugün, "Biz ortak komite, ortak direniş politikasına özünde bir karşıtlık göstermiyoruz" (agy) vb. ifadelerle sahiplendiklerini söyledikleri, dahası daha başından itibaren içinde yer aldıklarını iddia ettikleri süreçte (ki biz böyle bir şey hatırlamıyoruz. *Alinteri* çevresinin, ilk dayanışma komitesi toplantısından sadece iki gün önce haberi olmuştur. Ortak komite fikrinin propaganda edilmesi ve toplantıların örgütlenmesi çalışmasında hiçbir biçimde yer almamıştır), bizimle sürekli polemige girmek çabası dışında ne ürettiler?

"Ainesi iştir kişinin, lafa bakılmaz" sözü *Alinteri*'nin yazısına verilecek en iyi yanıtır aslında. *Alinteri*, bahsettiğimiz yazısında, "devrimci önderliği sadece dışarıdan öneri taşımayla sınırlamak" tartışmasını yürütürken, aslında kendi gerçekliği ile hesaplaşmaktadır. Ancak bu hesaplaşmayı bizimle ya da direnişçi işçilerle değil, kendi içlerinde yürütmeleri gerektiğini onlara hatırlatmak gerekiyor.

Alinteri'nin durumu; direnişlere dönük "üretimi durdurmalısınız" demenin ötesine geçmeyen politikasızlığıyla mı, dargrupçu refleksleriyle mi yoksa bu ikisini de kesen çarpık "öncülük" kavrayışı mı ile açıklanır, yorumu okurlarımıza bırakıyoruz.

Kendiliğindenciliğin ve pasifizmin barikatı: ÖDP

Dayanışma komitesi toplantılarında, *Alinteri* çevresinin temsil ettiği ikameci tarzın tersinden yansıması ise ÖDP oldu. ÖDP, diğer iki reformist özne (EMEP ve SİP'e) göre aslında daha dışardan kaldığı bu süreçte, toplantılarda reformizmin billur temsilcisi olarak öne çıktı. Daha net bir ifade ile, EMEP ve SİP direniş süreçlerindeki gelişmelerin ne yönde olacağını kestiremedikleri oranda ön plana çıkamadıkları için, ÖDP onların boşluğunu doldurdu.

Aslında işin daha başında, ÖDP'nin ortak komite-ortak direniş çalışmasını yükseltmek, onu başarıya ulaştırmak gibi bir derdi yoktu. Zaten onlar "aşkın ve devrimin" partisidyiler, işçi sınıfının değil! Ancak serde "sol"culuk vardı. Emek güçlerinin yanında olmak vardı. Dahası, tabanlarında işçi direnişlerine müdahale örgütlenmesini bekleyen önemli bir potansiyel basınç vardı. Özünde direnişlere dönük bir politikaları ve beklentileri yokken,

sürece dahil olmak zorunda kaldılar.

Bu, ÖDP'nin direnişlere ilk teması da olmadı. Reslan direnişinin ilk günlerinde düzenledikleri bir kaç kitlesel ziyaret ve yaptıkları maddi yardımlarla görevlerini yerine getirmişlerdi aslında. Bizim girişimlerimiz sonucu ortak komite çalışmaları başlamasa, kamuoyu önünde ve taraftarları karşısında görevlerini yapmış olmanın rahatlığını yaşıyorlardı. Kısacası bizim başlatığımız girişim onların rahatını bozan ve belli noktalarda harekete geçmelerini zorlayan bir etmen oldu. Açık söyleyelim (bunu toplantıların birinde ÖDP temsilcisine de ifade etmiştik), ÖDP'yi dayanışma komitesine çağırmanın tek amacı da buydu. Toplumsal muhalefet içerisinde tuttıkları önemli potansiyele seslenebilmek, bu potansiyeli direnişler yararına harekete geçirebilmek. Bunu yapmadıkları oranda da, ikiyüzlü tutumlarını ve içi boş iddialarını teşhir edebilmek.

ÖDP'nin işin başından itibaren ortak direniş komitesine girmek, işçilere kendi politikalarını taşımak gibi bir derdi olmadı. Aksine, "İşçilerin inisiyatifi belirleyici olmalıdır. Onlar istemeden bir şey yapmayız. Öneri bile götürmeyiz." diyecek kadar pasif ve kendiliğindenci bir tutum içindeydiler. Bu pasifizme ve kendiliğindencilığe rağmen, bizim tartışmalarımız ve basıncımız sonucu, ortak direniş komitesinin kararları doğrultusunda iş yapacaklarını taahhüt ettiler.

Ancak dayanışma komitesinin bir kaç toplantısına katıldıktan sonra, hiç bir gerekçe göstermeden, il düzeyinde aldıklarını açıkladıkları bir kararla geri çekildiler. Katıldıkları toplantılarda ise, *Alinteri* çevresinin tartışmalarına kendi cephelerinden yanıt vermenin dışında bir şey üretmediler. Açıkçası, bu tartışmalar onların devrimcilere karşı politika üretebilmelerinin ve en sonu kaçmalarının zeminine dönüştü.

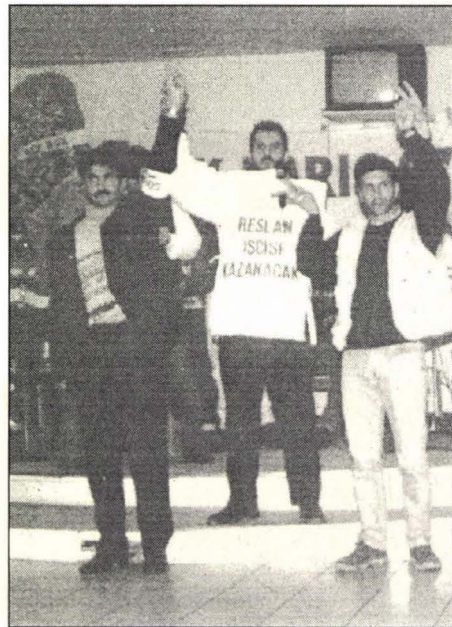
Ne savunuyordu ÖDP? "İşçilerin inisiyatifini tanımak gerekir. Belirleyici olan onların istekleridir. Onlar karar alır biz uyguluyoruz. Biz öneri bile üretmeyiz. Onların önerileri dışına çıkarmak gerekir" vb. vb... Yani; direnişçi işçilerin dertleri kendilerini ilgilendirir. Bizim görevimiz onlara en fazlasından destek olmaktır. Politika götürmek ya da onlarla birlikte bir şeyler üretmek yanlış olur. İşçilerin verili durumu ve kendiliğinden gelişimi meşrudur, inisiyatifin dışına çıkarmak her şeyin meşruiyeti tartışmalıdır.

Sermaye devletinin de karşı devrimci propagandasının ana temasını oluşturan yaklaşımın, ÖDP'de bu tarz ifade bulması bizi şaşırtmıyor. Devrimci politikayı işçi direnişlerinden yahtılabilmek, işçiler ve devrimciler arasında korku duvarları örebilmek adına, devlet aynı şeyleri daha açıktan ve yüksek sesle söylüyor: "Devrimciler teröristtir. Bölücüdür. Onlarla birlikte hareket ederseniz devleti karşınıza alırsınız" vb.vb. ÖDP ise bunu işçilere daha alttan ve uslu bir tarzda pompalıyor.

ÖDP'nin ideolojik/pratik duruşu ile ortaya çıkan tablo büyük bir uyum içerisindedir. Sermayenin icazeti ile politik varlığını sürdüren, toplumsal muhalefeti dizginleme ve düzen içinde tutma görevini gönüllü bir şekilde üstlenenlerden farklı bir tutuma beklenemez zaten. Dahası, ortak komite karşısındaki argümanları onların özelde işçi hareketine, genelde ise kitle hareketine dönük yaklaşımlarına da uygundur. Verili durumu teori mertebesinde savunmanın, pasifizmi ve kendiliğindenciligi kutsamanın pratiği bunu gerektirir.

Tekrar somut tartışmamıza dönelim. ÖDP ilk toplantı da bu icazetçi/reformist kimliğini dayatmak ve sorumluluklardan kaçmak konusunda çok da şans bulamamıştı. Ancak, *Alinteri*'nin "öncülük-dayanışmacılık" tartışmaları körüklendiği ölçüde, sırtındaki küfeyi atabilmek için uygun bir zemin buldu. ÖDP'nin reformcu kimliği ve kaçak tutumu gözler önündedir. Ama biz burada bir kez daha dönüp *Alinteri*'ne sormak isteriz. Bu tartışmaları bu tarzda körükleyerek ÖDP'ye kaçış zeminini hazırlamakla, dahası karşı propaganda için malzeme sağlamakla ne yapmış oldunuz? Bu tartışmalara ayırdıkları tüm vakitlerini, ortak direniş komitesinden bir takım somut kararlar çıkması için harcayıp, çıkan kararlar üzerinden ÖDP'yi somutta mahkum etselerdi ne olurdu? ÖDP somutta yine iş yapmasa bile, en azından somutta daha güçlü bir teşhirin zeminini sağlanmaz mıydı? Üstelik, ÖDP'nin bu durumda sınırlı da olsa belli bir aktivasyona girmeyeceğini kim garanti edebilirdi? Sorular daha da uzatılabilir. Ancak, devrimci politikayı içi boş, biçimsel tartışmalara indirgeyenlerin bu sorulara verecek yanıtları da pek farklı olmayacaktır.

(Devam edecek)

Program sorunları üzerine konferan

Ulusal hareket ve “siy

Bütün bir ulusun birliğini sağlamak adı altında Kürdistan'daki bütün sınıfları birleştirmeye çalışıyorsunuz. Bu gerçekte devrimci perspektifin yitirilmesidir.

Çünkü devrimcilik bir sorunun çözümünde sınıfsal bir konum ve tutum demektir; emekçi sınıflara, devrimci sınıfa

ya da sınıflara uygun düşen bir konum ve tutum demektir. Devrimci sınıflara uygun

bir konum ve tutum ise, zaten karşı-devrimci sınıflara, egemen sınıflara ya da

sömürücü mülk sahibi sınıflara karşı uzlaşmaz bir mücadeleyi peşinen koşullar.

Devrimci çizgiye dayalı mücadele anlamını burada bulur. Sözkonusu olan

ulusal sorunsal, ulusal sorunun bu sınıfsal kimlik zemini üzerinde ele alınması

anlamına gelir. Bütün bir ulusun “ulusal uzlaşma”ya dayalı birliğinin karşısına,

emekçilerin devrimci birliği politikasını çıkarabilmektir.

3. Genel Konferans'ımızın konuya ilişkin değerlendirmesinde gerçekte bugün izlenen “siyasal çözüm” politikasına alternatif bir politika var.

Alternatif politik çizgi demek hiç de gündelik taktiklere karşı taktikler önermek değildir. Kaldı ki

“siyasal çözüm” politikası da zaten gündelik bir politika değil. Kürt hareketinin geride bıraktığı 12 yıllık bir süreç var ve bugün karşı karşıya

bulduğumuz bu sürecin neredeyse yarısına damgasını vuran bir temelli politikadır. Çok önemli bir

politik yön değişimidir. Ve bakıyoruz, bu, Kürt hareketinin bütün etkinlik alanlarını doğrudan kesen,

onları belirleyen bir yönelim olarak ortaya çıkabiliyor. PKK'nın sınıflarla, siyasal akımlarla, emperyalist

mihraklarla, marksist dünya görüşüyle ve sosyalizmin sembolleriyle ilişkilerini belirleyebiliyor. Bu kadar

önemli bir olay bu. Bu politikaya geçişin önemli bir ilk adımı olarak

'93 Ateşkesi gündeme geldiğinde, bu bir soluklanma, bir taktik manevra, sömürgeciliği açmaza alacak

akılcıca bir taktik manevra olarak sunulabiliyordu. Gerçi biz, bu sunuluşu o zaman da inandırıcı

bulmuyorduk. Bu tutumumuzun iki önemli nedeni, ya da dayanağı vardı. Bunlardan ilki, sürecin seyrine ve

gelip dayandığı aşamaya ilişkin açıklıktı. Biz daha ateşkesin bir yıl öncesinde; Kürt hareketinin kendi öz

dinamikleriyle gelişebileceği sınırlara gelip dayandığını ve ulaşmış bulunduğu aşamada onun bir

“yol ayrımı” ile yüzyüze bulunduğunu bütün açıklığı ile ortaya koymuştuk. (Bkz. Kürt Hareketi Yol

Ayrımında, Nisan 1992, Kürt Ulusal Sorunu-1, s.135 ve sonrası)

Sürecin seyrine, geldiği aşamaya ve bu aşamada beliren alternatiflerin mantığına ilişkin bu açıklık, '93

Ateşkesinin anlamına ilişkin yaklaşımımızın ilk dayanağı idi. İkinci önemli dayanağımız ise, bizzat

PKK-PSK Protokolüydü. Ki bu protokolün toplam içeriği ve mantığı, bizim “yol ayrımı” içinde tanımladığımız temel tercihlerden birine olduğu gibi oturuyordu. Böyle bir ihtimali, bu doğrultudaki bir muhtemel politika değişikliğini önden zaten irdeleyip ortaya koyan bir hareket olarak bizim '93 Ateşkesini basit bir taktik manevra olarak görmemiz mümkün değildi.

Fakat yine de, politik yön değişimine ilişkin '93'teki bir başlangıç adımının bir taktik manevra olabileceğine inanmak için de birçok kimse için çeşitli inandırıcı nedenler vardı. Oysa artık aradan yıllar geçmiştir. Yılların içine oturan ve beraberinde bir dizi yeni açılım ve pratik sonuç getiren bir gerçeğe karşı karşıyayız artık. Bugün toplam sonuçları üzerinden bakıldığı zaman, olayın taktik bir manevra ile hiçbir ilgisinin olmadığını, birçok temel noktada PKK'nın politik tutumunda çok ciddi değişimlere yol açtığını somut olarak görebiliyoruz. 3. Genel Konferansımızın değerlendirmelerinde bunun bir dökümü de yapıyor. Kaldı ki o günden bugüne buna eklenen bir dizi yeni gelişme var. Değerlendirmeler '95 Mart'ına attır ve biz bugün '97 Mayıs'ındayız; aradan geçen iki sene içerisinde oradaki dökümü tamamlayan önemli başka gelişmeler var.

Eğer sözkonusu olan bu kadar önemli bir değişimse, bütün sınıflarla, bütün siyasal akımlarla, ideolojiyle, politikayla, pratikle bağlantısı olan, bütün bunlarda değişimler yaratan bu kadar temelli bir politika değişikliği ise, bunun alternatifi de ancak bu kapsamda bir politik program olabilir. Bu nedenledir ki, biz basit bir karşıt taktik alternatif değil, bir karşı çözüm programı önerebiliriz ancak. Olayın özü, “siyasal çözüm” politikasının özü-esası nedir? Çok kısaca ve basitleştirerek söylüyorum. Kürdistan'da Kürt burjuvazisi ile uzlaşmak, Türkiye'nin genelinde Türk burjuvazisi ile uzlaşmak, dünya genelinde ise emperyalist sistemin kendisiyle uzlaşmak. Bu gerçekte reformizmin alanıdır, onun politik platformunun genel çerçevesidir. Bu tür uzlaşmacı bir eğilim devrimci perspektifi tümünden yitirmek anlamına gelir. Dolayısıyla, karşı politika ya da ulusal sorunda alternatif politik çizgi, bütün bu cephelede bir alternatif devrimci politikadan başka birşey değil.

Bütün bir ulusun birliğini sağlamak adı altında Kürdistan'daki bütün sınıfları birleştirmeye çalışıyorsunuz. Bu gerçekte devrimci perspektifin yitirilmesidir. Çünkü devrimcilik bir sorunun çözümünde sınıfsal bir konum ve tutum demektir; emekçi sınıflara, devrimci sınıfa ya da sınıflara uygun düşen bir konum ve tutum demektir. Devrimci sınıflara uygun bir konum ve tutum ise, zaten karşı-devrimci sınıflara, egemen sınıflara ya da sömürücü mülk sahibi sınıflara karşı uzlaşmaz bir mücadeleyi peşinen koşullar. Devrimci çizgiye dayalı mücadele anlamını burada bulur, demek istiyorum. Sözkonusu olan ulusal sorunsal, ulusal sorunun bu sınıfsal kimlik zemini üzerinde ele alınması anlamına gelir. Bunun Kürt toplumundaki sonucu budur. Bütün bir ulusun “ulusal uzlaşma”ya dayalı birliğinin karşısına, emekçilerin devrimci birliği politikasını çıkarabilmektir. Tabii sözkonusu olan ulusal kurtuluş savaşı olduğu için, ittifaklar biraz daha esnektir, uzlaşmalara açık yanlar vardır, orta sınıfla ilişkilerinin mahiyeti biraz daha farklıdır. Ama benim kastettiğim zaten orta sınıfla ilişkilerde girilebilecek ve devrimin gelişmesini kolaylaştırabilecek bir takım ilişkiler, bir takım esnek politikalar değil. Hayır, ben egemen sınıfları, yani Kürdistan'daki Kürt burjuvazisiyle, Türkiye'deki Kürt burjuvazisiyle, dünya genelindeki Kürt burjuvazisiyle ilişkilendirerek söylüyorum.

Bir kere PKK'nın dilinde sınıfsal kavramlar, propagandasında sınıfsal söylem giderek iğretileşiyor. Konferans metinlerimizde de denildiği gibi, artık bütün sınıflardan yurtseverler ve bütün sınıflardan ulusal hainler var. Kutuplaşma, sınıf konumlarına göre ve bu sınıf konumlarına uygun siyasal akımların bir kutuplaşması olarak değil, ulusal haklardan yana ve ulusal haklara karşı sınıflardan insan grupları olarak konuluyor. Burada sınıf perspektifi, sınıf kategorisi tümüyle kayboluyor. Kürdistan'da sınıf uzlaşması kendini burada gösteriyor. Bunun sonuçları ne oluyor? Toprak devriminin bir yana bırakılması, yarı-feodal aşiretsel yapının iktisadi-sosyal temelinin ortadan kaldırma perspektifinin bir yana bırakılması oluyor. Hatta hatta sömürgeciliğe karşı mücadelede geleneksel olandan yararlanmak olarak ortaya çıkabiliyor. Biz bunu özellikle dine karşı tavırda, dinsel akımlarla ilişkilerde görebiliyoruz. Kürdistan cephesinde durum budur.

Türkiye cephesine bakıyoruz, bu yönelim beraberinde, Türkiye'deki egemen sınıf iktidarını ve egemen toplumsal düzeni hedef alan bir mücadele perspektifinin genel planda da bir yana bırakılmasını getiriyor. Böyle bir tartışma, böyle bir propaganda, buna uygun düşen bir politik çalışma ise zaten yoktur. PKK'nın özellikle hapishanedeki kimi yazarlarının hala eski ideolojik çizgiye, teorik mirasa bağlılık temeli üzerinde ettiği bir takım sözleri saklı tutarsanız, PKK'nın yayınlarında bu perspektif kaybedilmiştir. PKK'nın çıkış programı ise çoktan bir yana bırakılmıştır. Toplumsal düzene ve toplumsal sınıf egemenliğine karşı politik-pratik anlamı olan açık ve somut bir tavır yoktur.

PKK için sorun nedir ya da hiç değilse gelinen yerde bize yansıyan nedir? Sömürgeci sistem bir ulusa eşitsizliği, köleliği, inkarı dayatmıştır; mevcut amaç ya da hedef, bu siyasal eşitsizliği kırmak olarak ortaya çıkıyor. İki ulus arasındaki ilişkileri, yeni bir siyasal temel üzerinde, bu siyasal temelin hukuksal ifadesi olacak anayasal bir temel üzerinde yeniden kurmak olarak ortaya çıkıyor. Kuşkusuz burada kendi ayrı devletine (federatif devleti kastediyorum), kendi ayrı ordusuna, parlamentosuna sahip olmak talebi vardır. Ama bu farklı ulusları barındıran bir dizi başka burjuva cumhuriyetinde de vardır. Halihazırda bugünün Rusya'sında da vardır federal sistem. Biliyorsunuz, Kürtler artık hep federal sistem üzerinden konuşuyorlar. İki ulus arasındaki ilişkilerin yeni bir siyasal ve anayasal tanımı anlamına geliyor bu. Siyasal sistem her zaman belirli bir toplumsal düzenin üst yapısıdır, onun bir yansımasıdır. Toplumsal düzene bir itirazınızın olmadığı bir noktada, devrimci perspektifi yitirmişsiniz demektir.

Dolayısıyla, Kürt toplumu bünyesindeki mülk sahibi sınıflarla, somutta Kürt burjuvazisiyle uzlaşma, beraberinde Türk burjuvazisiyle uzlaşmayı getirir ve bu soruna bu uzlaşma temeli üzerinde bir siyasal çözüm getirme arayışında ifadesini bulur. Bu uluslararası ilişkiler planında da emperyalistlerle uzlaşma, soruna onların da kabul edebileceği çerçevede (ki bu emperyalist sistemin genel çerçevesidir) bir çözüm arayışı olarak kendini ortaya koyar. Yani burada tümüyle mantıksal bir bütünlük vardır. Kürdistan'da Kürt toprak ağalarının tasfiyesi perspektifi yitirildiği zaman, Türkiye genelinde sermaye egemenliğinin tasfiyesi perspektifi, uluslararası planda ise emperyalizmin Türk ve Kürt halkları üzerindeki egemenliğinin tasfiyesi perspektifi yitirilir. İçte kendi egemen sınıfı ile uzlaşan, dışta da dış egemen güç kimse onunla uzlaşır. İçte siz kendi burjuvaziniz ile

slar: Ulusal sorun-7

yasal çözüm” çıkmazı

uzlaştınız mı, dışta da emperyalizm ile uzlaşırsınız. Devrimin iç politikası ile dış politikası arasında organik bir bütünlük vardır. Burada sözkonusu olan ayrıca bir ezilen ulus olduğu için, bu uzlaşma üç ayrı kademe de kendini mantıksal bir bütünlük içerisinde gösterir.

Bu perspektif, Marksizmin ulusal sorunun devrimci çözümüne ilişkin genel perspektifi ile de tam bir çelişki oluşturur. Daha yüzyılın başında marksistler, ulusal sorunu, ezilen köylü yığınlarının şerhmayenin baskı ve sömürsünden kurtuluş sorunu olarak formüle ettiler. Ezilen köylü yığınlarının diyorum, çünkü ulusal sorunun varolduğu toplumlar genellikle geri köylü toplumlarıdır. Köylü sorunu ezilen ulus gerçeğinin doğasında vardır. Zira ulusal kölelik ilişkilerinin doğasında, o geri feodal, yarı-feodal ilişkilerin ömrünün uzatılması vardır. Bugün dikkat ediniz, Türk devleti Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğini sürdürebilmek için, oradaki feodal ilişkileri, dinsel ilişkileri, aşiret ilişkilerini çok özel bir tarzda kolluyor ve kullanıyor. MGK'nın en son toplantısı (konferans Mayıs '97'de verilmiştir -red.) buna çarpıcı bir örnektir. Bir Kürdistan paketi tartışılıyor, ki özü aslında dinsel ideolojiyi kullanarak Kürt halkına yöneltilen yeni bir saldırıdan başka bir şey değildir. Bu hamlenin yeni mimarı Erbakan'dır ve elbetteki onun da kontr-gerilla rejimine sunacağı biricik çözüm yolu da bu olabiliyor. Yani feodal ideolojiden, onun bir türü olan dinsel ideolojiden ve geleneklerden bir yarar ummak oluyor. Erbakan; bizi sadece dilimiz ve bayrağımız değil, aynı zamanda dinimiz birleştirecektir, diyor. Dil ile bayrağın, Türkler ile Kürtleri birleştiremeyeceği açıktır. Zira Kürtlerin dili de ayrı, bayrağı da. Geriye kala kala gerçekte din kalıyor. Dinsel ideoloji ve kültür böyle birleştirici, gerici anlamıyla birleştirici bir rol oynayabilir. Elbetteki dinin, feodal ideoloji ve kültürün bu tarz bir kullanımının Erbakan'la, Refah'la, Refahyol iktidarıyla sınırlı herhangi bir yanı yok. Bu silah Türk devleti tarafından 70 yıldır kullanılıyor. 12 Eylül sonrasında, özellikle de '84 sonrasında, çok daha özel bir biçimde ve bizzat ordu tarafından kullanılıyor.

Ulusal kölelik ilişkisi, geri ilişkileri ve geri ideolojileri yaşatır. Doğasında ya vardır. Bugün Kürdistan'da ulusal özgürlük mücadelesi demek, sömürgeciliğin toplumsal dayanağını oluşturan feodal-burjuva sınıfları, aşiret ilişkilerini, dinsel ilişki ve oluşumları tasfiye etmek demektir. Oysa PKK için dost ya da düşman aşiretler, dost ya da düşman toprak ağaları olabiliyor. Ölçü nedir? Sömürgeci Türk egemenliğinden yana olmak ya da PKK'dan yana olmak. Bu, hiçbir biçimde kendi başına devrimci bir ölçüt değildir, güvenilir bir ölçüt hiç değildir. Olmadığını görebilmek için Güney ya da Doğu Kürdistan'a bakmak yeterlidir. Buralarda feodal-burjuva sınıflar, aşiret reisleri sömürgeci devletin egemenliğine karşı bizzat direniyorlar.

Ulusal özgürlük mücadelesinin kendi devrimci yapısını, karakterini, dinamizmini, soluğunu koruyabilmesi, mücadelenin içte yarı-feodal yapının çökertilmesi ile birleştirilebilmesi ölçüsünde olanaklı olabilirdi. Büyük Kürt ulusal uyanışının Kürdistan toplumunda büyük bir değişim yarattığını biz her zaman söyledik, bu bir gerçekliktir. Ama bu değişim, toplumsal ilişkilerdeki bu tür bir değişimle henüz birleşmedi. Yani devrim bir toplumsal içerik kazanmadı. Ben toplumsal içerikten sosyalist anlamda

“Siyasal çözüm”e dış destek arayışı, gidip emperyalistleri hakem tutma arayışına varabiliyor.

Bu devrimci bir siyasal akım payına olacak şey mi?

Buna salt “taktik politik manevra” denebilir mi? Emperyalizm dünya ölçüsündeki bütün bir gericiliğin kaynağıdır. Emperyalizme cepheden vurmayan hiçbir akım devrimci olamaz, devrimciyse eğer bu kimliğini koruyamaz. Bu işin temeli ve özüdür.

değil, basbayağı burjuva-demokratik anlamda söz ediyorum. Yarı-feodal ilişkilerin tasfiyesi özünde burjuva demokratik devrimdir. Kürdistan'daki ulusal uyanış ve mücadele böyle bir değişimle birleşmedi. Bununla birlikte, ulusal uyanış sürecinin devrimci bir toplumsal derinleşme yaşamaması olmasına yapılan vurguyu doğru bir biçimde kavramak gerekir. Bu hiçbir biçimde son on küsur yılda Kürdistan toplumunda yaşanan değişimleri küçümsemeye yolaçmamalıdır. Herşey bir yana, 70 yıldır kimliği reddedilen bir ulusun kendi kimliğine yığıtçe bir direnmeyle sahip çıkması yaşanmıştır. Bu kuşkusuz çok önemli bir değişimdir. İkincisi, bu sahip çıkış alt sınıfların ortaya bir politik inisiyatif koymasıyla olmuştur. Kürt gençlerinin savaşıması, Kürt kitlelerinin politik bir mobilizasyon içerisine girmesiyle olmuştur. Bu gerçekten de Kürt toplumunu sarstı, onu politize etti. Geleneksel ilişkilere, aşiret ilişkilerine büyük bir darbe de vurdu. Modern ulus bilincinin gelişmesini, güçlenmesini kolaylaştırdı. Artı, bu genel uyanış içerisinde kadın önemli ölçüde kendini buldu. Kürdistan'da kadın bu politik başkaldırıda önemli bir yer tuttu. Bu konuda büyük bir demokratik değişim ortaya çıktı. Bunlar açık. Ama ulusal uyanış ve mücadele süreci bu sınırları aşamadı. Yani altyapıya, sınıf ilişkilerinin ifadesi olan o geri yapıların tasfiyesine yönelmedi. Burada bununla, tekrar ediyorum, yarı-feodal toplumsal ilişkileri, toprak ilişkilerini, aşiret ilişkilerini kastediyorum. Yani tam da bir ulusal demokratik devrimin kapsamına giren sorunları kastediyorum. Mücadele böyle bir değişim yaratma yönelimi içine girmede. Bugün ortada böyle bir değişim programı da artık yoktur, ortada böyle bir somut yönelim de yoktur. “Siyasal çözüm” politikasında ısrar edildiği sürece de, buna uygun angajmanların yükünden kurtulmadığı sürece de olmaz. Hep yineliyorum, bu bir iyiniyet sorunu değil, bir temel politik çizgi sorunudur.

Tekrar ediyorum, ulusal köleliğin zemini olan toprağa dokunulmuyor. Sorun salt askeri ve siyasi ilişkilerdeki değişim olarak, daha doğrusu savaş gücü kullanılarak, mevcut hukuksal ve siyasal ilişkilerdeki değişim olarak ortaya çıkıyor. Halbuki ulusal sorunun devrimci çözümünde siyasal eşitlik, siyasal eşitsizliğin temeli olan yapılar tasfiye edilerek sağlanır. Bu yok. Daha genel planda bakıyoruz, Türk burjuvazisi Kürtleri sadece ulusal kölelik ilişkileri içerisinde tutmuyor, çok ağır sınıfsal kölelik ilişkileri içerisinde de tutuyor. Türk emekçi sınıflarının içinde bulunduğu yaşam koşullarını biliyoruz. Bunlar üzerindeki sınıfsal köleliğin nasıl katmerli bir kölelik olduğunu da biliyoruz. Ama bu katmerli kölelik Kürdistan'da daha beter bir durumdadır. Çünkü Kürt emekçileri aynı zamanda bir de Kürt olmalarından dolayı ek bir sınıfsal baskının, sınıfsal sömürünün, aşağılanmanın ağırlığını yaşıyorlar.

Ulusal Kürt Demokratik Ayrışın <https://t.me/ybongu> burjuvazisinin siyasal köleliğine karşı seferber ediyorsunuz da, ya

toplumsal köleliğine, her günkü baskısına, sömürsüne, yarattığı zenginliklerin yağmasına karşı dedğiniz nedir? Kürt emekçi sınıfları siyasal köleliğe karşı harekete geçiriliyor da, ya sınıfsal kölelik, ya sınıfsal baskı, ya sınıfsal sömürü? Kürtler bu toplumun en aç, en perişan, en işsiz bir kitlesi değil midir? Bu sadece ezilen bir ulus olmalarından mı kaynaklanıyor? Evet bir parça

katmerli olmasından söz edilecekse bundan kaynaklanıyor. Ama temelde bu bir sınıfsal konumdan gelmiyor mu? Çünkü Türk işçisi de, diyelim ki bir nebze daha iyi olsa bile, aynı konumda değil mi? İstanbul'un, Ankara'nın, İzmir'in varoşlarındaki o yoksul yığınlar, o yarı-proleter kitle sadece Kürtlerden mi oluşuyor? Genelde böyle bir sınıfsal kölelik var. Devrimci bir akımın buna karşı tutumu nedir? Devrimci bir akımın genel devrimci stratejisi içerisinde bu köleliğe karşı tavrı nedir? Siz nasıl olur da “siyasal çözüm”ü tam da TUSİAD'ı muhatap kabul ederek arayabilirsiniz. Bu bir sınıf işbirliği çizgisinden başka nedir ki? Bugün eski TKP'liler de TUSİAD'cı Cem Boyner'in denediği partiye doluşarak, Türkiye'deki anti-demokratik rejimin reforme edilmesi, demokratikleşmenin sağlanması, batı ölçüleri ile bir burjuva demokrasisinin kurulması hedefi ile politika yapmaya kalkabiliyorlar. Siz ise aynı şeyi Kürt sorunu üzerindeki siyasal eşitsizlik üzerinden yapmaya kalkışıyorsunuz. Ama bu, ulusal kölelikle, sömürgeci kölelikle kıyaslanabilir mi denilecektir? Niye kıyaslanmasın? Öteki de faşist bir sınıf egemenliği, diktatörlüğü değil mi? Ondan az mı çekiliyor. Bu ülkenin halkı 70 yıldır herhangi bir demokratik hak ve özgürlük yaşayabiliyor mu?

Ve geliyoruz işin dış cephesine. Dış cephesinde de sınıf perspektifi yok. Sınıf perspektifini bir yana bırakalım, en genel bir devrimci siyasal perspektife bile uygun davranılmıyor. Zira “siyasal çözüm” arayışı burada da ağır bir angajman, büyük bir ayakbağı. “Siyasal çözüm”e dış destek arayışı, gidip emperyalistleri hakem tutma arayışına varabiliyor. Bu devrimci bir siyasal akım payına olacak şey mi? Buna salt “taktik politik manevra” denebilir mi? Emperyalizm dünya ölçüsündeki bütün bir gericiliğin kaynağıdır. Emperyalizme cepheden vurmayan hiçbir akım devrimci olamaz, devrimciyse eğer bu kimliğini koruyamaz. Bu işin temeli ve özüdür. Emperyalizme karşı tavrı olmayan hiçbir akım devrimci olamaz. Bence bu çağda ilerici bile olamaz. Çünkü emperyalizm dünyanın her tarafındaki her türlü baskının, her türlü kölelik biçiminin temel dayanağıdır. Emperyalizm Kuveyt'teki petrol oligarşisinin de, Afganistan'daki şariatçılığın da, Türkiye'deki faşist rejimin de, Avrupa'daki inceltilmiş köleliğin de temel dayanağıdır. Artık çağdaş dünyada her türlü ulusal, siyasal, sınıfsal baskı ve eşitsizliğin temel kaynağı, temel dayanağı, temel direği, bizzat emperyalizmdir. Emperyalizm her türden devrimci akım için şaşmaz bir düşmandır. Biz Latin Amerika ülkelerindeki devrimcilerin perspektiflerindeki zayıflığı eleştiriyoruz. Bunlar burjuva demokratik ufku aşamıyorlar, diyoruz. Ama bu insanlara (Latin Amerika gerilla hareketlerini kastediyorum) devrimciliklerini veren en ayırdedici yan tam da yurtseverlikleridir. Yani bunlar Amerikan emperyalizmine karşı tam bir nefretle dolular. Onların devrimciliğini yaratan çok büyük ölçüde bu ve elbette emperyalizmle bütünleşmiş o kokmuş oligarşik

iktidarlar oluyor.

Özetle 20. yüzyılda emperyalizme karşı mücadele, emperyalizme karşı tutum devrimcilğin, devrimci konum ve kimliğin denek taşıdır. İçteki bir sorunu çözmek için dışta emperyalizmden medet ummak, yarar ummak, bunun hiç anlaşılır bir yanı yoktur. Emperyalizmi karşısına almayan bir akım, hiçbir devrimci adım atamaz.

Peki mevcut durum nedir?

Elbetteki bugün Kürt hareketi

emperyalizme karşıt bir

konumdadır. Ama kendi sorununu emperyalistlerin basıncını, inisiyatifini, katkısını harekete geçirerek çözmek arayışı ve bu çerçevedeki pratik girişimler çok ciddi bir zaafiyetin göstergesidir. Bunun kendisi devrimci konum ve kimlikte belirgin bir erozyonun ifadesidir. Bu tutumda ısrar, zamanla gider hiç umulmadık, hiç düşünülmeyen, hiç hesapta olmayan bir takım sonuçlara varır. Herşeyin kendi mantığı vardır. Talabani bugün Amerikan emperyalizminin bir uşağıdır. Ama bu aynı Talabani daha on yıl öncesine kadar Sovyetler Birliği'ne sırtını dayayarak, sosyalizm iddiası taşıyarak, yeri geldiğinde Lenin'den alıntılar yaparak politika yapan bir adamdı.

Alternatif politika nedir? Alternatif politika bu eleştirinin, bu eleştiriye temel oluşturan perspektifin içinde saklıdır. Bu beraberinde sınıf ilişkilerine buna uygun bir bakışı getiriyor. Bu, Kürt ulusu, Kürt toplumu, bunun birliği laflarını bir yana bırakıp, Kürt halk yığınlarının, Kürt emekçi yığınlarının birliği, Kürt devrimci sınıflarının birliği perspektifine geçmeyi gerektiriyor. Buna uygun talepler ileri sürmeyi gerektiriyor. Bu sınıfların çıkarları neyse ulusal sorunu da bu çıkarların zemini üzerine oturtmayı gerektiriyor. Türk burjuvazisine buna uygun bir bakışı gerektiriyor. Türkiye toplumundaki sınıflarla buna uygun bir ilişkiyi gerektiriyor. Siz sorunu Türk burjuvazisi ile uzlaşma içinde çözmeyi isterseniz, Türk emekçi sınıflarına en azından ilgisiz kalırsınız. Ya da çok çok onlardan Türk burjuvazisini uzlaşmaya zorlayacak bir muhalif destek beklersiniz, o kadar. Ve tabi aynı şekilde emperyalistlerle ilişkilere de bu gözle bakmayı gerektiriyor. Bugün dünya küçülmüş ve bütünleşmiştir. Bu nedenle elbetteki içteki sorunların çözümünde uluslararası desteklerin çok önemli bir yeri vardır. Ama uluslararası desteklerin, işçi sınıfının desteğinin, halkların desteğinin, ilerici kamuoyunun desteğinin çok önemli bir yeri vardır. Yoksa emperyalist devletlerin desteğinin değil.

Bu, alternatif politikadır. “Siyasal çözüm” programının alternatifi budur. Başka da bir alternatifi yoktur. Pek gerçekçi gibi görünmüyor. Oysa sonuca ve çözüme gidilecekse, tek gerçekçi politika devrime dayalı politikadır. Uzlaşma yolu pek “gerçekçi”, o ölçüde de kolay görünüyor. Ama bu tür bir “gerçekçi”liğin ve bu tür bir kolaycılığın halklara nelere malolduğu da biliniyor.

Şunu da eklemek gerekir: Kendi başına gerilla hareketine yeni bir ivme kazandıranın alternatif bir yöneliş ya da politika ile bir ilgisi yoktur. Gerilla direnişi bir askeri direniştir. Peki namluya yol gösteren politika nedir? Siz gerilla savaşını ivmelendirebilirsiniz, amacınız “siyasal çözüm”ünüze basınç oluşturmak olabilir. Ya da amacınız Kürt halk yığınlarının mevcut toplumsal düzene karşı harekete geçişini kolaylaştırmak olabilir. Yani silah devrimci bir politikaya da hizmet edebilir, reformist politikaya da. Devrime de hizmet edebilir, reforma da. Bunlar üzerinde yeterince durduk.

“Askeri çözüm”- “siyasal çözüm” ikilemi, sahte bir ikilemdir. Barışçıl çözüm- savaşa dayalı çözüm, bunlar sahte ikilemlerdir. Tek gerçek ikilem, devrimci çözüm-reformcu çözümdür. Silah devrimci çözüme de hizmet edebilir, reformcu çözüme de. Silahın kendi başına zerre kadar bir devrimciliği yoktur. Barzani ve Talabani silahlıdır. Bunların askeri bir yaşamıdır zaten. Siyasal yaşamlarını uzlaşmayla noktalayan gerilla hareketleri de silahlıydı, verdikleri mücadelenin yüzbinleri bulan kayıpları vardı. Silah araçtır, politika amaçtır, kimliktir. Elinizdeki silaha yön veren politika nedir? Türkiye’de devrimcilik bu açıdan çarpıtılmıştır, dejenere

“Askeri çözüm”- “siyasal çözüm” ikilemi, sahte bir ikilemdir. Barışçıl çözüm- savaşa dayalı çözüm, bunlar sahte ikilemlerdir. Tek gerçek ikilem, devrimci çözüm-reformcu çözümdür. Silah devrimci çözüme de hizmet edebilir, reformcu çözüme de. Silahın kendi başına zerre kadar bir devrimciliği yoktur. Barzani ve Talabani silahlıdır. Bunların askeri bir yaşamıdır zaten. Siyasal yaşamlarını uzlaşmayla noktalayan gerilla hareketleri de silahlıydı, verdikleri mücadelenin yüzbinleri bulan kayıpları vardı. Silah araçtır, politika amaçtır, kimliktir.

edilmiştir. Silah kendi içinde bir tapınma aracına dönüştürülmüştür. En büyük silah donanımı devletin kendisinde var. Egemen sınıflar dışından tırnağına kadar silahlıdır ve bunlar hep silahları ile övünürler.

Ezilen sınıfların bunlar karşısında silaha sarılması kuşkusuz çok büyük bir tarihsel olaydır. Ama ne için? Bu soruyla birlikte anlam kazanıyor bu. Modern yaşamın tüm sorunları ancak zor yoluyla, silah yoluyla çözülür. Ama zaten burjuvazi de kendi sorununu öyle çözüyor. Dünya ölçüsünde burjuvazi Ekim Devrimi’nin karşısına faşizmi çıkardı. Yani militarizmin en uç biçimini çıkardı. Çünkü modern yaşamın bütün sorunları zor ile, silah ile çözülüyor. Alt sınıflar da kendi sorunlarını zor ile, şiddet ile, silah ile çözeceklerdir. Ama şiddet politikanın bir aracıdır. Şiddet devrimci bir politikanın da aracı olabilir, reformist bir politikanın da aracı olabilir. Sanılıyor ki, reformist olmak şiddeti dışlamaktır. Öyle midir? Talabani bir taraftan “devrimler dönemi bitmiştir” diyor Abdullah Öcalan’a, ama aynı dönemde kendisi silahlı bir hareket. Talabani gerçekte, mevcut kurulu düzene ve mevcut emperyalist egemenliğe karşı direnme dönemi bitmiştir, demek istiyor. Zaten kendisi silahlı ve bütün bir yaşamı askeri mücadeledir, gerilla savaşıdır. Baba Barzani’den başlamıştır 1940’larda, 21. yüzyıla giriyoruz, oğul Barzani ile 60 senedir sürüyor. Latin Amerika örnekleri vardır. Artık DHKP-C bile “silahlı reformizm” diye bir kavram kullanıyor. Yani reformist bir programa hizmet eden, mevcut rejimi demokratik açılımlara zorlayan bir silahlı mücadele. Ya da gelip bu noktada tıkanan bir silahlı mücadele.

Bunlar bizim değerlendirmelerimizde var, bu çizgiyi terketmek lazım diyoruz. Eğer siz gerilla savaşını şu an gerçekleştirmeyen uzlaşmayı yarın gerçekleştirmek için sürdürüyorsanız, burada sorunun özü değişmiyor. Gene de gerilla savaşının derinleştirilmesini destekliyoruz. Zira bu direnme devrimci dinamiklerin güçlenmesine zemin hazırlıyor. Yani alt sınıflardaki devrimci ruhu geliştiriyor. Çünkü savaşın yükünü zaten onlar çekiyorlar, savaşa onların önünde yeni ufuklar açabilir. Bu bir nesnel imkana dönüşebilir, bu anlamda.

Soru: PKK gözlemlenmesi hiç de zor olmayan bir şekilde devrimci çizgide zaafiyet gösteriyor. Ama biz buna rağmen Kürt ulusal hareketinin önderi olarak PKK’ya hala haklı olarak destek veriyoruz. Bu aynı zamanda PKK’nın bünyesinde barındırdığı büyük devrimci potansiyelinden dolayı mıdır?

Bir yanı elbette bu. Eğer bünyesinde gerçekten böyle büyük bir devrimci potansiyel varsa, bu hareketi değerlendirirken, bunu hesaba katmayı gerektiriyor. İkincisi, PKK bugün uzlaşma doğrultusundaki bir çizgide kalıcılığa bile, bir ezilen ulus hareketidir, dar anlamda siyasal eşitlik için de olsa verdiği mücadele meşru ve haklıdır, bu sınırlar içerisinde bile biz bu mücadeleyi yine destekleriz. Mevcut durum bir eşitsizliktir. Bu eşitsizliğe yönelen her çabaya, kendi sınırları içerisinde ama, biz destek verir ve olumlarız. Hala resmi olarak varlığı bile kabul edilmeyen bir ulus Kürtler. Kürtler vardır deniliyor da bir Kürt ulusu vardır denilmiyor örneğin, Kürt vatandaşlarımız vardır deniliyor. Durumu bu olan bir ulus ile karşı karşıyayız. Benim ulusal kimliğim diyen Kürt burjuvazisi bile olsa, bu meşrudur, bu demokratik bir yön taşır. Biz bu sınırlar içerisinde bunu meşru görür, demokratik bir içerik taşıdığına işaret eder ve belli sınırlar içinde destekleriz. Ulusal sorunun en zor yanı budur zaten. O ikili yan, bir yandan bir devrimci potansiyel, bir yandan bir meşru tutumuyla birleştirmede anlaşılmayan yan bu. Türkiye

devrimci hareketinde var böyle darkafalıklar. Yani hem böyle diyorsunuz, hem de destekliyorsunuz. Evet, hem öyle diyoruz hem de destekliyoruz. Ne dediğimizi de biliyoruz, neyi desteklediğimizi de biliyoruz.

Soru: Bu çerçevede desteklemek ayrı bir şey. Ama “siyasal çözüm”de ısrar eden bir hareketi devrimci bir muhatap saymayı nasıl anlamak gerekir?

İşte bu noktada biraz daha çok yönlü ve derinlikli, biraz daha soğukkanlıkla düşünülmesi gereken

bir yan var. PKK için bugün sözkonusu olan bir kimliğin dejenere olup değişmesi değil ki. Bu henüz belli sınırları olan bir yön değişimi. Bu yürünen bir yol. Vardığı epey bir sonuç da var. Ama bazı iç dengeler, karşı dinamikler, karşı etkiler, karşı etkenler hala da varsa, bunu gözetmek zorundasınız. Talabani bugün bir kişilik, bir çizgidir artık. Ama PKK için bunu asla diyemezsiniz, dememeniz lazım. Derseniz, kendi emeğinize, kendi birikiminize sırt çevirmiş olursunuz. PKK için bu bugün kesinlikle söylenemez. İşte anlaşılmayan, anlatamadığımız en kritik nokta bu. Bir takım sorular ve tartışmalar bu çerçevede oluşsun, mesele anlaşılsın. Ama bu böyle ak-kara ayrımıyla anlaşılabilecek bir mesele değil. Bu gerçekten de biraz daha çok yönlü, biraz daha derinlikli, deyim uygunsu diyalektik düşünmekle anlaşılabilecek bir mesele.

- Türkiye cephesinden gerekli desteği görememiş olması ve görmesi durumunda muhtemel gelişmeler üzerine açıklamalı sorular...

Bu imkanlar hiçbir biçimde kaybedilmiş değil. Dikkat edin zindan direnişleri oldu. Türkiye devrimci hareketi ortaya koyduğu fedakarlıkla toplumu sarstı. Bu aynı dönemde ulusal hareketin saflarında da büyük bir heyecan hakimdi. Türkiye devrimci hareketine bir saygı egemendi. Bu budur işte. Şimdi siz bugünden bir hafta asarsanız, onun gerektirdiği tavrı da almak zorundasın. Bu köprüleri atmak ve itmek demektir. Ben içtenlikle inanıyorum, Türkiye’de beklenmedik ciddi bir gelişme yaşansa, bu PKK’da büyük bir sarsıntıdır, bugünkü zaafı politikanın sonudur. Türkiye’de ciddi bir devrimci sınıf hareketi ortaya çıksa, ulusal hareketin bazı güçleri ayrıca sosyalizme kayacaklardır. Birleşik mücadeleden, birleşik örgütlenmeden yana çıkacaklardır. Bu arada bazı güçler de bunu görünce, mülk sahibi sınıfları kastediyorum, doğru Türk burjuvazisi ile işbirliğine kayacaklardır.

Biz, gelişmekte olan ciddi bir politikanın anlamına, sorunlarına ve akibetine işaret ediyoruz. PKK asla emperyalizmin arzuladığı çizgiye eğilim gösteren bir hareket değildir. Böyle bir şeyi iddia etmek korkunç bir sorumsuzluk olur. Ama kendisi bir güç yaratmış, o gücü bir basınç aracı olarak kullanıyor. Aslında emperyalistleri bir şeylere zorlarken yine o güce dayanıyor. Yani ben bir mevzi tutmuşum, bir güç yaratmışım, eğer sen benim elde etmek istediğim tavizlerin sağlanmasında ağırlığını koymazsın, ben bu gücü başka türlü de kullanabilirim, yani ben devrim yolunu tutabilirim demeye de getiriyor. Bunu diyecek gücü de var, oyun oynamıyor. Siyasal yaşamda güçlü bir yer tutuyor PKK. PKK’yı yıllardır bitirmeye çalışıyorlar, devreden çıkarmaya çalışıyorlar, başaramıyorlar. Korkunç bir inatla kendi gücünü koruyor. Öyle bir yanı da var. Yani kendi burjuvazisi ile uzlaşsa bile, bu uzlaşmada kendisi bir inisiyatif kullanabiliyor.

Bunları böyle anlamak lazım. Biz sorunu basitleştiremeyiz. Bunu bütün bu zenginliği ve çok yönlülüğü içerisinde kavrayacağız. Bu zenginliğin gösterdiği politik tutumu alacağız. Yerine göre sert bir eleştirel tutum, yerine göre, bir imkanın çıktığı her noktada da, ona heyecanlı bir destek. En sert eleştirileri yönelttiğimiz bir dönemde, biz Ağustos atılımını, yani Güney Kürdistan’a dönük devrimci müdahaleyi anında selamladık ve destekledik. *Güney Kürdistan’da Devrimci Atılım* diye de bir başlık koyduk. Yani zayıf yanına vuracağız, ama devrimci yanına, devrimci imkanlar taşıyan potansiyeline de yüreklilikle sahip çıkacağız.

(Devam edecek...)

Komintern Altıncı Kongresi ve Çin Devrimi'nin dersleri

Çin Devrimi deneyimine geçelim. Çin deneyimi derken, 1924-27 dönemini, Çin Devrimi'nin ilk dönemini kastediyorum. Büyük başarılar ile ağır yenilgileri içiçe yaşayan, kısa ama son derece zengin bir süreç bu. Bu süreç Komintern bünyesinde önemli tartışmalara yol açıyor. Özellikle Stalin'in önderliğindeki SBKP Merkez Komitesi ile Sol Muhalefet arasında hararetle tartışmalara yol açıyor. Bunlar zengin tartışmalar. Salt muhalefetle SBKP Merkez Komitesi arasındaki tartışmaları kastedmiyorum. Bir bütün olarak Komintern bünyesinde, 1928 tarihli Altıncı Kongre'de, Çin Devrimi'nin yenilgisinin ardından, sömürge ve yarı-sömürge ülke devrimlerinin sorunları üzerine çok zengin tartışmalar yapılıyor. Çok değişik fikirler çatışıyor.

"3. Enternasyonal'de Devrim Aşamaları" isimli kitapta bu tartışmaların tutanaklarından seçme bölümler yer alıyor. Dönüşüm Yayınları tarafından yayınlanan bu kitapta çok değişik görüşler, çok değişik yaklaşımlar birarada var. Burada '70'lerde yapılan tartışmaların hem 1920'lerdeki köklerini buluyoruz, hem de bu tartışmaların 1920'lerdeki tartışmanın kapsamının tam bilinmeden yapıldığını görüyoruz. Bunlar son derece açıklayıcı ve bugünün tartışmalarına da ışık tutuyor.

1920'lerin dünyasında, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde, o günkü sosyo-ekonomik koşullar, sınıf ilişkileri ve sınıf mücadelesi sorunları üzerine tartışılıyor. Yani o günkü tarihsel koşullar üzerinden tartışılıyor. Her bir temel mesele o günkü somut koşullarla ilişkilendiriliyor. Hatta Komintern adına resmi görüşün savunucusu durumundaki konuşmacılar bir takım karşı eğilimlere açıkça dikkat çekiyorlar. Örneğin emperyalizmin bugün için yarı-sömürge ve sömürge ülkelerdeki sömürsünün aldığı biçimler böyledir; gerçi bu biçimlerin yanında şöyle biçimler de var; şu an tali durumundaki bu biçimlerin ileride önplana geçip geçemeyeceğini bilemeyiz, ama şu an için durum böyle değildir diyerek, kendi argümanlarını o anki verili koşullarla sıkı sıkıya ilişkilendiriyorlar.

Yani somut durumun somut tahlili üzerinden, o günkü verili gerçeklik üzerinden süren tartışmalar bunlar. Bu açıdan yöntemsel olarak Marksizme uygun tartışmalar. Anti-emperyalizm tartışmalarında özellikle altını çizdiğimiz o soyut düşünüş tarzını burada göremiyoruz. Bakıyoruz, tartışmalarda, Çin Devrimi'nin somut deneyimlerini alıyorlar; Hindistan'daki mücadelelerin somut deneyimlerini alıyorlar; Mısır'daki ulusal kurtuluş sürecinin kendine özgü yanlarını alıyorlar; Endonezya'yı o günkü somut durumu içinde ele alıyorlar. Ve çok değişik yerleri, çok değişik koşulları irdeleyerek, bundan bir takım genel sonuçlar çıkarmaya çalışıyorlar.

Teorinin buradaki kaynağı o günkü nesnel ilişkiler ve halkların o günkü sosyal-siyasal mücadeleleri oluyor. Varılan bir takım sonuçlar, ileri sürülen bir takım tezler tartışılabilir (ki ben bugünden bakarak tartışılabilir) ama buluyorunu, bunu saklı tutuyorum. Şu tutanakları okuduğumda, yöntemsel açıdan doğru bir tutumla hareket edildiğini görüyoruz. Ve bir kısım delege, sonraki muhtemel gelişmelere, örneğin 2. Dünya Savaşı sonrasında yaşanan bir takım gelişmelere, o zaman geleceğin muhtemel gelişmeleri olarak önden dikkat çekiyorlar. Gelecekte böyle de olabilir, ama bugün için böyle değil diyorlar, ki o gün için bir bakıma gerçekten de öyle değil.

Ulusal sorunun özü nedir? Eğer ulusal kurtuluş bir burjuva demokratik kurtuluşsa, burjuva demokratik devrimin kendi sınırları içerisinde bile devrimci strateji nedir? Buna ilişkin bir takım tartışmalar yaptık. Ben çok açıklayıcı bulduğum için burada Komintern'in 1928 yılında yapılan Altıncı Kongresi'nde yapılmış tartışmalardan bir kaç kısa parça okuyacağım. Sömürge ve yarı-sömürgeler devrimci hareketi üzerine tezlerden söz ediyorum. Büyük ölçüde Çin Devrimi'nin bilançosu değerlendiriliyor ve bundan sonuçlar

çıkarılıyor. Komintern o dönemde Çin Devrimi'ne ilişkin bir takım hatalar yapıyor. Fakat hatalar cepheden itiraf edilmiyor, sorumluluk Çin Komünist Partisi'nin yönetimine yıkılıyor. Ama neticede o devrimin toplam süreci bir takım hataları açığa çıkarıyor. Bu hatalar ışığında çıkarılmış, bu hatalardan süzölmüş dersler var Altıncı Kongre tezlerinde. Örneğin şöyle deniliyor; *"Bu sömürge ülkelerde burjuvazinin ulusal-reformcu esas yönünün yanlış bir değerlendirilmesi durumunda, ilgili komünist partilerin strateji ve taktiğinde ağır hatalar yapma olasılığı ortaya çıkar."*

Bu tezlerin ön kısmında; sömürge ülkelerdeki devrim metropol ülkelerdeki devrimden farklıdır, burada ulusal kurtuluş sözkonusu olduğu için, ulusal burjuvazinin de emperyalizme karşı mücadelede belli bir duyarlılığı vardır, deniliyor. Ama aynı değerlendirmenin genel içeriğine bakıyoruz; burjuvazinin emperyalizme karşı gösterdiği bu tavrı tümüyle reformist bir eksende gösterdiği gerçeğinin yanısıra, devrimci işçi-köylü hareketine karşı kesin bir tutum içerisinde olduğu gerçeği de belirtiliyor. Ulusal burjuvazi, devrim toprak devrimine yöneldiğinde, safları terk eder ve emperyalizme teslim olur, deniliyor. Düşününüz ki, o geri sömürge ve yarı-sömürge ülkeler koşullarında bu böyle oluyor. Devrimin nesnel karakterinin anti-feodal, anti-emperyalist olduğu bir dönemde bile, ulusal burjuvazi bu kadar tutarsız davranabiliyor.

Bugün Türkiye'de anti-emperyalist mücadeleyi burjuva demokratik sınırlar içerisine hapsedmeye kalkanlar diyorlar ki, bu ülkede bir orta burjuvazi var ve onun da emperyalizme karşı bir hassasiyeti var. İyi, diyelim ki gerçekten bir hassasiyeti var. Ama bu hassasiyetten bir parça yararlanabilmeniz için, sizin de kendi devrimci ekseninizi terk etmenize gerek var. Zira o sizden bunu bekliyor. Siz devrimci strateji izlediğinizde o açıkça size karşı bir konuma geçiyor. Bu da 1920'lerde bile böyle oluyor. Biz ise 1990'lardayız. Bu toplumlar burjuva-laştılar, kapitalist sınıf ilişkileri bu toplumları yeni bir temel üzerinde böldü. Artık orta burjuvazi emperyalizme bağımlı kapitalizmin organik bir parçası, onun bir uzantısı. Bugün zaten durum çok açık. Ben 1920'lerde bile sorunun böyle ortaya çıktığını anlatmaya çalışıyorum. Yeniden okuyorum:

"Bu sömürge ülkelerde burjuvazinin ulusal-reformcu esas yönünün yanlış bir değerlendirilmesi durumunda, ilgili komünist partilerin strateji ve taktiğinde ağır hatalar yapma olasılığı ortaya çıkar. Özellikle iki türlü hata olanaklıdır.

"a) Ulusal-reformcu yönelim ile ulusal-devrimci yönelim arasındaki farkı anlamamak, burjuvazinin peşine takılmak politikasına, proletaryanın burjuvaziden yeterince berrak olmayan bir şekilde siyasi ve örgütsel ayrılmasına, en önemli devrimci şiarların örtbas edilmesine (özellikle tarım devrimi şiarının) vs. götürebilir: 1925/1927 yıllarında Çin Komünist Partisi'nin yaptığı esas hata buydu." (3. Enternasyonal'de Devrim Aşamaları, s.235)

"En önemli devrimci şiarlar" denilmiş ve parantez açılıp buna "özellikle toprak devrimi şiarı" örneği verilmiş. Bu nedensiz değildir. Zira Çin Devrimi'nde böyle bir hata gerçekten yapıldı, ki zaten tezlerde, burada okuduğum pasajda bu açıkça belirtiliyor. Çin Devrimi'nde Kuomintang ile birlikte davranabilmenin önkoşulu, toprak ve özgürlük uğruna harekete geçmiş köylü hareketini durdurmaktı. Çünkü Kuomintang bünyesindeki ulusal burjuva hareketin toprak devrimine karşı kesin bir tavır vardı. Çin milli burjuvazisiyle ittifak kurmak ve bunu sürdürebilmek için açıkça toprak devriminin dizginlenmesi gerekiyordu.

Yani orta sınıflarla ya da ulusal burjuvaziyle ittifak kurabilmeniz için devrimin temelini, asıl ordusunu oluşturan bir sosyal tabakanın o büyük devrimci enerjisini ortadan kaldırarak, yani toprak ve özgürlük talebi ile, bu uğurdaki

mücadele ile açığa çıkarıyor. Ama bu mücadele ulusal burjuvaziye ittifaktan koparır kaygısıyla siz onu dizginlediğiniz zaman, aslında devrimin kendisini dizginlemiş oluyorsunuz. Çin Devrimi'nin büyük trajik hatası bu oldu. Bu hata Altıncı Kongre'de uygun bir biçimde itiraf da ediliyor. Ama tekrar ediyorum; bunun sorumluluğu yalnızca Çin Komünist Partisi'nin o günkü yönetimine yıkılıyor.

Gerçekte bu böyle değil. Stalin'in Çin Devrimi üzerine makalelerini okuduğumuz zaman, bu hatanın Komintern'i bağlayan bir hata olduğunu açıklıkla görebiliyoruz. Ora da Çin Devrimi'ni üç aşamaya bölmek gibi bir tutum var. Birinci aşama; milli devrim aşaması, "bütün milletin birliği" dönemi, deniliyor buna. İkinci aşama; toprak devrimi aşaması, burjuva demokratik devrim aşaması oluyor bu. Üçüncü aşamayı ise geleceğin proleter devrimi oluşturuyor.

Komintern'de Çin Devrimi tartışmaları 1924-27 yıllarına, Çin Devrimi'nin ilk dönemine aittir. Çin Devrimi 1924'de başladı ve hızlı bir gelişme kaydetti. İşçi sınıfının bu devrimde çok özel bir insiyatifi ve ağırlığı, fiili bir hegemonyası vardı. Bu da ha sonra Şangay'da işçi sınıfının genel grevi ve silahlı ayaklanmasıyla birleşti. Başarılı da bu silahlı ayaklanma. Ama güya işçi sınıfının müttefiği olan ulusal burjuvazi, gitti bu işçi ayaklanmasını bizzat ezdi. Böylece Çin Devrimi'nin bu ilk çıkışı ezilmiş oldu. 1927 sonrasında Çin Devrimi'nin bütün bir ağırlığı kırlara kaydı. Öncesinde kır ve şehir hareketi olarak geliyordu. İşçi sınıfının önderliği orada fiili bir durumdu. Büyük kentlerde nispeten güçlü bir Çin işçi sınıfı vardı. Şangay'da başarılı bir silahlı ayaklanmaya geçecek kadar örgütlü ve bilinçliydi.

Ama bu silahlı ayaklanmayı, komprodor-feodal sınıflar değil, komünist partisinin müttefiği durumundaki Kuomintang, yani ittifakın içindeki ulusal burjuvazi ezdi. Çin Devrimi'nin bu evresinin dersleri, ulusal burjuvaziye güvenilemeyeceğini, onun kaygıları önplana alındığı taktirde devrimci eksenin kaybedileceğini açıkça gösterdi. Bunu Komünist Enternasyonal Altıncı Kongresi de açıklıkla ortaya koyuyor.

Temel hatanın yeniden altını çiziyorum: "Özellikle tarım devriminin örtbas edilmesi!" Sömürge ülkelerdeki devrimlerde toprak devrimi mücadelesinin örtbas edilmesi, ulusal reformist burjuvazinin kuyruğuna takılmaktan başka bir anlama gelmez.

Demin okuduğum parça Kürdistan'daki mücadelenin bugünkü sorunlarına da ışık tutuyor. Onbir yıllık süreç içerisinde Kürdistan'da toprak devrimi diye bir sorun olmadı, gündeme bile getirilmedi. Oysa devrimci iktidar iddiası taşıyan her gerçek ulusal kurtuluş hareketi, toprak devrimi eksenine oturabilmek durumundadır. Geleneksel yapının, yarı-feodal aşiretsel yapının, feodal kalıntıların vb., tasfiyesi eksenine oturabilmek durumundadır. Ulusal-reformist değil ulusal-devrimciyse eğer, başka türlü olması düşünülemez. Bu sorunun birinci yanı.

Aslında pek dikkat edilmeyen başka bir yanı daha var. Kürdistan'da on yılı aşan devrimci bir süreç var. Peki her devrimci sürecin temel sorunu, devrimci iktidar sorunu değil mi? O halde bugün Kürdistan'daki mücadele nasıl bir devrimci iktidar hedefliyor? Ya da şöyle sorayım: Siz devrimci iktidara yönelik herhangi bir şiar hatırlıyor musunuz? Ne deniyor mesela? Ulusal hareket ne türden bir iktidar hedefliyor? Kurulacak olan ne? Bir ara Botan-Behdinan ulusal hükümeti deniliyordu, ulusal hükümet bu tanımla bir burjuva hükümet. Neden örneğin açıkça devrimci halk iktidarı ya da devrimci işçi-köylü iktidarı denilmiyor? Tüm bunlar raslantı olabilir mi? Sanmıyorum. Köylü sorununu toplumsal temelleriyle çözmeye yönelmeyen, bu noktada işçi-köylü eksenine oturup burjuva-feodal sınıfları açıkça hedeflemeyen, ulusal burjuvaziye karşı tavrını da bu eksende almayan bir hareket, doğal olarak, devrimci iktidar sorununu da açıkça ortaya koyamaz.

Reformist ve tasfiyeci eğilimlere karşı mücadele "Kürt sorunu potansiyel veya objektif olarak devrimci bir sorundur, devrim sorunudur."

(Devam)

Çeşitli mücadele sahalarında
PKK'ileşmemiş, devrim
çizgisiyle bütünleşmemiş,
devrimi, çizgiyi bir yaşam
tarzına dönüştürmemiş bütün
eğilimler, kişilikler
emperyalizmin bu
politikasının muhatabıdır. Bu
politikanın hedef kitlesidir.
Çizgiye gelmeyen, kendini
konuşturan, kendi sınıf
eğilimlerini partiye dayatan,
bununla parti çizgisini boşa
çıkarmaya, parti çizgisini
aşındırmaya çalışan eğilimlere
karşı mücadele etmek
zorunludur. Ve bu mücadeleyi
genelde emperyalizme ve
sömürgeciliğe karşı
verdiğimiz mücadelenin bir
parçası olarak algılamalıyız.

ABD Dışişleri Haber Alma Komitesi'nin PKK hakkında yaptığı bir değerlendirmede şöyle diyor: *"Yapılması gereken bu hareketin (PKK), içeride deforme edilerek, temel niteliklerinin şekilsizleştirilmesi, ruhunun biçimlenişinin bozulmasıdır."* Yine PKK ve Abdullah Öcalan yoldaşa ilişkin yaptığı değerlendirmeleriyle yakından tanınan eski CIA Ortadoğu İstasyon Şefi **Graham Fuller** ise, *"Abdullah Öcalan, PKK ve TC savaşı mercek altına alınmalıdır"* biçimindeki belirleme, aslında günümüzde ABD'nin Kürdistan devrimine yönelik yaklaşımlarını ortaya koyuyor. Emperyalizme göre bu ruhun bozdurulması en acil görev olmaktadır. Bu gerçekten hareketle Parti Önderliği son yıllarda, daha yüzyıllarca geçerliliğini sürdürecektir bir çözümleme yöntemi geliştirmiştir. Ancak biz parti militanlarından daha fazla emperyalist ideologların çözümlemeleri anlama konusunda iyi çalıştıkları ve yoğunlaştıkları bilinmektedir. Gerçekleştirilen çözümlemeler ve önderlik tarzı büyük bir duyarlılıkla laboratuvar incelemesine tabi tutulmakta ve bunun ne ve nasıl olduğu anlaşılmaya çalışılmaktadır. Emperyalizm kendisini neredeyse Önderlik çözümlemelerinden çıkardığı derslerle biçimlemekte, yenilemeye ve sağlamlaştırmaya tabi tutmaktadır.

Koşullar değişiyor, güç dengeleri değişiyor. Devrim alçalıyor, yükseliyor. "Kürt hareketinin çeşitli alanlarda - özellikle legal alanlar başta olmak üzere- Avrupa'da, zindanlarda, giderek gerillaya kadar uzanan alanlardaki örgütsel-siyasal sorunlar, kişiliklerin sınıfsal yapılarından kaynaklanan sorunlar, hem kişiliklerin PKK ideolojisini yeterince özümseyememekten kaynaklanan sorunlar ve bütün bunları birlikte değerlendirdiğimizde, aslında biz PKK'ye karşı, onun devrimci çizgisine karşı bir alternatif, işbirlikçi, reformist hareket oluşturabiliriz." Ve bunu şöyle formüle ediyorlar: *"HADEP'i yabana atmayalım, HADEP üzerinde çalışalım."* Aslında bu şu anlama gelebilir: *"PKK'nin tabanı, PKK'nin harekete geçirdiği kitlelerin üzerinde oynayalım."* demektir. Bugüne kadar PKK'nin dışındaki güçlerin, örneğin yıllardır Avrupa'da üç-beş kişinin içinde yer edinen reformist gruplar, Güney Kürdistan'da çeşitli güçler var. Onların bir güç olamadığını, Güney Kürdistan'daki işbirlikçi, ilkel milliyetçi güçlerin fazla tutunamadığını gördüler. *"O zaman kaleyi içten fethedelim, içten parçalayalım. Bunun için her türlü yolu deneyelim"* diyorlar.

Mademki emperyalizmin, sömürgeciliğin, böylesi bir politikası var. Ve yine mademki bizim içimizde - içimizde derken çok geniş anlamda alıyoruz- buna yatabilecek unsurlar, eğilimler var. En azından potansiyeli var. Teorik olarak da böyle bir gerçek var. Yani bazı genellemelerden yola çıkarak da bu gerçeği saptayabiliriz. O zaman bunun üzerinde durmak, böyle bir sorunun, böyle bir tehlikenin ciddiyetini kavramak ve buna karşı devrimci önlemler geliştirmek gerekiyor. İç mücadeleyi, bir de bu cepheyi gözeterek derinleştirerek sürdürmek bir zorunluluk olmaktadır.

Acaba emperyalizmin bu politikası yeni midir? Sömürgeciliğin böyle bir politikası geçmişte oldu mu? Nasıl tezahür etti, nasıl yansıdı? Yukarıda da anlattıklarımızdan emperyalistlerin, sömürgecilerin, böyle bir politikasının olduğunu ve bu politikanın odağında aslında PKK çevresinin, PKK'nin etkilediği büyük halk kitlelerinin olduğu sonucu çıkıyor. Çeşitli mücadele sahalarında PKK'ileşmemiş, devrim çizgisiyle bütünleşmemiş, devrimi, çizgiyi bir yaşam tarzına dönüştürmemiş bütün eğilimler, kişilikler emperyalizmin bu politikasının muhatabıdır. Bu politikanın hedef kitlesidir. O zaman ne yapmalıyız? Çizgiye gelmeyen, kendini

konuşturan, kendi sınıf eğilimlerini partiye dayatan, bununla parti çizgisini boşa çıkarmaya, parti çizgisini aşındırmaya çalışan eğilimlere karşı mücadele etmek zorunludur. Ve bu mücadeleyi genelde emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı verdiğimiz mücadelenin bir parçası olarak algılamalıyız. Ve önemli bir iç mücadele, önemli bir sınıf savaşımı olarak değerlendirmek gerekiyor. Burada sorun niyetlerden bağımsız bir olgudur. Emperyalistlerin, sömürgecilerin böyle bir politikası var. Ve bu politikanın muhatabı da, hedef kitlesi de zayıf kişiliklerdir. Yetmez devrimciliği, ortayolcu kişiliklerdir. Yani partiye bütünleşmemiş, çizgiyle bütünleşmemiş kişiliklerdir.

O zaman hedef nedir? Bunu önlemenin temel güvencesi nedir? Bu hangi mücadele biçimi ile yapılacaktır? PKK'de PKK'yi egemen kılmakla, kişiliklerde yürütülecek devrimci mücadele ya da kişilikleri parti çizgisiyle bütünleştirme, kendini geçmişi her türlü kirinden-pasından arındırma çabaları düzeyinde verilen sınıf savaşımı, emperyalizmin bu politikalarını boşa çıkarmanın en temel güvencesidir. En temel mücadele biçimidir.

Bu mücadele verilirken, genel doğruları tekrarlamak yetmez, bir de güncel boyutları var. Bunda uyanık olmak ve kendimizi her gün Önderlik gerçeğiyle ve PKK çizgisiyle yeniden donatmamız gerekir. Bu ideolojik olarak kendini güçlendirmek ve yetkinleştirmektir. Omurgası sağlam bir bakış açısı olmayan bir kişiliğin, partililiğinden söz edilemez veya emperyalizmin bu yumuşatma, kendine bağlama, en geri bir çizgiye yatırma, alternatif çizgiye çekme çabalarına karşı ayakta duramaz. O halde emperyalizmin üzerimizdeki oynamak istediği oyunları, yine kendimizde vereceğimiz devrimci mücadeleyle boşa çıkarmamız gerekiyor.

Emperyalizm ve sömürgecilik her türlü oyunu, her türlü politikayı geliştirir. Önemli olan bizim kişiliklerimizde, bizim saflarımızda buna cevap verebilecek, buna yatabilecek, buna zemin sunabilecek olguları, kişilik yapılarını ortadan kaldırmaktır. Kendimizi, kişiliğimizi, PKK'nin devrimci yaşam tarzını, düşmanın ulaşamayacağı zirvelere taşımak gerekir ki, düşmandan en az etkilenebilelim.

Demek ki ortada bir politika var. Bu çeşitli biçimlerde yürütülüyor. Biraz politikayı bilen veya politik gelişmeleri izleyebilenler bu

politikayı görürler. Yine biraz da tarih ve PKK bilinci olan, özellikle son dönem tarihinin bazı olaylarını veya temel gelişmelerini bilenler, kavrayanlar emperyalistlerin, sömürgecilerin politikalarını anlamakta zorluk çekmezler.

Sorunun çözümünde sadece şiddet kullanılmıyor. Şiddet çok çıplak yürütülüyor. Ve çıplak şiddet tepkiye neden oluyor. Bunun yanı sıra, politika düzeyinde, ideolojik düzeyde de mücadele yürüyor. Yaşam tarzını saptırmak, boşa çıkarmak veya alternatif çizgilerine daha güçlü bir taban oluşturmak için her türlü yolu deniyorlar. Böyle bir politika var. Dolayısıyla bu politikayı kavramak, bu politikanın temellerini, tarihçesini, hangi tarihlerde, hangi biçimlerde karşımıza nasıl çıktıklarını bilmek gerekiyor.

PKK neden siyasal çözüm veya barış diyor? PKK'nin buradaki amacı şudur: Düşmanın bir çıkmazı var. Basit bir reforma adımını bile, kendisi için bir çözüme gerekçesi sayıyor. Bu anlamda siyasal çözüme, barışa gelmez. Gelirse zaten kaybeder. Gelmediği zaman ne olur? Sıkışır, siyasette bir şey üretemez, teşhir ve tecrit olur. Kendi içinde ve kendi müttefikleriyle olan çelişkileri derinleşiyor. Dikkat edilirse çok reformcu görünen bir adım; aslında devrimci bir taktiktir, devrimci bir ataktır. Bu taktikle düşmanını daraltıyorsun, sıkıştırıyorsun, teşhir ve tecrit ediyorsun, çelişkilerini derinleştiriyorsun ve devrimci düşüncüyü, çalışmalarını, mücadeleyi güçlendiriyorsun. Bu nedenle özel savaş siyasal çözümü yasaklıyor. Bırakalım barışın kendisini, barış sözcüğüne bile saldırıyor. Bunu dile getirenleri işkenceden geçiriyor.

Bu saldırılar boşuna değildir. Yani sadist oldukları için dövmüyorlar. -Tabii o boyutu da var. Zaten bu politika onları sadistleştiriyor.- Bu bir politik tavrıdır. Çünkü barış, siyasal çözüm, onların çıkmazını derinleştirdiği, onların gerçek yüzünü dünya kamuoyuna sergilediği ve kendi içlerinde çatışmaları da büyüttüğü için buna izin vermiyorlar ve saldırıyorlar. Demek ki, bizim dilimizde barış ve siyasal çözüm bu koşullarda, devrimci bir içeriğe, devrimci bir öze sahiptir. Ama herkes bizim gibi mi anlıyor? Hayır! İşte bu noktada bu reformist ve tasfiyeci eğilimler ortaya çıkıyor. *"Radikal mücadele biçimlerini bırakalım", "bir partimiz var, bununla mücadele edelim"* diyenler var. Eğer gerilla olmazsa, hangi gücün kaç günlük, kaç saatlik, kaç dakikalık ömrü olur? Diğer olanakların kaç dakikalık ömrü olur? Saat veya gün de demiyoruz,

kaç dakikalık ömrü olur?

PKK olanaklar yaratmış ve HADEP'in çevresine herkes toplanıyor. İşçisi de, memuru da, esnafı da, avukatı da, küçük-burjuvazisi de, zengini de herkes yer alıyor. Peki herkes sonuna kadar devrim veya herkes devrimin programını gerçekleştirelim, der mi? Yok. Bazıları, "bir ara yol bulalım" der. Tamam, bulalım da sömürgecilik gelmiyor. Onun karakteri bilinmelidir. İşte bu noktada tereddütlü olanlar, devrime inançsızlar, devrim yorgunları, bir an önce devrimin nimetlerinden daha üst düzeyde faydalanmak istiyorlar.

Çeşitli sınıf ve tabakalardan daha bugünden, koltuk hesaplarını, milletvekili olma hesaplarını yapan, bir an önce iktidar olup da iktidarın nimetlerinden yararlanmak isteyenler var. Halkın sunduğu olanakları kendi çıkarları için kullanmak isteyen sayısız insan var. Demek ki bunlar reformcu çizgiye yatabilir.

Reformcu çizgi İngiltere'deki gibi kendi başına yeni bir yol bulmaz. Ya PKK'yle, ya düzenle bütünleşmek zorunda. PKK içinde reformist eğilime sahip olanlar, güçlü bir örgüt gibi karşımıza çıkmıyorlar. Ne yapıyorlar? Şimdi devrim güçlü olduğu ve devrimle birlikte yol almak çıkarlarına geldiği için yürüyorlar. Ama dedğimiz bu alternatif çizgi oluşturulmaya başlansın, bu güçlü bir eğilim haline gelsin, onlar da oraya giderler. Bugüne kadar bunu PKK içinde oluşturamadılar. 1989'dan beri biliyoruz: Paris'te konferans yapıldı. Daha sonra Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde bir dizi konferans gerçekleştirildi. Yani dışımızdaki güçleri, yine bizim etkilediğimiz, bizim yakın çevremizde güçleri bir araya getirip, PKK'ye karşı alternatif bir güç oluşturma çabalarını biliyoruz. Yine daha geçenlerde Norveç'te yapılmak istenen bir konferans vardı. İsrail-Filistin barışına ev sahipliği yapan vakfın yeni konferanslar düzenlediğini, özellikle belli kesimleri; sömürgeciliğe yatan, KDP'nin Kuzey'deki ayağı niteliğinde olan kesimleri bir araya getirme çabalarının da olduğu biliniyor. Ama bu tutmadı. Bu konferansa çağrılan Şerafettin Elçi kimdir? Çizgisi nedir? Kuzey'deki KDP'dir. Barzani'nin Kuzey'deki karikatürüdür. Onu PKK'ye alternatif göstermeye çalışıyorlar. Ama geline nokta bütün bunların hiçbirinin tutmadığını görüyoruz.

Yine 1991'den sonra, özellikle Güney Kürdistan'da emperyalizmin geliştirmek istediği bir model vardı. Bu modeli Küzey'e taşımak istediler. Kuzey'de bunun yerel ayaklarını oluşturmaya çalıştılar. Bunların hiçbirisi tutmadı. Aslında Dublin Zirvesi'nin bir ayağı da PKK'yi Güney'de tasfiye etmek, Güney'de geliştirilecek modeli Küzey'e taşıma, onun yerel ayaklarını oluşturma boyutuydu. Yine 1992 Güney Savaşı, PKK'yi bitirme ve giderek işbirlikçi çözümü Kürdistan'a dayatma girişimi olarak değerlendirilmelidir. 1995 ve 1997 Güney Savaşları'nın da bir ucu budur. Demek ki bugüne kadar hem içimizde geliştirdikleri tasfiyeci, reformize etme, içten boşaltma hareketlerini, hem de dışımızda PKK'ye alternatif oluşturma çabalarının tutmadığını görüyoruz. Bu seferki politikalarının da özü aynıdır. Ve plan

PKK olanaklar yaratmış ve HADEP'in çevresine herkes toplanıyor. İşçisi de, memuru da, esnafı da, avukatı da, küçük-burjuvazisi de, zengini de herkes yer alıyor. Peki herkes sonuna kadar devrim veya herkes devrimin programını gerçekleştirelim, der mi? İşte bu noktada tereddütlü olanlar, devrime inançsızlar, devrim yorgunları, bir an önce devrimin nimetlerinden daha üst düzeyde faydalanmak istiyorlar.

Çeşitli sınıf ve tabakalardan daha bugünden, koltuk hesaplarını, milletvekili olma hesaplarını yapan, bir an önce iktidar olup da iktidarın nimetlerinden yararlanmak isteyenler var.

HADEP üzerinden geliştiriliyor. Niye HADEP? Çünkü PKK tabanı HADEP'tedir. PKK'nin tabanı üzerinde oynadığı zaman orada reformizme, düzeniçi çözüme yatan ve bunu giderek bir siyaset tarzı haline getiren bir hareket oluşturdu mu, PKK'yi kuşatırsın.

Halkımız onüç yıllık yoğun bir baskı, yoğun bir yoketme ile karşı karşıyadır. Yerinden, yurdundan olmuştur. Tabii ki, buna dayanmak gerekiyor. Fakat halkımız her kesimi aynı dayanıklılığı, aynı direnci gösteriyor mu? Düşman buna da biraz bel bağlıyor. Gerek içte, gerekse dışta oluşturulmak istenen, PKK karşıtlığı, PKK'yi tasfiye etme, daraltma, tecrit etme çabalarının kendiliğinden boşa çıkmadığını da bilmemiz gerekiyor. Burada yoğun bir çizgi savaşı, yoğun bir mücadele verilmiştir. Temel mücadele biçimlerinde, gerillada ısrar edilerek, bu tür tasfiyeci girişimler yerle bir edilmiştir. Yoğun kişilik mücadeleleri, önderlik çizgisinin her düzeyde geliştirilmesi, her düzeyde kişiliklere yedirilmesi ve dışa karşı verilen mücadeleyle; PKK'yi kuşatma, PKK'yi özden boşaltma, PKK'yi bitirme çabalarının boşa çıkarıldığını biliyoruz. Bu, şu demektir: Bu, politik bir savaştır. İdeolojik, ruhsal savaştır. Ve bu savaşta proleter çizgi, parti çizgisi, devrimci çizgi her zaman egemen kılındığı, bundan taviz verilmediği, bunun kararlı, ısrarlı takipçisi olduğu için bu noktaya gelinmiştir.

Gerillanın geliştirilmesi, Kürdistan'ın bütün dağlarına serpiştirilmesi, yani devrimin, kendi ana doğrultusunda, temel mücadele biçimlerinde ısrar etmesi bu sonucu doğurmuştur. Sadece kişilik mücadelesiyle değil, bütün mücadele biçimleri birlikte verildiği için PKK'yi kuşatma, içten bölme, tecrit etme, tasfiye etme çabalarını yerle bir etmiştir. Geline nokta öncelikle emperyalistlerin, sömürgecilerin öteden beri böyle bir politikasının olduğunu ve bu politikanın bugün PKK'nin, HADEP'in içinde yürütülmek istendiğini görmemiz gerekiyor. Bu önemli midir? Önemlidir. Siyasal çözüm konusunda bu devrimci taktiği sağa yorumlayan, buna reformist bir anlam yükleyen, bunu giderek devrimin reddine götüren anlayışların varlığından sözedebilir miyiz? Evet, var. Legal saha vb. alanlarda bu eğilim görülmektedir.

Devrim mi, reform mu? Reform adına yola çıkan herkes ister istemez kendini karşı-devrimin kucağında bulur. Başka yerlerde belki son tahlilde, karşı-devrimci bir işlevi görüyor olabilir. Kürdistan'da sonu-monu yok. İlk

tahlilde, ilk çıkışta kendini emperyalistlerin, sömürgecilerin, kısacası karşı-devrimin kucağında bulur. Reformist çizginin özü budur. Hele PKK'ye alternatif iddiasıyla, yani PKK'nin gücünü bölüp-parçalama, halkın uyanışını saptırma, çizgiyi boşa çıkarma girişimlerinin karşı-devrimci, tasfiyeci özü tartışmasıdır. Bu karşı-devrimci öz karşısında bizim duruşumuz nedir?

Biz gerçekten PKK'nin ideolojik çizgisini, politikasını ne kadar özümsemişiz? Programını ne kadar özümsemişiz? Ve bu programın, bu çizginin ne kadar uygulayıcısı, militanı haline gelmişiz? İdeolojiyi ne kadar biliyoruz?

Biz kitleyiz, farklı sınıflara mensubuz, farklı eğilimlere sahibiz. Partileşme düzeyimiz farklı, olayları algılama, yorumlama, olaylar karşısında tavır alma duyarlılığımız farklı. Bu koşullarda çizgiyi öncü düzeyinde kendisinde kurumlaştıran bir yapının olması gerekir. Herkesin öncü rolü oynaması zor. Hatta mümkün değildir. Çizgiyi temsil eden öncünün oturtulması için de, bu çizgiyle bütünleşmiş militanların olması, bunun da örgütsel bir biçime kavuşturulması gerekir.

Demek ki, sadece sorunu tespit etmek yetmiyor. Sadece ideolojik öncülük veya ideolojik doğrultuyu kavramak, bunun mücadelesini vermek yetmiyor. Bunun bir de öncü kurumu olmalıdır. Yani bütün bunları, ideolojik-politik çalışmayı yapabilecek, her türlü sapmaya, her türlü bozulmaya karşı; PKK'yi düşman için kabul edilebilir bir çizgiye çekmek isteyen reformist, tasfiyeci eğilimlere karşı, ideolojik-politik olarak, dimdik ayakta durabilecek ve buna karşı amansız bir mücadele verebilecek, yani önderlik çizgisini uygulayabilecek bir öncü çekirdeğe ihtiyaç vardır.

Çözüm nedir? Çözüm, her alanda öncelikle prati öncülüğünü örgütsel anlamda oturtmaktır. İdeolojik ve politik çizginin mutlaka kavratılması, özümsetilmesi gerekiyor. Bunu eğitimle, çeşitli mücadele biçimleriyle vermek gerekiyor. Günlük yaşamın kendisini ideolojik ve politik bir eğitim aracına dönüştürmek bir zorunluluktur.

Düzenden getirdiğimiz özellikler var. Ve bunların da çeşitli politikalara zemin sunduğunu bilmemiz gerekiyor. Elbette bir de bilinçli bir sapmanın olduğunu, yani bizzat bunu örgütlenmeye çalışan bir eğilimin varlığına düşünelim.

O zaman biz de tetikte olacağız. Herkes birinci derecede sorumludur. Elbette önce öncü konumunda olan kişiler birinci derecede sorumludur. Bütün bunlarla, PKK'ye

alternatif oluşturma çabalarının önüne geçmek, bu planları boşa çıkarmak mümkün ve gereklidir. Yani bu davranışları basit yorumlamamak lazım. Bunun da sınıf mücadelesinin bir parçası olduğunu düşünmek, çok saf olmamak gerekir. Sınıf savaşımının kendi gerçekliği ve yasaları var. O yasaları kavrayıp ona göre politik tedbirler geliştirmek gerekir.

Bütün bu anlatılanlardan ortaya çıktı ki; özel savaş ve emperyalizmi bugüne kadar en çok zorlayan ve hiçbir zaman gündemlerinden düşürmedikleri şudur: Bir türlü PKK'ye alternatif oluşturmamak, PKK'nin Kürdistan devrimindeki öncü rolünü baltalayamamaktır. Alternatif bir hareket yaratamadılar. Bu girişimler boşa çıkmasına rağmen bundan vazgeçtiklerini de söylenemez. Zaten kendileri açıktan ifade ediyorlar. Türk basınında liberal burjuva yazarları; "PKK'ye karşı alternatif bir hareket oluştursak; Kürt sorunu o zaman çok rahat çözümlenir" diye yazıyorlar. "Kürt sorununu halletmek" olarak dile getirilenleri Kürt sorununu bitirmek, yani Kürtlerin defterini dürmek olarak algılamak gerekir.

Bizim tabanımızda ve çeşitli mücadele alanlarında, düşmanın politikalarına yatabilecek eğilimlerin, unsurların ve potansiyelin olduğunu da unutmamamız gerekiyor. Dolayısıyla rehavete kapılmak yerine, devrimci mücadeleyi, ideolojik-politik, örgütsel, ruhsal ve yaşam düzeyinde günlük olarak yürütmek, bizim açımızdan zorunluluk olmaktadır. İdeolojik ve politik mücadelenin ve kendini ideolojik ve politik olarak geliştirmenin önemini küçümsememek gerekir. Kendimizi geliştirmesek, bütün bu planları boşa çıkaramayız. Her türlü sızma ve saptırmalara karşı kararlı bir mücadele veremeyiz.

Hatta onların da kuyruğuna takılıp gideriz. Bu anlamda ideolojik mücadele, sağlam bir politik duruş, öncünün oturtulması ve bunun için de içindeki sınıf ve militanlaşma mücadelesini çok etkili ve yoğun bir biçimde, sonuç alıcı bir tarzda, tam da zafer yürüyüşü ve zafer kişiliğine ulaşmak amacıyla geliştirmemiz gerekiyor.

Sorun küçümsememelidir. Belki bugün bu eğilimler karşımıza büyük bir güç olarak çıkmıyorlar. Ama potansiyel olarak vardır ve güçlüdür de. Farklı eğilimler, farklı hesaplar var. Bunların özel savaş politikalarıyla birleştiğini düşündüğümüzde, hiç de rahat olmamamız gerektiğini görürüz.

Kendimize, ideolojimize, politikamıza, önderliğimize güveniyoruz. Bu anlamda da bu güven rehavet getirmemeli, daha fazla mücadele, daha fazla çalışma, daha fazla yoğunlaşma, daha fazla PKK'lileşmeye götürmeli. PKK'lileşmeyi dayatmalıdır. Bize dayatıyor da. Bu anlamda reformizme, tasfiyeciliğe, sağcılığa, her türlü ideolojik-politik bozulmaya ve dejenerasyona karşı tetikte olmamız, bunu öncelikle kendimizde, kendi kişiliklerimizde kazanmamız gerekiyor.

M. Can Yüce
(Serxwebun'ın Ekim '97 tarihli 190. sayısından alınmıştır).

Uzakdoğu'da ekonomik kriz derinleşiyor

Ağustos ayı başında Asya'da patlak veren ve Endonezya, Malezya, Tayland, Singapur, Hong Kong vb. ülkeleri kapsayan mali kriz, tüm dünya borsalarını sarstıktan sonra dinmişti. Son günlerde yine aynı bölgede çok daha büyük ölçekte yeni bir kasırğa esmektedir. Dünyanın onbirinci ekonomik gücü olan Güney Kore ile dünyanın ikinci ekonomik gücü ve aynı zamanda bankası sayılan Japonya bu kasırgadan doğrudan etkilenmekte, iflaslar zincirleme olarak birbirini izlemektedir. IMF'ye sığınan Güney Kore'nin yeni bir kemer sıkma politikası uygulayacağı ilan edildi. Japonya ise ABD'nin sert eleştirilerine hedef oluyor.

Bu iki ülke üzerinde yoğunlaşan ve onlar şahsında tamamlanan bu bunalım Asya borsa krizinin bir devamı mıdır, yoksa ortada yeni bir kriz verisi mi mevcuttur? Ayrım çizgisi net konulmamakta ve sorun genellikle borsa krizinin bir devamı olarak tanımlanarak geçirilmeye çalışılmaktadır. Büyük bir olasılıkla bu tanım önümüzdeki günlerde gözden geçirilmek zorunda kalınacaktır. Vancouver'de APEC zirvesine katılan Clinton ilkin krizi *"kalkınma yolunda rastlanan teknik sıkıntılara"* benzetmişti. Fakat yine aynı gün durumun özellikle ABD ekonomisi için *"son derece vahim olduğunu"* ilan etmek zorunda kaldı.

Japonya ve Güney Kore'nin bugün yüzyüze kaldıkları darboğazda borsa krizinin kuşkusuz önemli bir payı vardır. Bölgede APEC mekanizması dışında ileri düzeyde bir iktisadi entegrasyon sözkonusudur. Birçok ülkeyi iflasın eşiğine dayatmış krizin etkileri kuşkusuz Japonya ve Güney Kore'de de hissedilmek durumundadır. Ancak bu organik ilişki faktörü, krizin Japonya ve Güney Kore gibi güçlü ekonomilerde ulaştığı boyutları açıklayacak durumda değildir. Krizin vahimliğini kavramak için sorumluları değil rakamları konuşurmak gerekiyor. Kanada başbakanı Jean Chrétien APEC zirvesine devlet başkanı ya da başbakan düzeyinde katılan 18 ülke yetkilileri ile yaptığı görüşmelerin sonuçlarını basına açıklarken, kriz konusunda söylediği şu

sözlerin değeri ne olabilir? *"Hepsine tek tek soruyu sordum: ülkenizde bir iktisadi durgunluk görüyorsunuz? dedim. Hepsi de bana hayır yanıtını verdiler"*

Asya ülkelerinin dünya ekonomisindeki (gayri safi iç hasıla) payı %26,45'tir. Ve bu miktarın ülkelere göre dağılımı yandaki gibidir.

Japonya, bu rakamlardan da anlaşılacağı gibi, yalnızca Asya'nın değil dünya ekonomisinin iki numaralı devidir, kapitalist sistemin bankasıdır. ABD emperyalizmi Japonya'dan düzenli borç alarak dünyanın jandarmalığını yapmaktadır. 320 milyar dolar değerinde Amerikan hazine bonusu Japon kapitalizminin zimmetinde bulunuyor. Bir Malezya'nın, bir Tayland'ın borsa krizi nedeniyle paralarını devalüe etmelerinin Japon ekonomisinin

alt-üst olmasına yolaçtığını söyleyebilmek mümkün değildir. Dolayısıyla, Japonya ve Güney Kore'nin girdikleri darboğaz borsa krizinin bir mekanik uzantısı, ölçeği artmış bir devamı sayılamaz. Kaldı ki daha dün

kapitalizmin en ciddi iktisatçıları borsa krizini bir trafik kazasına benzetmişlerdi. Özet olarak; bunalımın yapısal nitelikte olmadığını, sadece reel ekonomi ile atıl ekonomi arasındaki dengesizliği düzeltici, spekülasyondaki aşırılığı cezalandırıcı, yani dünya ekonomik sistemine selamet getirici bir uğurlu vaka saymışlardı. Oysa dünün trafik kazası, bugün Japonya gibi devleri deviren bir kasırğa olarak karşımıza çıkmaktadır.

Asya'da başlayan borsa krizi, yine aynı yöreden başlamak üzere, kapitalizmin yapısal bunalımına ivme kazandırmıştır. Örneğin Güney Kore ekonomisinin sorunları borsa krizi ile birlikte gündeme gelmedi. Seul merkez bankası döviz rezervlerinin krizin dorukta olduğu birkaç gün içinde yarı yarıya erimiş olduğu, 30 milyar dolardan 15 milyar dolara indiği doğrudur. Fakat bu ülkenin 80 milyar

APEC Zirvesi: Uzakdoğu'daki bunalıma neo-liberal talan politikalarıyla çözüm arayışı

Kapitalistler neo-liberal politikaların hızlandırdığı iktisadi ve sosyal yıkıma karşı çareyi liberalizmin dozunu daha da arttırmakta arıyorlar. Asya Pasifik İktisadi Dayanışma Forumu (APEC zirvesi), 25 Kasım günü, Kanada'nın Vancouver'de kentinde, Asya krizini tartışmak ve çözüm yolları önermek için toplandı. 18 ülkeyi biraraya getiren APEC, 1989 yılında Avusturalya'nının inisiyatifi sonucu oluşturulmuştu. Bu ülkeler Çin, Hong-Kong, Tayvan, Kanada, ABD, Meksika, Bruney, Endonezya, Malezya, Filipinler, Singapur, Tayland, Austuralya, Yeni Zelanda, Papouasie-Yeni Gine, Güney Kore ve Japonya'dır. Ayrıca, Rusya, Vietnam ve Peru gibi onu aşkın adayın bu platforma üyeliklerinin 1998 yılında Kuala Lumpur (Malezya) zirvesinde kabul edileceği bekleniyor. APEC üyesi ülkelerinin, ticaret ve üretim alanlarında, dünya ekonomisindeki toplam payları % 50'yi aşmaktadır. Dünya nüfusunun % 38'i APEC üyesi ülkelerde yaşamaktadır.

APEC üyesi ülkelerin ticaret ve dış işleri bakanları, 22 Kasım günü, Asya ülkelerinde etkisini sürdüren krizi dizginlemek amacıyla, zirveye ön hazırlık mahiyetinde iki günlük toplantılar yaptılar. Buradan liberalizmin dozunu arttırma kararı çıktı. İki gün süren pazarlıkların ardından zirvede onaylanacak olan önlemler açıklandı. Üye ülkeler dokuz sektörde gümrük duvarlarının kaldırılmasını öngören

hedefi 2010 yılına kadar sanayileşmiş ülkeleri, 2020 yılına kadar de diğer üye ülkeler arasında tüm gümrük duvarlarını kaldırmaktır.

Bu sektörler balıkçılık, orman ürünlerinin işlenmesi, ilaç sanayisi, telekomünikasyon sektörü, enerji sektörü, oyuncak sanayisi, kuyumculuk ve kimyasal ürünler sektörüdürler. Sözkonusu sektörlerde APEC üyesi ülkelerin dünya ticari ilişkilerindeki payları 700 milyar dolar olduğu tahmin edilmektedir. Kanada ticaret bakanı Sergio Marchi, heyet adına yaptığı açıklamada, alınan kararların *"çok önemli bir paket"* oluşturduğunu ve paketin *"sert mesajların verilmesi gerektiği bir anda çok sert bir mesaj olduğunu"* söyledi. Ancak Şili ve Meksika'nın alınan önlemler paketine katılmadıklarını belirtti. Geçen yıl APEC'in Manilya zirvesinde *"Bireysel Eylem Planı"* diye adlandırılan ve zor duruma düşen üye ülkelerin yardımına koşmayı öngören başka bir müdahale mekanizması oluşturulmuştu. Bu yılki zirvede ise Asya ülkelerini sarsan mali krize bir panzehir olma iddiasıyla alınan önlemler paketine *"İrادی olarak erkene alınmış sektörel liberalleştirme"* denilmektedir. ABD Ticaret bakanı Charlene Barshefsky'nin ilerde APEC üyesi olmayan ülkeleri de kapsayabileceğini belirttiği bu uygulamanın esas amacı, krizi etkilerini hafifletmek değil, sözkonusu sektörlerde ABD tekellerinin yürüttüğü talanı hızlandırmak ve ölçeğini arttırmaktır.

Ülkeler % olarak payı

Japonya	% 17,21
Çin	% 2,51
Güney Kore	% 1,46
Hong-Kong	% 0,50
Endonezya	% 0,67
Filipinler	% 0,25
Tayland	% 0,52
Diğerleri	% 3,33

doları kısa vadeli olan 110 milyar dolarlık dış borcunun borsa krizi ile ilgisi yoktur. Aynı şekilde, bu ülkede yaşanan büyük şirketlerin iflasları da borsa krizi ile birlikte gündeme gelmedi. Örneğin yıl başından bu yana aralarında Hanbo ve Kia gibi ünlü kuruluşların da bulunduğu 40 büyük sanayi grubundan 7'si iflas etti.

Japonya için de benzer örnekler vermek mümkün. Japon finans kapitalinin gözdesi **Yamaichi Securities**'nin iflası politik ve mali çevrelerde büyük yankı uyandırdı. **Yamaichi Securities**'nin iflasının nedeni de götürülüp borsa krizinin dolayimsız sonuçlarına bağlanmaktadır. Ancak hiçbir ilgisi yok. **Yamaichi Securities**'nin zor durumda olduğu biliniyor ve iflası aylardır bekleniyordu. Ondan önce **Sanyo Securities** ve **Hokkaido Takushoku** bankası kapılarına kilit vurmak zorunda kalmışlardı. Bu iflasların borsa krizi dönemine denk düşmesi sadece krizin iflas sürecini hızlandırmış olmasından kaynaklanmaktadır. Borçlanma ile yaşayan ABD emperyalizmi, 1995 yılı başında, 50 milyar dolar temin ederek Meksika'yı iflastan kurtarmıştı. Dünya kapitalizminin veznedarlığını yapan Japonya'nın bir mali kuruluşu iflastan kurtarmaması garip değil midir? Tam tersi yapılmıştır. Tokyo borsasının jandarması **Moody's** mali kuruluşu **Yamaichi Securities**'nin zor durumda olmasını fırsat saymış, onun borsa senetlerini "yatırıma elverişsiz" senetler kategorisine koyarak iflasını hızlandırmıştır.

Birbirini izleyen bu iflaslar ve yeniden yapılanmalar, Asya'daki borsa krizi konusunda, 31 Ekim '97 tarihli sayımızda, yaptığımız şu değerlendirmeyi doğrulamaktadır: *"Borsa krizinin yarattığı ikinci bir sonuç ise tekellerin birbirlerini yutma, hasımlarının ayaklarını kaydırma ve mümkün olursa iflasa sürüklemek için altın bir fırsatın doğmuş olmasıdır. Krizin arifesinde borsalara peşpeşe 'açık alım teklifleri' gelmekte idiler. Ya bu tür girişimlere karşı korunmak için ya da birilerini yutmak için güdübirlik ittifaklar yapılmaktaydı. Krizin mali piyasada yarattığı panik havası ve sersemlik bu tür operasyonlar için ideal bir ortam yaratmış bulunuyor. Bu ortamı idealleştiren diğer bir faktör ise kuşkusuz değerlerde yaşanan dalgalanma, kurlarda görülen düşüş olmaktadır. Vurgundan en büyük payı alanlar bugün düne göre şirket yutma operasyonları yürütmek için çok daha fazla olanaklara sahiptirler. Dolayısıyla, önümüzdeki dönem tekeller arası rekabetin, çelişkilerin ve hesaplaşmanın hızlandığı bir dönem olacaktır. Borsa krizi aynı zamanda kapitalist sistemin çelişkilerine ivme katmıştır. Selamet getirici uğurlu olayın gerisinde bir de sermayenin kendi iç hesaplaşması, kozların yeni bir dağılımı bulunmaktadır."*

Kriz borsa-spekülasyon krizi

olmaktan çıkmış kapitalist sistemin sinir merkezine doğru ilerlemektedir. Kriz kontrol altında tutulduğu oranda sistem içi hesaplaşmayı kolaylaştırmakta ve hızlandırmaktadır. Ancak, bu hesaplaşmanın sistemin başlıca atardamarlarından biri olan Japonya'da gündeme gelmesi başka bir tehlikeyi gündeme getirmektedir. Bu tehlike kapitalizmin krizinin kontrolden çıkmasıdır. Eğer Japonya'daki bunalım dizginlenemezse, sıçrayacağı ilk mekan ABD olacaktır. Japon bankaları ellerindeki 320 milyar dolar değerindeki Amerikan hazine bonolarını kırdırarak ABD'deki sermayelerini geri çekmek zorunda kalacaklardır. Japonya başbakanı Ryutaro Hashimoto böyle bir girişim tehlikesine işaret ederek ilk uyarısını yaptı: *"Japonların Amerikan hazine bonolarını altın karşılığında satmaya yeltenmemeleri için ABD otoriteleri döviz dengelerini daha yakından izlemek zorundadırlar."* Bu tür bir panik refleksinin doğmasının kapitalist sistem için ne anlama geldiğini tahmin etmek çok kolaydır, 1929'da bir benzeri yaşanmıştır.

Bu nedenledir ki, etekleri tutuşan ABD yöneticileri Japonya'ya tehditler yağdırmaktadırlar. ABD Vancouver'de Japon yöneticilerini "ihmkarlıkla" ve "yeteneksizlikle" suçladı. ABD maliye bakanı yardımcısı Larry Summers, daha da ileri giderek, Japonya'nın "IMF'nin onur kırıcı girdabına" girmemesi için gerekeni yapması gerektiğini talep etti. ABD'ye göre Japonya'nın alması gereken önlemlerin başında, Japon pazarını Amerikan ürünlerine tam açmak ve ABD pazarına yönelik Japon ihracatını sınırlayarak iki ülke arasında gittikçe artan ticaret açığını dizginlemek gelmektedir. Zira 1997 yılının ilk on ayında Japonya'nın ABD ile olan ticaret farkı % 55,6 oranında bir yükselme kaydetmiştir. Japonya ise, en azından şimdilik, ABD'nin talepleri ile taban tabana zıt bir tutum takınmaktadır. Yen'in dolar karşısında değer kaybetmesini adeta teşvik etmekte, böylece başta paralarını devalüe etmiş diğer Asya ülkeleri olmak üzere dünya pazarlarında rekabet gücü kazanmanın yolunu açmaktadır.

Mozambik: Küçük köylülerin toprak mücadelesi geliyor

1970 yılında iktidarı ele geçiren FRELİMO Kurtuluş Hareketi, yeni bir sosyalist toplum modelinden söz ediyordu. Başta Portekiz sömürgeciliği olmak üzere emperyalizme karşı yükseltilen mücadelede Sovyetler Birliği ve Küba'da alınan destek, böyle bir yönelimde etkili olmuştu. Fakat sosyalizm, bir toplumsal düzen olmanın ötesinde, özellikle tarım alanlarının millileştirilmesinde ifadesini bulan bir ekonomik-politik program olarak anlaşılıyordu.

Bağımsızlık sağlandıktan sonra, özellikle Güney Afrika Apartheid rejimi her türlü yöntemi kullanarak ve karşı-devrimci grupları destekleyerek, iç savaşı 16 yıl boyunca kıskırttı. Bu iç savaş sürecinden en çok etkilenenler ise küçük-köylü kitleleri oldu. Bu savaşta bir milyondan fazla insan yaşamını yitirdi. 6 milyona yakın insan göç etmek zorunda kaldı. Karşı-devrimci gruplar sistematik bir biçimde bazı bölgeleri insansızlaştırdılar ve bu bölgelere Güney Afrika'dan getirdikleri faşistleri yerleştirdiler. İç savaşa son vermek amacıyla 1992 yılında bir barış anlaşması sağlandı. Ardından Ekim '94'de genel seçimler yapıldı. Karşı devrimci RENAMO "silahlı muhalefeti" umduğu desteği bulamadı. Seçimleri FRELİMO kazandı. Fakat bu iki grup arasındaki anlaşma, esas olarak kendi sınıf çıkarlarını gözetiyordu. İç savaşın yükünü taşıyan küçük üreticiler ve topraksız köylüler bu sürecin dışında bırakıldılar. Mozambik'de nüfusun %80'nin kırsal kesimde yaşadığı gözetsilirse, olayın toplumsal boyutu daha iyi anlaşılır.

Bağımsızlık ilan edildikten sonra Mozambik'de topraklar millileştirilmişti. 1990 yılında yapılan anayasada sosyalizme ilişkin bütün maddeler çıkarıldı, fakat toprağın millileştirilmesi maddesine dokunulmadı. Bu gerçekte iktidardaki sınıfın kendi özel mülkiyetini koruma çabasıydı. Öte bir şey ifade etmiyordu. Buna rağmen 1992 yılından itibaren köylüler ülkenin güneyinde topraklara el koyup işletmeye başladılar.

1996 yılında Nelson Mandela ve Joakuyim Kissano arasında bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşma sözde Mozambik topraklarına yerleşmiş olan Güney Afrikalı çiftlik sahiplerinin geri çekilmesini amaçlıyordu. Bu Güney Afrikalı beyaz çiftlik sahipleri iç savaş sürecinde Mozambik'in bazı bölgelerine yerleşerek "faşist koloniler" oluşturmuşlardı. Mozambik hükümeti uzun yıllar Güney Afrika'yla girmek zorunda olduğu ekonomik ilişkiler nedeniyle bu yerleşime karşı kararlı tutum almaktan kaçınmıştı. Zira

Afrika üzerinden ticaret yapmak zorundaydı. Yapılan yeni anlaşma bu çiftlik sahiplerinin yanısıra iç savaş sürecinde karşı devrimci RENAMO hareketini maddi ve manevi olarak destekleyen ABD teklici kapitalisti James Blanchart'ın binlerce hektar alanı kapsayan turistik projesine son verilmesini içeriyordu. Dolayısıyla toprak reformuna karşı geniş bir cephe bulunuyordu.

Bu yılın Haziran ayında, sert geçen tartışmalar sonucunda, sözde bir toprak reformu yasası kabul edildi. Bunun uygulanmaması nedeniyle Mozambik'de bugüne kadar yaşanmayan büyük kitlesel eylemler ve gösteriler gerçekleşti. Bu gösteriler iki küçük-köylü örgütü ("Uniao Nacional dos Camponeses" ve "Associação Rural de Ajuda Mutua") tarafından örgütlendi.

Yeni yasa toprakların özelleştirilmesini engellerken, kullanım hakkının tapu karşılığında küçük ve topraksız köylülere verilmesini öngörüyor. Fakat yasanın çıkarılmasından sonra da köylülerin gerçek konumunda bir değişiklik gerçekleşmedi. Toprak reformu yasası yönetimde olan burjuva kesimlerin kendi konumlarını pekiştirmeleri için yeni bir olanak yarattı. Birçok yerde topraklar yöneticilerin aile üyelerine verildi. Yani küçük ve topraksız köylüler için değil, FRELİMO'nun üyeleri kendileri için bir yasa çıkarmışlardı. Beş milyon hektar toprak dağıtılmış, fakat hiçbir köylü gözetilmemişti. Hata birçok yerde köylüler topraklarından kovuldu. Hükümetin kendilerine tapu verdiğini gerekçe göstererek büyük çiftlik sahipleri bazı bölgelerde kendileri için yeni yerleşim alanları dahi açtılar. Ülkenin güneyinde bulunan Niassa bölgesindeki Güney Afrikalı beyaz çiftçiler, Mandela'nın yapılan antlaşmada bu alanları kendilerine verdiğini iddia ederek, ekili alanlara dahi el koydular. Köylüler bu toprak reformu sonucu yerlerinden kovulurken, elektrikli tellerle çevrilen çiftlikler ölüm makinaları işlevi görmektedirler. Özellikle Güney Afrikalı beyazlar Mandela ile yapılan anlaşmadan sonra yerleşim alanlarını genişlettiler, yeni gruplara yerleşim alanları açtılar.

Bu "işgal" nedeniyle birçok yerde küçük köylüler ile devlet güçleri arasında çatışmalar yaşandı. Topraksız köylüler son iki ay içinde birkaç çiftliği ateşe verdiler. Birçok bölgede gizli köylü eylem komiteleri oluşturuluyor. Ülke çapında örgütlü bir güç oluşturan topraksız ve küçük-köylüler, uluslararası bir delegasyonun önünde, bundan böyle toprak işgalleri gerçekleştireceklerini resmen açıkladılar. Bu gelişmeler eylemliliklerin önümüzdeki dönemde artacağına işaret ediyor.

En kârlı Irak, en zararlı ABD...

Son Körfez krizinin bazı sonuçları

Irak-ABD krizi üç hafta süren çekişme ve gerginliğin ardından şimdilik "tatlıya" bağlanmış durumda. Rusya'nın inisiyatifi sonucu Cenevre'de varılan uzlaşmayı taraflar, doğal olarak, kendi çıkarları doğrultusunda yorumlamakta ve karşılıklı zafer çılgınlıkları atmaktadırlar. Tepki ve yorumlara bakıldığında, krizden herkesin zaferle çıktığı ve kimsenin en küçük bir taviz vermediği sonucu çıkmaktadır. Ortada kağıda dökülmüş ve kamuoyuna açıklanmış somut taahhütler ve anjagmanlar yok. Kapalı kapılar arkasında nelerin konuşulduğu, kimin ne taviz verdiği somut olarak pek bilinmiyor. Uzlaşmanın içeriği ima ve vaad yolu ile açıklanmaktadır. Bu nedenle, uzlaşma sonuçları esnek yorumlara kapıları açık tutmaktadır. Diğer taraftan, krizin çözülmesinde belirleyici bir rol oynayan Rus diplomasisinin Ortadoğu'daki performansı ve Fransa'nın da bu arada söz sahibi olma olanağına kavuşmuş olması, zafer çılgınlıkları atanların sayılarını bir hayli kabartmaktadır.

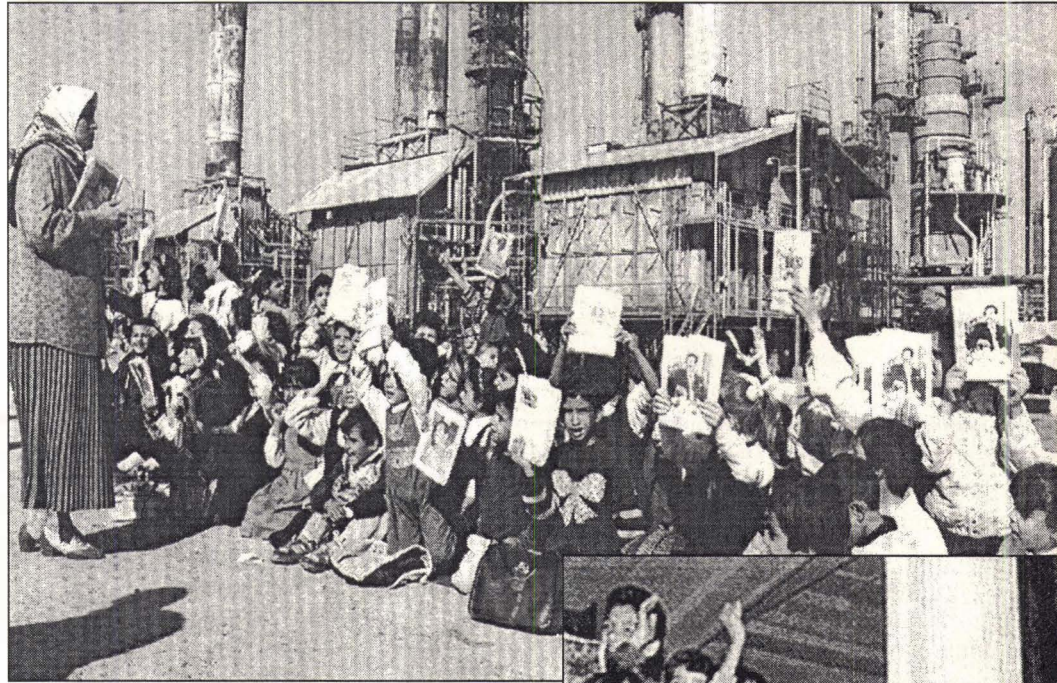
ABD'ye göre Saddam rejimi geri adım atmış, Birleşmiş Milletler müfettişlerinin Irak'a geri dönmelerine ve kaldıkları yerden başlayarak araştırmalarını sürdürmelerine razı olmuştur. Kitlelere yönelik açıklamalarında, ABD emperyalizmi uzlaşmayı başlangıç noktasına bir dönüş olarak yorumlamakta ve bunu Saddam'a karşı hatırı sayılır bir kazanım saymaktadır. Irak rejimi ise soruna, doğal olarak, bir başka açıdan bakmakta ve sonuçları başka kriterlere göre değerlendirmektedir. Ona göre ülkelerine ABD emperyalizminin keyfi bir yaptırımı olarak dayatılan haksız ambargo ve yasaklar politikasının tartışma konusu edilmesi ilk kez başarılı ve hafifletilmesi sözü alınmış oldu. Irak yönetimi bunu başarmış olmayı ABD politikasında açılan bir gedik saymakta ve zafer olarak kutlamaktadır.

Sonuçtan hareket edilerek değerlendirildiğinde, herkesin bu şekilde battaniyenin ucunu kendisine doğru çekmesinde haklılık payı kuşkusuz vardır. Saddam "casus" ilan ettiği Birleşmiş Milletler komisyonu müfettişlerine yeniden ülkenin kapılarını açmaya razı oldu. ABD emperyalizminin sadık gözü ile bakılan müttefikleri onu Ortadoğu'da yalnız bırakarak, kendilerine bir rol oynama olanağı yaratmayı başarabildiler. Ancak uzlaşmanın bu şekilde değerlendirilmesi, puanların karşılıklı hesaplanması, sorunun özünü yansıtmamaktadır. Kaldı ki manevi boyutların son derece önemli olduğu bu

tür sorunlar, deyim yerindeyse, aritmetiksel hesaplara dayanılarak yorumlanamaz.

Krizin yarattığı sonuçlar görmek isteyenler için son derece nettir. Irak üç hafta boyunca ABD emperyalizminin politik ve militarist gövde gösterisine meydan okumuştur. ABD'nin yıllardır bu ülke halkına dayattığı keyfi uygulamaları dünya kamuoyu önünde teşhir etmiş, tartışmaya açmış ve dahası tartışılmasının önünü açmıştır. Eğer işin içinde Irak halkının kararlılığı ve yöneticilerinin cüreti olmasaydı ABD emperyalizminin küstahlığının, bu ülke halkını yıllardır başbaşa bıraktığı barbar uygulamalar kendiliğinden asla gündeme gelmezdi. ABD politikasının Irak'ta yarattığı sonuçlara sansür uygulayan burjuvazi bozuk plak gibi hep aynı şeyleri tekrarlamakta, birbirleriyle ilişkisi olmayan konular arasında zoraki bir bağ kurulmaktadır. Irak gibi zengin bir ülkede çocukların beslenme yetersizliğinden, ilaç yokluğundan ölümleri karşısında, durumun meşruluğunu ispatlamak için, hemen Halepçe katliamının istismarına başvurulmaktadır. Saddam bir gaddardır! Bunun kanıtı Halepçe'dir ve dolayısıyla da Irak halkına uygulanan yaptırımlar da mübahıtır! Oysa emperyalistler yıllardır, Saddam rejiminin Halepçe'de katlettiği binlerce Kürt'ün dramını yüzüne maske ederek, bölgedeki çıkarlarını teminat altında tutmaya çalışmaktadırlar.

İkinci olarak, son kriz vesilesiyle emperyalist haydutluğa, küstahlığa karşı Ortadoğu'da bir saflaşma yaşanmıştır. Bu saflaşmanın en somut ifadesi, herşeyden önce Arap halklarının Irak'a karşı sergiledikleri dayanışma ve destek gösterileridir. ABD emperyalizminin çok yakından denetlediği Arap ülkelerinde bile insanlar sokaklara dökülerek Amerikan bayraklarını yakmış, onun haydutluğunu lanetlemişlerdir. Emperyalizmin yeminli uşağı Arap yönetimleri emekçi kitlelerin bu cesur tavrı karşısında süt dökmüş kedi gibi sinmek, hatta ABD emperyalizmine karşı göstermelik de olsa tavır almak zorunda kalmışlardır. Arap halklarının olumluluk hanesine yazılması gereken bu hassasiyet, krizin en somut sonuçlarından birisidir. Krizden kimin kazandığının, kimin kaybettiğinin göstergelerinden biri de budur.

Krizin üçüncü ve ilerde çok önemli sonuçlar yaratacak olan diğer bir sonucu da, emperyalist cephedeki kutsal ittifakın hallaç pamuğu gibi savrulmuş olmasıdır. Düne kadar ABD emperyalizminin arkasında asker gibi uygun adımlarla yürüyen müttefikleri Bağdat'ta birbirlerine elveda etmişlerdir. Emperyalist güçler arasındaki alışılmış, geleneğe dönüşmüş uyumluluk, koordinasyon ve dayanışma, yerini yeniden saflaşmalara bırakmıştır. Emperyalist güçler arasındaki bu dağılma ve yeni ittifak arayışları henüz somut biçimler almış ve berraklık kazanmış olmaktan uzaktır. Ama çıkar çelişkilerinin açık ifadeler kazanmasında ilk adım atılmıştır.

Krizde emperyalistler arası çelişkilerin dışa vurması bir taraftan Irak'a hareket serbestliliği sağlamış, öte yandan da ABD'nin çıkmaza saplanmasını doğurmuştur. Yine aynı şekilde, bu çelişkiler ABD emperyalizminin Irak'a karşı tutumunda yanlızlığa itilmesini kolaylaştırmış, onun manevra alanını daraltmış ve dolaylı da olsa Irak'la tartışma masasına oturmak zorunda bırakmıştır. Konuya ilişkin bundan önceki değerlendirmelerimizde sık sık değindiğimiz için ABD'nin Irak'la her sorun çıktığında yıllardır başvurduğu yöntemi burada tekrarlamaya gerek yoktur. ABD emperyalizmi son krizde karayılan yutmayı tercih ederek aynı yöneme başvurmaktan kaçınmıştır. Bugüne kadar ABD'nin Irak'a iradesini dayatmada yaşadığı kolaylık ve gösterdiği hızla dikkate alınarak bakıldığında, sonuç bir hezimetdir. ABD, Birleşmiş Milletler Güvenlik

Konseyi'ne taleplerini kabul ettirememiştir. Müttefiklerini yedeğinde tutamayı başaramamış. En sadık Arap yöneticisi uşaklarının çatlak sesler çıkardıklarını görmüştür. Arap emekçi kitlelerinin sokaklara dökülerek Irak halkına sahip çıktıklarını tanık olmuştur. Krizin gündemini ve rotasının Saddam tarafından belirlenmesini sineye çekmek zorunda kalmıştır. İşte ABD'nin Birleşmiş Milletler Örgütü müfettişlerinin Irak'a geri dönmelerinin önemini abartıp bunu bir zafer sayarak gizlemeye çalıştığı gerçek budur.

Ama bunun kalıcı bir çözüm olmadığı açıktır. Zira, Cenevre'de yapılan pazarlıkların ardından varılan uzlaşma, Irak-ABD ilişkilerinde sadece her an açılacak bir parantezdir. ABD emperyalizminin Körfez'de krizin patlak vermesi ile birlikte başlatığı askeri yığınağı sürdürmesi, uzlaşmanın geçiciliğinin en somut göstergelerinden birisidir. Irak başbakan yardımcısı Tarık

Aziz'in açıklamaları da uzlaşmanın geçiciliğini doğrulamaktadır. Tarık Aziz Irak'ı "ABD ve Birleşmiş milletlerle üç hafta boyunca karşı karşıya getiren bilek güreşinin sonuçlanmadığını, ancak ülkesinin taleplerinin anlaşılmasına yaradığını" iddia etmektedir.

Sorunun ileride nasıl patlak vereceği Irak'ı aşan bir güçler dengesi sorunudur. Irak, Birleşmiş Milletler müffetişlerinin geri dönmelerine müsaade ederek, karşılığında ambargonun hafifletilmesi ve yasakların kaldırılması için Rusya'nın sözlü teminatını almıştır. ABD ise Rusya, Çin ve Fransa'nın Irak'a verdikleri sözlerin kendisini bağlamadığını açıklamaktadır. Rusya, Çin ve Fransa'nın ABD emperyalizmini Ortadoğu'da zor duruma düşürmek için el altından çaba sarfettikleri ve aralarında zımnı bir ittifak olduğu artık gizlenemez bir gerçektir. Bu güçlerin tavırlarına nasıl bir biçim ve yön vereceklerini önümüzdeki dönem gösterecektir. Irak'a verdiği sözlü teminatlar Rusya'ya Ortadoğu'da, Arap halkları nezdinde itibar kazandırmıştır. ABD ile giderek yüzyüze gelmeye başlayan Rusya'nın Ortadoğu'da elde ettiği bu itibarı hemen harcamak istemeyeceği güçlü bir ihtimaldir. Dolayısıyla, Rusya'nın kriz vesilesiyle Ortadoğu'da gerçekleştirdiği diplomatik atağın devamı, gelişmelerin yönünü belirlemede önemli rol oynayacaktır.

Ama her halükarda bundan sonra Irak sorunu farklı tartışılacaktır. Sorun bir ABD Irak sorunu olmaktan çıkmıştır. Emperyalistler arası kutsal ittifakın yeniden onarılması şansı giderek azalmaktadır. Giderek hızlanan kapitalist rekabet, keskinleşen ticari savaş, dallanıp budaklanan iktisadi bunalım, emperyalistler arası çelişkilere daha da keskinleşmekten başka bir gelecek sunmamaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin doğal işlerliği gereği dağılmaktan başka bir akibeti olmayan ittiffakın parçalarını birleştirmek için Bill Clinton, 22 Kasım günü, Yeltsin, Blair ve Chirac'a ayrı ayrı yazılı mesajlar gönderdi. Clinton mesajlarında; ABD'nin Irak'ta araştırma yürüten BM komisyonu Unscorn'a verdiği önemi vurgulamakta ve müttefiklerinden Güvenlik Konseyi'nde ortak bir tavır belirlenmesini talep etmekte, özellikle Birleşmiş Milletler Örgütü müffetişlerinin Saddam'ın özel ikametgahlarına girmelerinin engellendiğine dikkati çekmektedir. ABD'nin bu ısrarlı taleplerine rağmen, Güvenlik Konseyi'nde herhangi bir mutabakata varılmış, ortak bir tavır belirlenmiş değildir.

İngiltere'de emeklilik sigortası skandalı

Hırsızlık ve dolandırıcılık kapitalizmin özündedir

Arnavutluk'ta yaşanan bankerler skandalı, onu hemen izleyen silahlı halk ayaklanması ve politik bunalım değişik yorumlara konu olmuştu. Kapitalizmin düşünürleri ve sözcüleri, dozunu kaçırmama kaydı ile (çünkü işin içinde silahlı bir halk ayaklanması vardı), Arnavutluk hükümeti, onun politik ve mali sorumlularıyla dalga geçmiş, bu ülke halkını kaba cehaletle itham etmişlerdi. Arnavutluk'ta burjuva demokratik kurumların, iktisadi ve yasal mekanizmanın yeterince oturmuş olmadığı, politik yöneticilerin kısa vadeli hesapları yeğlediği, insanların kapitalizmin işlerliğini yeterince içselleştirmedikleri, risk faktörünün önemini yeterince kavrayamadıkları vb. türünden açıklamalar sık sık duyulmuştu. Sonuçta skandalın esas nedeni bunlarla açıklanmıştı. Oysa Arnavutluk'taki bankerler skandalı bu ülkedeki yeni yetme sermayenin tüm aktörlerinin aktif rol oynadıkları, pay aldıkları örgütlü bir dolandırıcılıktı. Kuşkusuz yukarıda sıraladığımız açıklamaların belli ölçülerde bir doğruluk payı mevcuttur. Arnavutluk'un kapitalist gelişme ve kapitalist ilişkilerin yetkinlik düzeyi bakımından bir model oluşturmadığı açıktır.

Bu gerçekten hareketle Arnavutluk'taki bankerler skandalının sonuçta bir kaç namussuzun vurgunu olduğunu kabul edelim. Ve aynı yargılar doğrultusunda bir başka ülkeye, benzer nitelikte bir skandal patlak verdiği İngiltere'ye bakalım. Büyük bir olasılıkla İngiltere, tarihinin en büyük mali skandalı ile karşı karşıyadır. Aralarında yüzbinlerce öğretmen, maden işçisinin, sağlık memurunun vb. olduğu ve sayıları 1,5-2,5 milyon arasında tahmin edilen İngiliz emekçisinin emeklilik sigortalarında birikmiş olan ve ilk açıklamalara göre 15 milyar dolar tutan ödenekleri nasıl olduysa "kaybolmuş!" Skandalın ölçeğini İngiliz maliye bakanlığı hazine sekreteri Bayan Helen Liddell, "mali hizmet sektörümüzün tanık olduğu en büyük skandal" olarak tanımlamaktadır.

1986 yılında Bayan Thatcher döneminde hazırlanan ve yürürlüğe konan sosyal güvenlik yasası gereğince, ücretliler ve emekçiler özel emeklilik sigortası yapmaya zorlanmışlardı. Bizzat Bayan Thatcher insanları bir kamu kuruluşu olan Sosyal Sigortalar Kurumu'nu terk ederek, çok daha avantajlı olduğu iddia edilen özel emeklilik sigortalarına emeklilik ödeneklerinin yatırılması çağrısında bulunmuştu. Kandırma ve hatta tehdit yoluyla İngiliz emekçilerine özel emeklilik sigorta sistemi dayatıldı ve büyük ölçüde kabul ettirildi. Her ne kadar adı konmasa da, on yılı aşkın bir süredir emekçilerden kesilen ödeneklerden oluşan dev sermayenin sigorta şirketleri tarafından nasıl kullanıldığı açıktır: City'de, Wall Street'te vurgun vurmak!

Skandalın bugüne kadar patlak vermemesinin nedeni, özel sigorta

şirketlerinin üye kabul etmekte gözettikleri yaş sınırından kaynaklanmaktadır. Bu sigorta şirketlerine aidat yatıran emekçilerin emeklilik yaşının dolması üzerine dolandırıcılık açığa çıktı. Bu arada 18 bin emekçi, Bayan Thatcher'ın kutsadığı ve sayısız avantajı olduğunu iddia ettiği emeklilik sisteminden yararlanamadan, tek kuruş emeklilik tazminatı alamadan vefat ettiler. Resmi rakamlara göre 2,5 milyon üzerindeki emekli insan da emeklilik tazminatlarını, yani alın terlerinden artırarak biriktirdikleri günlük nafakalarını almak için sıra beklemektedirler.

Dolandırıcılığın önde gelen aktörlerinden biri olan en büyük İngiliz sigorta şirketi Prudential adına konuşan Kevin Ruell, sorunun kökenini geçmişte aramakta ve şunları söylemektedir: "Geçmiş fazla kurcalamak istemiyorum, ama hatalar genellikle mali sektörü çevreleyen koşullara dayanmaktadır. Bu hatalar dönemin hükümetinin ısrarlı tavsiyeleri üzerine ve onun adına yeni bir ürün satmak amacıyla hareket edenlerin tavırlarının ürünüdür."

Şimdi burada Arnavutluk üzerine yapılan değerlendirmelere dönelim ve bunları İngiltere ile kıyaslayalım. Dolandırıcılığın gerçek faailleri kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Arnavutluk'un politik yöneticilerinin hepsi yeni yetme, çapsız, soysuz ve açgözlüler. Ama İngiltere'nin egemen sınıfı anadan doğma asillerden oluşmakta, Sir'lerden, Lord'lardan geçilmemektedir. Arnavutluk'ta burjuva anlamda hukuk, yasa, kaide, kural yok denecek kadar yenidir. Ama, İngiltere'de Avrupa'nın en yaşlı, en deneyimli, en asil monarşisi, gelinlerinin ihanetlerine rağmen dimdik ayakta duruyor, saat gibi işliyor. Burjuva hukuk tarihinin ilham kaynağı olan ünlü Magna Carta'nın yazarı bu ülkedir.

A açıkça görülüyor ki, kapitalizmin düşünürlerinin ve sözcülerinin Arnavutluk'a ilişkin yaptıkları "bilimsel" değerlendirmelerin hiçbirisi, kapitalizmin anavatani, hukukun/Magna Carta'nın beşiği, asiller ülkesi İngiltere'ye uymamaktadır. Oysa yaşanan skandallar hemen hemen aynı kategoriye girmektedir. Evini satıp faize yatırarak kapıran bir Arnavutlu emekçi ile emeklilik ödeneklerini alamayan bir İngiliz maden işçisi arasında özünde hiçbir fark yoktur. Aradaki tek fark dolandırıcılığın örgütlenmesinde görülen acemilik ile yetkinlik düzeyindedir. Sorunun, çürümenin, emekçilerin alın terlerine tenezzül etmenin gerçek çıkış kaynağı başkadır. Kaba karikatürünü Arnavutluk örneğinin oluşturduğu bu tür dolandırıcılığın esas çıkış kaynağı kapitalist sistemin ta kendisidir. Yönetici ve sorumluları, ister türedi isterse asil olsun, sonuçta yaşanan örgütlü dolandırıcılık şirketlerinin emekçilerden birer halkaları, figüranlarıdır.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı ... 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim ... 400 000 TL
5. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) ... 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi 450 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak,(Tükendi) (Roman: O. İyiler) ... 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi ... 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
13. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ... 850 000 TL.
16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL.
17. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. ... 550 000 TL.
18. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
19. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL.
20. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL.
21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
22. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
23. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) ... 450 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
25. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.

H.FIRAT

**Küçük
Burjuva
Popülizmi
ve
Proleter
Sosyalizmi**

EKSEN YAYINCILIK

Hücre tipine izin vermeyeceğiz! “YAŞAMAK DİRENMEKTİR!”

Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi Türkiye'nin ilk hücre tipi cezaevi ve 12 Eylül'ün hemen sonrasında 1983 yılında gizlice inşa edilmişti. Amaç devrimci tutsaklar arasında devletin özel hedef sevklerinin diğer mücadele arkadaşlarından, ailelerinden, toplumdan, kısacası tüm dünyadan tecrit edilmesi idi. Güya çağdaş Batı normlarında inşa edilen bu cezaevi hakkında düzenlenen bir raporda şu kaniya varılıyordu: “insan değil hayvanlar bile yaşayamaz!”

Türkiye'de cezaevlerine “asmayalım da besleyelim mi?” şeklinde somutlanan burjuva-barbar bakış hakimdir. Dışarıda zaten insan olarak görülmeyenler düzenin çirkefliliğinin sonucu olarak suç işlemiş ya da (hele) düzene ters düşmüşse artık devletin onun üzerinde her türlü tasarruf hakkı vardır.

Hedeflenen propaganda edildiği gibi bu kesimleri “topluma kazandırmak” değil, yok etmektir. Sermaye iktidarı için söz konusu olan kesilip atılması gereken bir çıbandır. Özellikle devrimci tutsaklar açısından bu bir kat daha geçerlidir. Bu noktada amaç açıktır: ya devrimci kimliği söküp almak, ya da imha etmek.

İşte Türkiye'de 602 cezaevinde yatan sayıları 60 bini bulan tutuklu, bu bakışın ürünü koşullar altında yaşamlarını sürdürmeye zorlanmaktadır. Bunun içerisinde devrimci ve yurtsever olanlar 10 bin dolayındadır. Cezaevlerinde yasalar değil, devletin keyfiyet ve zorbalığı geçerlidir.

Zira en katı burjuva hukuk kuralları dahi cezaevlerindeki tutuklular karşısında burjuva devlete belli görevler yükler. Buna göre devlet tevkif ettiği kişiyi asgari sağlık koşullarında ve insan onuruna zarar vermeyecek bir şekilde yaşatmak zorundadır. Parasız olarak barınma, sağlık ve yiyecek ihtiyacını karşılamak zorundadır. Fakat, gerçekte bunun böyle işlemediği bellidir. Akli veya hayatı tehdit eden hastalıklara yakalanmış olan tutukluların salıverilerek tedavi edilmesini düzenleyen Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun(CMUK) 399. maddesi fiiliyatta işletilmemektedir. Son bir yıl içerisinde bu madde işletilmediği için M. Salih Çelikpençe, Polat İğit ve Celal Türker yaşamını yitirdi. Özelde hücre tipine genelde ise faşist sermaye rejiminin cezaevlerinde dayattığı tüm insanlık dışı koşullara karşı '96 yılında yapılan Süresiz Açlık Grevi (SAG) ve Ölüm Orucu'nda 12 kişi ölmüştü. Fakat, açlık grevi ve ölüm oruçlarının etkisi ya da başka bir söyleyişle bedeli sadece ölümle sınırlı kalmıyor. Görme bozukluğu, hafıza kaybı, beyin fonksiyonlarının bir bölümünün ya da tamamının yitirilmesi, yoğun halsizlik, güç kaybı, uyku düzeninde bozukluk Ölüm Orucu sonrası devrimci tutsaklarda görülen rahatsızlıklardan bazıları. İnsan Hakları Derneği verilerine göre diğer hastalıkları bir tarafa koysak, sadece hafıza kaybına uğrayan devrimci tutsak sayısı 12. 14'ü Ölüm Orucu'nun sonucu 19 tutsak ağır hastalıklarına rağmen tedavi için salıverilmiyor. Kısacası faşist sermaye devleti yeni Polat İğit'ler istiyor.

Cezaevlerindeki kötü yaşam

koşullarının etkisi her zaman cezaevinde yatma süresi içinde ortaya çıkmıyor. Tahliye olduktan hemen sonra meydana gelen ölümlerin sayısı da hiç de az değil. Mart 1996 tarihinden bu yana meydana gelen bu tür ölümlerin sayısı 19.

Oysa ki sermaye devleti sıkıştığı, kamuoyunun tepkisini aldığı Eşber Yağmurdereli olayında kaçacak delik olarak bu maddeyi kullanmıştır.

Cezaevleri aslında tarihin her döneminde sermaye devletinin saldırılarının temel hedeflerinden biri olmuştur. Çünkü buralar sınıf mücadelesinin en katı bir şekilde sürdüğü alanlardır. Zindanlar, sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçilere en

yoğun şekilde saldırdığı günümüzde saldırılara karşı gerilemeden duran, faşizmin tüm saldırılarını püskürten ve ona diz çöktüren; kısacası ezilenlere gerçek çıkış yolunu gösteren devrimci bir odaktır.

Sermaye devletinin hücre tipi saldırısının startının 12 Eylül'le verildiğini belirttik. Fakat 12 Eylül'ün getirdiklerinin hala durduğunu somutta daha iyi görüyoruz. Bundan yaklaşık 15 yıl önce yine ANAP hükümetinin Adalet Bakanı olan Sungurlu o zamanlar da “çağdaş cezaevi” diye hücre tipi cezaevini yutturmaya çalışıyordu. Eskişehir Özel Tip Cezaevi'ni açan yine Sungurlu'dur. Bu saldırı karşısında

devrimci tutsaklar açlık grevine girdiler. 2 tutsak şehit oldu. Devlet sevkleri durdurmak zorunda kaldı. Demokrasi havarisi kılığında iktidara gelen İnönü-Demirel hükümeti bir manevra olarak Eskişehir Özel Tip Cezaevi'ni kapatmak zorunda kaldı. 1995 yılında ise Ümraniye Özel Tip açıldı. Buna karşı devrimci tutsakların başlattığı direniş yapılan saldırıda 3 devrimci tutsak katledildi.

1996 yılına gelindiğinde ise, burjuvazinin seçimle perde arkasından önüne aldığı kontr-gerilla şeflerinden ANAYOL hükümetinin Adalet Bakanı Ağar hemen kolları sıvadı. Devrimci tutsakların can bedeli kazandığı mezvileri hiçe sayıp hücre tipi cezaevini dayattı. 6 yıldır kapalı tutulan Eskişehir Özel Tip Cezaevi'ni açtı. Mayıs genelgeleri ile devrimci tutsakların sevk edilmesini sağladı. “Çok can yanacak ama bu işi bitireceğiz” diyen çetebaşı Ağar'ın buna zamanı yetmedi. Ama onun yerine gelen Şevket Kazan, bu işte en az Ağar kadar pervasız olduğunu göstermek için elinden geleni ardına koymadı. Çünkü sermaye için önemli olan kişiler değil politikaları ve bu iğrençliği kendine yedirebilecek bir uşak her zaman bulunurdu. Bu saldırılar ve ona paralel gelişen zindan direnişleri sonunda belki çok can yandı; ama faşist sermaye devleti de diz çökmek zorunda kaldı.

Sermayenin emekçilere saldırı hükümeti olarak kurulan Anadol-D hükümeti ise bu niteliğini zindanlara yönelik olarak da göstermektedir. 12 tutsağın ölüm orucu sonucunda şehit olmasının üzerinden henüz bir yıl geçmişken Anadol-D'nin Adalet Bakanı yeni hücre tipi zindanların yapımına hız verdi. Gelen tepkiler karşısında ise bir yandan hücreleri “oda tipi”, “Amerikan tipi” gibi adlarla allayıp-pullamaya çalıştı ya da devam eden inşaatları inkar etti.

Bu duruma boyun eğmeyeceklerini haykıran devrimci ve yurtsever tutsaklar uyarı için 7 Kasım'da başlayan ve 17 Kasım'da biten ikişer günlük dönüşümlü açlık grevi yaptılar. Fakat gelen haberler hücre inşaatların sürdüğünü, hatta Uşak Cezaevi'nde bittiği şeklinde. 1,4,6,8 kişilik olarak yapılmış Uşak Cezaevi'ndeki hücreler. 11 Kasım'da ise Bayrampaşa Cezaevi'ndeki 1500 adli tutuklu açlık grevine girmişti.

Havalandırma yok, güneş yok, dünyadan yalıtık tek başına ya da birkaç kişi ile (bu onların keyfine kalmış) tutsaklar yıllarını, ömürlerini geçirecekler! Ya akıllarını yitirecek ya da “ıslah” yani teslim olacaklar! Devrimci dayanışma ruhunu ve devrimci iradeyi yalnızlık silahıyla boğmaya çalışacaklar. İstenen hücreye istendiği anda fiili saldırıda bulunabilecektir.

İşte devrimci tutsakların toplu direniş gücü karşısında her seferinde diz çözmek zorunda kalan sermaye devletinin amacı budur. Fakat her zaman olduğu gibi faşist devlet devrimci iradenin boyuneğmez gücünü hesaba katmıyor. Bu azgın saldırı da birleşik devrimci direniş karşısında tuzla buz olacak. Yolu yok faşist sermaye devleti diz çökecek!

Alnı kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz!

Faşist sermaye devletinin sindirme, imha etme politikalarının bir parçası olarak Malatya Cezaevi'ndeki baskıyı yoğunlaştırması üzerine PKK ve EKİM davası tutsakları 27 gün süren süresiz açlık grevi başlatmışlardı. 23.9.1997 tarihinde tutsaklar tüm taleplerinin kabul edilmesi ve EKİM davası tutsaklarının sevk taleplerinin de kabul edilmesi üzerine süresiz açlık grevini bitirmişlerdi. Başsavcı Sipahi tutsaklarla bizzat kendisi görüşmüş ve EKİM davası tutsaklarının Ümraniye ya da Gebze Cezaevi'ne sevklerini kabul etmişti. Oysa savcı grev bittikten sonra bunu reddetmiştir. Bunun üzerine EKİM davası tutsakları 1.10.1997 tarihinden itibaren, daha bir önceki SAG'ın etkisini üzerlerinden atmadan yine süresiz açlık grevine başlamışlardı, halen de süresiz açlık grevi devam etmektedir. Ali İhsan Ateşin isimli tutsak SAG'ın 4. gününde hastaneye kaldırılmış, mide delinmesi teşhisi konmuştur. Tedavi kabul etmemiş ve cezaevine getirilmiştir. Şu anda da yataktan kalkamamakta, ciddi rahatsızlıklarla karşı karşıyadır. Bekir Balyemez ise '96 Ölüm Orucu

direnışçisidir ve ölüm oruçları sonrasında kalp, böbrek, idrar yolları, görme bozukluğu gibi rahatsızlıklarla karşı karşıya kalmıştır. Şu anda da rahatsızlıkları ciddi boyutlardadır. Tutsakların bu direnişleri karşısında Adalet Bakanlığı ve Malatya Savcılığı sorumsuzluğunu sürdürmektedir. Savcı bizzat kendisi görüşmemektedir. Cezaevi idaresi de aynı duyarsızlığa devam etmektedir.

Gerek Adalet Bakanlığı, gerekse Malatya Savcılığı tutsakların sakat kalmasını ya da ölmesini beklemektedir ısrarla. Tutsakların başına gelecek her olumsuzluktan Adalet Bakanlığı ve Malatya Savcılığı sorumlu olacaktır. EKİM davası tutsakları “alnı kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz” diyerek süresiz açlık grevine başlamışlardır. Ve şu anda da bu şiarı haykırmayı sürdürmektedirler.

Gerek Malatya Cezaevi gerekse tüm cezaevlerindeki direnişler karşısında sessiz kalmayalım! Zindanlardan yükselen seslere paralel olarak “Devrimci tutsaklar esir alınamaz”, “Tabutluklara hayır!”, “Zindanlar yıkılsın, Tutsaklara özgürlük” şiarını yükseltelim.

Dünya Çocuk Hakları Günü Gözboyaması... Düzenin bizden çaldıklarını geri almak için ileri!

Kapitalist düzenin göz boyamaya dönük, göstermelik ilan ettiği yüzlerce günden birini, 20 Kasım Dünya Çocuk Hakları Günü'nü de geride bıraktık. Sadece Türkiye'de değil tüm dünyada kokuşmuş düzenin pisliğinin üzerine bulaştığı, sömürüyü en yoğun şekilde yaşayanlar arasında yer alıyor çocuklar. Herşeyi tertemiz, kaygısız yaşamayı isteyen çocuklarımız da artık yaşamını sürdürebilmek için çalışmak ya da dilenmek zorunda bırakılıyor. Kimi Kürdistan'da kirli savaşın vahşet ortamında büyük yaralar alarak büyüyor. Bazen bir mayına basarak paramparça oluyor küçük bedenleri. Köyünden koparılıyor kimi ve Beyoğlu'nun arka sokaklarında bali/tiner çekerek kendinden geçip bir köşede kıvrılıyor ve yavaş yavaş yok oluyor çirkinlikler arasında. Kimi çöpten yiyecek topluyor biraz daha yaşamak için. Kimi de doya doya oynaması gerektiği bir yaşta ailenin geçimine katkıda bulunmak için çalışma yaşamına atılmakta. Sermaye için, çok ağır koşullarda ve çoğunlukla karın tokluğuna çalıştırabileceği ucuz işgücü ve bulunmaz sömürü kaynağı çocuklar. Türkiye'de çalışanların % 5'ini 6-14, % 14'ünü 15-19 ve %18'ini 6-19 yaş grubu çocuk ve gençler oluşturuyor. 6-14 yaş arasında toplam 11 milyon 889 bin çocuk bulunuyor. Bunların 3 milyon 848 bini ev işlerinde ve ticari-sinai-hizmet alanlarında çalışıyor.

TC devletin 20 Kasım 1989'da imzaladığı Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin hükümlerinin hiçbirini yerine getirmediğini yukarıda sıraladığımız istismarlardan açıkça görüyoruz. Sözleşme gereği oluşturulan Çocuk Mahkemeleri de diğerleri gibi göstermelik. Buna göre 0-18 yaş arası herkes çocuk sayılmakta ve çocuk mahkemelerinde yargılanması öngörülmekte. Fakat sermaye devleti 15-18 yaş grubunu bu kapsam dışında bırakmakta, hatta suçları siyasi olan

çocukların yaşına dahi bakmaksızın DGM'lerde yargılamakta. 21 Kasım 1997 tarihli Ülkede Gündem gazetesinde yer alan habere göre 1996 yılında DGM'lerde yargılanan çocukların sayısı 1000'i aşarken, sadece Diyarbakır DGM'leri son yedi yıl içinde PKK davasından yargılanan 11-17 yaş arasındaki 346 çocuktan 226'sına idam cezası verdi. Bununla da kalmıyor, bu küçük bedenleri ağır işkencelerden geçiriyor. 20 Kasım 1997 tarihli yine aynı gazetede "Türkiye'de çocuğun hakkı işkence" manşetiyle verilen haberde İzmir'de duvara PKK lehine yazdığı gerekçesiyle gözaltına alınan 13 yaşındaki O.K. gözaltında yoğun işkenceler görüyor. Elektrik verilen, coplarla dövülüp aç bırakılan O.K.'nın yüzünde sermayenin sadık köpekleri işkenceciler tarafından sigara söndürülüyor. Sistemli işkencelerden geçirilen bu çocuklar kondukları cezaevlerinde de çok sağlıksız koşullarda yaşıyor. Birçok cezaevinde çocuk koğuşu bulunmadığı için büyüklerle aynı yerde kalıyor.

Çocuk Vakfı'nın hazırladığı "Hakları Çalınmış Dünya Çocuklar Raporu"na göre:

*Dünyada 2 milyar 625 milyon çocuk

var. 6-11 yaş arası hiç okula gitmeyen çocuk sayısı 140 milyon. Her 100 çocuktan 24'ü okuma yazma bilmiyor.

*5-14 yaş grubunda 252 milyon çocuk çalışıyor. Aileleri tarafından terkedilen bu çocukların 120 milyonu çok ağır işlerde çalıştırılıyor, fuhuşa ve dilencililiğe alıştırılıyor.

*Önlenebilir ya da tedavi edilebilir hastalıklardan ölen çocuk sayısı her yıl 4 milyon.

*2000'li yıllarda 175 milyon çocuğun 5 yaşına varmadan öleceği söyleniyor.

*Özürlü çocuk sayısı ise kesin olarak bilinmiyor.

*15 milyon çocuk evsiz, 7 milyon çocuk mülteci.

*6 milyon çocuk savaşlar yüzünden sakat kaldı. 16 milyon çocuk psikolojik travma geçirdi. Son 10 yılda savaşlarda 2 milyon 325 bin çocuk öldü.

Dünyada kötü davranışa, ihmale, şiddete ve sömürüye, cinsel tacize, uyuşturucuya kurban giden çocukların sayısı hızla artıyor. İşte kapitalist/emperyalist dünya düzeni kirli yüzünü böyle birtakım sözde sözleşmelerle gizlemeye çalışsa da

olanlar gün gibi ortada. Çünkü kapitalizmin gözünde insanın zerre kadar değeri yoktur, herşey para/kar üzerine kuruludur.

Bu çürümüş düzen herşey gibi çocukları da kirletiyor her geçen gün. Biz ne kadar kaçırsak da ondan uzağa; medyayla, pazarıyla, herşeyiyle sarıyor çocuklarımızı dört koldan. Artık hiçbir şey mutlu edemiyor onları. Eskiden kendimizin yaptığı tahta oyuncaklar bile bizi sevindirirken onları bugün son model oyuncaklar bile mutlu etmiyor. Akşam eve gittiğimizde o gün hangi oyunları oynadıklarını değil hangi "Reality Show"da kimin kimi öldürdüğünü anlatıyorlar bize, hem de çok olağan birşeymiş gibi. Artık bebek, araba değil silah istiyorlar oyuncak olarak. Örnekler o kadar çok ki içinde yok oluyor insan.

Tüm insanlığın olduğu gibi çocukların kurtuluşu da bu düzenin yıkılmasıyla mümkün olacaktır. Herşeyimizi olduğu gibi çocukluğumuzu da çalan sermaye düzeninden bizden çaldıklarını geri almanın zamanı çoktan geldi.

"Zor kış"ın kara ekmeği...

Her kapitalist düzende olduğu gibi Türkiye'de herşey sermayenin lehine işlemeye devam ediyor.

Bunun en son örneklerinden biri de ekmeğe getirilen son zam. Petrolde demire, ulaşımdan sigaraya kadar pekçok tüketim malına yapılan zamlardan ekmeğe de nasibini aldı. Artık İstanbul'da ekmeğe, iki ayrı fiyattan satılacak. Buna göre, 1. kalite undan yapılan ekmeğe 35 bin TL, 3. kalite undan yapılan ekmeğe 30 bin TL oldu.

Yıllardır yapısal krizinin içinde debelenen sermaye, bunalımın faturasını ustalıkla işçi ve emekçilere yüklemesini bilmiştir. 24 Ocak'lardan, 5 Nisan'lardan sermayesine sermaye katarak, kârlarını kat be kat artırarak ve yeni buhranlarını hazırlayarak çıkmıştır. Bütün bu saldırıların faturasını ise işçi ve emekçilere ödetmiştir. Taşeronlaştırma, özelleştirme, tensikat vb. saldırılarla her seferinde kendisine

soluk alabilme fırsatı bulan sermaye devleti yeni bir saldırı programına ihtiyaç duymaktadır.

Göbekten bağlı olduğu emperyalist güçlerle elbirliği içerisinde hazırlanan şok saldırı paketini '98 yılında enflasyonu düşürme teraneleriyle yutturmaya çalışıyorlar. Sözde, yapılan zamlarla '98 yılında zam yapmak zorunda kalmayacaklar. Böylece '98 enflasyonu düşük çıkacakmış, ekonomi düzlüğe çıkacakmış. Yıllardır bizleri "bu son paket ama hepimizin fedakarlık yapması gerekiyor" diye kandırmadılar mı? Sonuç ne oldu? Patronların kasaları doldu, şirketlerine yeni şirketler kattılar, holdingleri daha da büyüdü. İşçi ve emekçiler daha da fakirleşti, Kürt halkına toptan soykırım reva görüldü, köylüler, küçük üretici daha da yoksullaştı.

Yapılan yeni ekmeğe zammı, işçi ve emekçilerden ayıran temel özelliği ise,

savaş zamanlarında uygulanan 3. kalite un ile düşük fiyatta ekmeğe üretilmesidir. Diyorlar ki zam kaçınılmaz oldu. Un fiyatları çok arttı, ekmeğe kar elde edemiyoruz. Bu yüzden herkes bütçesine göre ekmeğe alsın. Yani parası olan kaliteli ekmeğe, parası olmayan kalitesiz ekmeğe yesin. Yani 2. sınıf vatandaş olsun. Yani haddini bilsin. Bu yıllardır yavaş yavaş ortaya konan sinsi planın bir parçası. Kendi semtleriyle evlerinin yalıtın, işyerlerinde makamlarını, yemek yedikleri restoranlarını, çift katlı otobüslerle çocuklarının ulaşımını vb. ayıran sermaye artık aynı ekmeği bile yemek istememektedir. Kısacası onlar kendi sınıf bilinçleriyle hareket etmektedirler.

Eğer bizler de sınıf bilinçimizi kurbanlarımızın karşısına bir sınıf olarak çıkmazsak, bu dayatmalara boyun

eğmekten başka şansımız kalmaz. Ekmeğe ulaşım kadar tüm zamlara, 5 Nisanvari paketlere, özelleştirmelere, taşeronlaştırmalara, ESK'e, Eşel Mobil'e sınıf bilincimizle ve sınıfın üretimden gelen birleşik gücüyle dur diyebiliriz.

Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümü **Büyük devrimin aynasında parti davası**

-II-

"Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz"

Bir devrimler yüzyılı olan 20. yüzyıl içinde Ekim Devrimi'nin teorik ve pratik yönden hala da aşılamadığını söylemiştik. Bu aynı gerçek Ekim Devrimi'nin zaferini hazırlayan parti için de geçerlidir. Bitmekte olan yüzyılımızın tarihi Bolşevik Partisi'ni aşan daha ileri bir devrimci parti örneği kaydetmedi. Hala aşılamayan bir devrime önderlik eden partinin de henüz aşılamamış olması anlaşılır bir durumdur. Zira devrimci bir partinin konumunu, kimliğini ve kapasitesini, önderlik ettiği ve zafere ulaştırdığı devrimden ayrı düşünmek mümkün değildir.

Bu nedenledir ki, Ekim Devrimi'nin teori ve pratiğinden öğrenmek, işin özünde, ona önderlik eden partiden, bu partinin teorisinden ve tarihsel pratiğinden öğrenmek demektir.

"Marksist teorinin sağlam temeli"

Lenin, 1920'de, Komünist Enternasyonal II. Kongresi'nin hemen öncesinde, Bolşevizm deneyiminden Komünist Enternasyonal için sonuçlar çıkarırken, "siyasal bir düşünce akımı olarak ve siyasal bir parti olarak Bolşevizm, 1903'ten beri vardır" diyor ve daha ileride şu olgunun altını çiziyor: "Bolşevizm, 1903'te marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde yükseldi." ("*Sol*" Komünizm...)

Bu, Bolşevizmin sağladığı tarihsel başarının temel etkenlerinden ilkinde ışık tutuyor. Lenin'in verdiği tarih üzerinden Bolşevizmin şekillenmesinin başlangıç evresine baktığımızda, 1920'de gözlemlenen olgunun daha baştan bu şekillenmeye ışık tutan berrak bir bilincin ürünü ve ifadesi olduğunu görürüz.

Marksist bir hareketin çıkışından itibaren marksist teori tabanında

yükselmesi, ilk bakışta, herhangi bir özel anlam taşımayan olağan bir durummuş gibi görünür. Oysa Bolşevizmin ilk şekillenme tarihine baktığımızda, bunun, bizzat dönemin genel "marksist hareketi" içinde, bir yandan teoriyi revize eden "legal marksizm"e, öte yandan "teoriye karşı tam bir umursamazlığı" dar pratikçilikle birleştiren "illegal ekonomizm"e, kendiliğindenciliğe ve kuyrukçuluğa karşı kararlı ve kapsamlı bir mücadele içinde başarılı olduğunu görürüz. Bir başka ifadeyle, "Bolşevizmin 1903'te marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde yüksel"mesi, burada başlığa çıkardığımız temel fikir temelinde yürütülen sıkı ve kararlı bir mücadele sayesinde olanaklı olabilmıştır. Lenin, öncü devrimci bir partinin ve devrimci bir sınıf hareketinin şekillenmesinde devrimci teorinin taşıdığı çok özel ve belirleyici önemi, tam da bu mücadeleler içinde vurgulamıştır: "**Öncü savaşçı rolünün ancak ileri teorinin klavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirilebileceğini belirtmek istiyoruz.**" (*Ne Yapmalı?*)

Türkiye'de son 30 yıldır Lenin'in devrimciler arasında en çok okunan birkaç kitabından biri olan "*Ne Yapmalı?*", çoğu durumda, örgütsel dar kafalılığa (ve bunun kaçınılmaz ürünü olan dar pratikçiliğe) bir dayanak olarak kullanılmaya çalışılmıştır. (Bu davranış, geleneksel devrimci hareketin Marksizmi inceleme tarzına ve anlama kapasitesine de iyi bir göstergedir. Bu bize, bir dizi grup şahsında gösterilen onca çabaya rağmen, devrimci bir sınıf partisinin inşası yolunda neden bir arpa boyu yol alınamadığının da bir açıklamasını vermektedir.) Oysa bu temel eserin en temel fikri, tam da burada başlığa çıkarılan cümlede ifadesini bulmaktadır: "**Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz**"!

Bu vurguyla; Rusya'daki hareketin o gün için muzdarip olduğu dar pratikçilikten, kendiliğindencilikten,

örgütsel dağınıklık ve şekilsizlikten, pratik çalışmada ilkelik ve amatörlükten kurtulmanın temel önkoşuluna işaret edilmiş olmaktadır. Bununla; başarılı bir teorik çalışma olmaksızın, "hareketin başarılı bir büyümesi(nin) olanaksız"lığı vurgulanmış olmaktadır. Dahası, Lenin daha da ileri giderek ve bu konuda bizzat Engels'e dayanarak; proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin çokça sanıldığı gibi yalnızca "**iki biçiminin (siyasal ve iktisadi) değil, teorik mücadeleyi ilk ikisi ile bir tutarak üç biçimi**"nin olduğunun altını çiziyor. Marksist bir hareketin, özellikle de bir ilk şekillenme sürecindeyse, henüz genç ve deneyimsizse, "proletaryanın devrimci hareketinin teorik yönüne" özel bir dikkat göstermek zorunda olduğunu hatırlatıyor. Ve tüm bunlar, bizde garip ve gülünç bir biçimde örgütsel dar kafalılığa, bunu tamamlayan kısır ve amaçsız dar pratikçiliğe dayanak yapılmaya çalışılan aynı "*Ne Yapmalı?*"da ortaya konuluyor.

"Marksizmde aslolan onun devrimci diyalektiğidir"

Fakat sorun partinin ve proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin başarılı bir gelişmesi için devrimci teorinin taşıdığı özel önemi vurgulamakla bitmiyor. Bundan da önemli olan teorinin yöntemidir. Teoriyi devrimci ve işlevsel kılan, onu cansız ve yararsız bir dogmalar yığını, ya da amaçsız bir aydın gevezeliği olmaktan çıkaran, tam da onun bilimsel devrimci yöntemidir. Lenin'in teorik çabası şahsında Bolşevizmin büyük tarihsel başarısı ve üstünlüğü tam da buradadır. Lenin ve Bolşevizm için Marksizm bir bilimdir. Bir dogmalar yığını değil, fakat bir eylem kılavuzudur. Marksizmde aslolan, onun devrimci diyalektiğidir.

Bolşevizm Marksizmi böyle

kavradığı içindir ki, işçi sınıfının öncü ve devrimin yönetici gücü olan bir parti olmayı başarabildi. Marksizmin bu bilimsel devrimci ele alınışı olmasaydı, Bolşevik Partisi Rusya gibi geri bir köylü ülkesinde hala da aşılamayan görkemli bir proleter devrimin öncüsü olmayı başaramazdı. Bunu anlayamayan ve Ekim Devrimi'ni gözden düşürmeye çalışan II. Enternasyonal bilgiçlerine Lenin'in verdiği açık ve sade yanıt, Bolşevizmin Marksizme nasıl yaklaştığının da bu açıdan veciz bir ifadesidir: "**Hepsi kendilerine marksist diyorlar, ama marksizm anlayışları çekilmez bir biçimde bilgiççedir. Marksizmde belirleyici olan şeyi, yani onun devrimci diyalektiğini hiç anlayamamışlardır.**" (*Devrimimiz*)

Ölümünün hemen öncesinde bunları söyleyen Lenin'in, siyasal yaşamının daha en başından itibaren sorunu hep böyle ele alınageldiğini ise biliyoruz:

"*Biz tam olarak Marx teorisinin tabanı üzerindeyiz: Yalnızca bu teori, sosyalizmi bir ütopya olmaktan çıkararak bilim haline getirmiş, bu bilimi sağlam temeller üzerine oturtmuş ve bu bilimi daha da geliştirmek ve tüm ayrıntıları ile işlemek için tutulması gereken yolu göstermiştir.*"

"... Biz Marx'ın teorisini, bitirilmiş ve dokunulmaz bir şey olarak asla görmüyoruz; tersine bizim inancımıza göre, bu teori yalnızca, sosyalistlerin, yaşamın gerisinde kalmak istemiyorlarsa, her yönde daha da geliştirmek zorunda oldukları bilimin temelini atmıştır. Bizim kanımızca, Marx'ın teorisini bağımsız olarak daha çok geliştirmek, özellikle Rus sosyalistleri için zorunludur; çünkü bu teori yalnız, ayrı ayrı, İngiltere'de Fransa'da olduğundan başka türlü, Almanya'da Rusya'da olduğundan başka türlü uygulanan genel ilkeleri verir." (*Programımız*, 1899)

*Devrimci teori ve kitlelerin
tarihsel pratiği*

Ve marksist bilimsel teorinin bu yöntemsel ele alınışını tamamlayan kritik bir başka nokta. Devrimci teori yalnızca devrimci eyleme klavuzluk etmekle kalmaz, aynı zamanda onunla sıkı sıkıya bir ilişki içinde gelişir. Bu ise, yalnızca devrimci teorinin pratiğin ortaya çıkardığı gerçek sorunlara yanıt oluşturması anlamına gelmez, fakat aynı zamanda, onun bizzat proletaryanın devrimci pratiğinden beslendiğini, bu pratik içinde sinandığını, zenginleştiğini, ve en önemlisi, kesin biçimini aldığını da gösterir. Bir başka ifadeyle, devrimci teori yalnızca kitlelerin tarihsel devrimci eylemine yön vermekle kalmaz, aynı zamanda bizzat bu tarihsel zeminde gelişip serpilme, arınma ve güçlenme, kesin biçimini alma olanağı bulur. Bu çerçevede ve bu anlamda, devrimci teorik çaba, aynı zamanda, gerçek devrimci yığın hareketinden ve bizzat devrimin kendisinden öğrenmesini bilmek anlamına gelir. Bu ise, kitlelerin yürüyen mücadelesine örgütlü bir güç olarak aktif biçimde katılmak, ona fiilen önderlik etmek, onu sürekli olarak daha ileri düzeylere çıkartmak için gereken her çabayı harcamak ölçüsünde, bu türden bir önderlik pratiği içinde mümkün olabilir ancak. Ve yine bu, devrimci teorik çabanın neden ancak devrimci bir örgütlü yaşam içinde mümkün olabileceğine ışık tutar. Aynı şekilde, ancak devrimci örgütlü çaba içinde mümkün olabilen bir devrimci teorik gelişme ile bireysel aydınların en iyi durumda akademik sınırları aşamayacak olan kısır çabaları arasındaki derin uçurumu gösterir. Sonuç olarak; Bolşevizm kendi muazzam tarihsel başarısını, aynı zamanda devrimci teorinin bu tarz bir ele alınışına borçludur.

Lenin, devrimci teoriye ilişkin bu son noktayı; *"bir dogma olmayan, ancak son biçimini gerçek yığın hareketinin ve gerçek devrimci bir hareketin pratik eylemi ile yakın ilişki içinde olan, doğru devrimci teori"* (*"Sol" Komünizm...*) tanımlaması içinde, en özlü bir biçimde ortaya koyar. Ve bundan dolayıdır ki, *"Bir yandan, Bolşevizm, 1903'te marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde yükseldi"* derken, hemen devamında şunları ekler: *"Öte yandan, teorinin bu kaya gibi temeli üzerinde yükselen Bolşevizm, deneyim zenginliği yönünden dünyanın hiç bir yerinde eşi olmayan onbeş yıllık (1903-1917) bir tarih pratiği yaşadı."*

Dolayısıyla, bolşevizmin kendine özgü teorik gelişmesini, Marksizmin sağlam teorik temeliyle Rusya'daki devrimci eylemin diyalektik ilişkisi ve etkileşimi içinde kavramak gerekir. Her gerçek devrimci öncü sınıf partisi de kendi teorik şekillenmesini ancak böyle bir tarihsel gelişme süreci içinde bulabilir.

(Devam edecek...)

(Bu yazı Ekim'in 15 Kasım '97 tarihli 181. sayısından alınmıştır.)

MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE**Reslan-Tibset-Brandi direnişçilerine
ve sınıf mücadelesinde yer alan
tüm işçi kardeşlerimize...**

Albanya'nın Nürnberg kentinde kurulu M.A.N. fabrikasında çalışan işçileriz. Elimize geçen bir bildiriden uzunca bir süredir yükselttiğiniz mücadele ve direnişinizden haberdar olduk.

En doğal insanlık haklarınız için meşru bir kavga veriyorsunuz. Devletin saldırıları karşısında boyun eğmeyişiniz, militan ve kararlı tutumunuz sempatomizi kazandı. Ama tüm bunların ötesinde genel direniş perspektifimiz "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!" şiarına uygun politik tutumunuz heyecanlandırdı bizi. Bunu ortak direniş-ortak komite adımıyla birleştirmeniz, yani öz örgütlülüğünüze güvenip dayanışmanız, eyleminize Türkiye sınıf mücadelesi için ayrı bir önem katmıştır. Ne yazık ki, Kızıl Bayrak sayfalarından ortak komite adımının sağlamaştırılamadığını, girişimin büyük ölçüde zayıfladığını öğrenmiş bulunuyoruz.

Buna rağmen sizinle ve tüm direnen sınıf kardeşlerimizle dayanışmaya girmeyi, direnişinizi destekleme ve selamlamayı aynı sınıfın birer unsuru olmanın doğal bir görevi olarak görüyoruz. Bunun için direnişinizi önce fabrikamızda tanıttık. Türkiye'de direnen tüm sınıf kardeşlerimiz için bir imza ve bağış kampanyası açmayı uygun gördük. Bu kampanyayı Alman, Kürt, Türk, Yunan, İspanyol... çeşitli milliyetlere mensup işçiler ilgiyle karşıladı, destek sundu, direniş süreciniz hakkında sorular sordu ve sizin yanınızda olduklarını vurguladı. Enternasyonal

dayanışmamızı fabrikalarla sınırlı tutmadık. Tanıdık, arkadaşlarımızın bulunduğu diğer fabrikalara da gitmeyi uygun gördük. Bununla da sınırlı kalmadık, kentimizde kurulan tüm ilerici dernek ve kuruluşlara gittik. Bir hafta gibi çok kısa bir süreçte umduğumuzun da ötesinde bir ilgi ve destekle karşılaştık. Söylenenlerin ortak paydası "Reslan, Tibset, Brandi işçileri yalnız değildir!" direnişlerini ve dayanışmalarını sürdürsünler, bize sevindirici haberler ulaşırsınlar oldu.

Zira sizin başarınız bizim de başarımız olacaktır. Bizler de sürekli olarak türlü saldırılarla karşı karşıya kalıyoruz. Bizim de en büyük ihtiyacımız güçlerimizi birleştirmek, güçlü bir sınıf dayanışması örgütlemek noktasında kendisini gösteriyor. Yaşadığımız gelişmiş kapitalist toplumda bireycilik sınıfımıza da sirayet etmiş durumda. Tek başına hiçbir şey, bir sınıf olarak herşey olduğumuzu bizler daha bilincimize çıkartabilmiş değiliz. Sermayenin en büyük kozu da budur işte.

Bu yüzden de direnişinizin akibeti, başarısı bizleri yakından ilgilendiriyor. Bundan böyle bağımsız işçi inisiyatifinde gelişen tüm direniş ve mücadelelere destek ve yardımlarımızı sürdüreceğiz.

**Yaşasın Proletarya
Enternasyonalizmi!
Kurtuluş Yok Tek Başına,
Ya Hep Beraber,
Ya Hiç Birimiz!**

Nürnberg M.A.N İşçileri

ORMAN OLMAYA...

Yürüdü işçiler
yüzyıllardan beri

Yürüdü işçiler
sermayeye karşı

Yürüdü işçiler
devrim yolunda

Yürüyor işçiler
bugün de, dünkü gibi
aynı öfkeyle sıkılıyor yumruklar
aynı coşkuyla haykırılıyor alanlarda

Yürüyor işçiler
Direniş direniş çiçek açıyorlar
Reslan'da
Tibset'te
Albayrak'ta
Brandi'de

Grev grev büyüyecekler onlar
Orman olacaklar
yeni Ekimler'i yaratmak için

Yürüyor işçiler
Devrim yolunda
Orman olmaya!

Koray Aslan

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü! Kızıl Bayrak Kartal Bürosu 29 Kasım'da Açılıyor!

Adres : Atatürk Bulvarı Gevrek Sk. Kartal Tıp Merkezi Karşısı
Karakaş İşhanı No:13/22

Kartal / İstanbul

Adana büromuzun telefonu değişmiştir. Yeni telefonu: 0 322 363 28 78

**Polis, idare,
özel güvenlik birimleri,
sivil faşistler...**

**Çete devletinin katilleri
öğrenci gençliğe saldırıyor!**

Bu abluka dağıtılacak!

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete